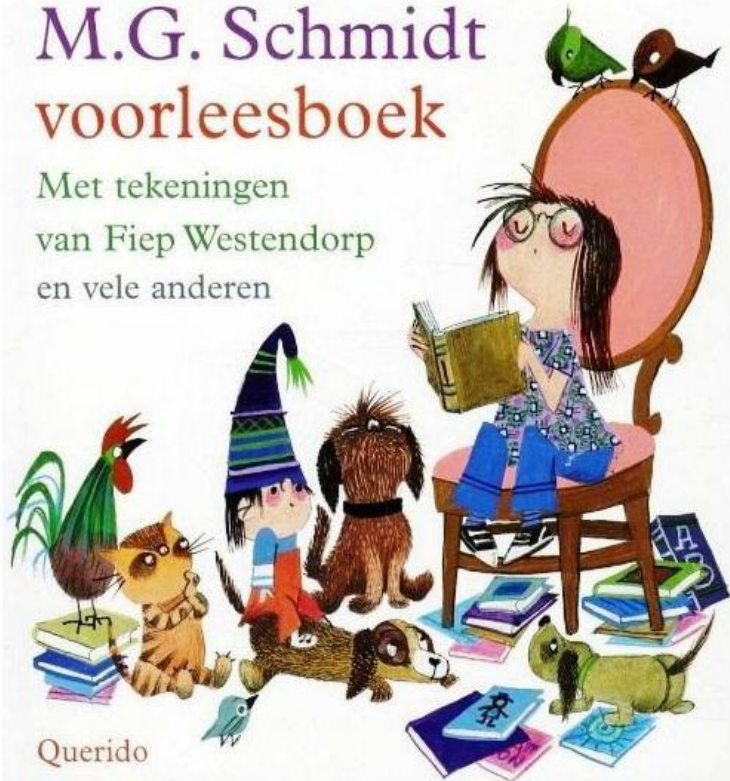

Het grote Annie M.G. Schmidt voorleesboek

Met tekeningen
van Fiep Westendorp
en vele anderen

Querido

Annie M.G. Schmidt

Het grote voorleesboek

2005

Alle mensen en dieren in de wereld van Annie M.G. Schmidt zijn familie van elkaar. Wist jij dat Floddertje familie is van Slordige Saartje? En Wiplala van Pietertje Pluim? Dat Minoes al net zón hekel heeft aan nare overjassen als Isabella Caramella? Dat de beren Moem en Psasj uit Pluk redt de dieren al bij mevrouw Van Gelder in de kelder zaten voor ze bij Spijtebijts tante Pleeg terechtkwamen?

In Het grote Annie M.G. Schmidt voorleesboek kom je de hele Schmidt-familie tegen: Otje en Abeltje, tante Patent en Jip en Janneke, Ibbeltje en Wiplala, Floddertje en Pluk en ga zo maar door. Ook haar versjes en andere verhalen ontbreken natuurlijk niet in deze bloemlezing. Net zo min als de tekeningen van Fiep Westendorp. Maar er zijn ook illustraties van Thé Tjong-Khing, Jan Jutte, Margriet Heymans, Harrie Geelen, Martijn van der Linden en anderen

De sprookjesschrijver

Ik ken een man die verhaaltjes verzint
en 's-morgens al heel in de vroegte begint.

Hij schrijft over heksen en elfen en feeën
van kwart over zessen tot 's middags bij tweeën.

Hij schrijft over prinsen en over prinsessen
van kwart over tweeën tot 's-avonds bij zessen.

Dan slaapt hij en 's-morgens begint hij weer vroeg.
Hij heeft aan een inktpotje lang niet genoeg.

Hij heeft in zijn tuin dus een vijver vol inkt,
een vijver door donkere struiken omringd,

en altijd, wanneer hij moet denken, die schrijver,

dan doopt hij zijn kroontjespen weer in de vijver.

Hij heeft nu al tienduizend sprookjes verzonnen
en is nu weer pas aan een ander begonnen.

En als hij daar zit tot het eind van zijn leven,
misschien is die vijver dan leeggeschreven.

Pluk redt de dieren Moem en Psasj

Pluk stond op het punt om in zijn kraanwagentje te stappen toen er een grote politieauto aankwam, die vlak voor ‘m ging staan.

Goeie help, dacht Pluk. Sta ik soms fout geparkeerd?

Maar de agent die zich uit het raampje boog, zei: “Soms twee beren gezien, jongeman?”

“Beren? Hebt u ‘t over beren?”

“Twee grote Griezelberen zijn ontsnapt uit de dierentuin,” zei de agent. “Niets gezien? Vooruit dan maar weer, we gaan verder.”

De politie reed door.

Zouden ze al in het park gezocht hebben? dacht Pluk. Weet je wat, ik rij er even heen.

In het park was het doodstil. Herfstig, met een grauwe vijver en kleumige eendjes, en er was geen spoor van beren te

ontdekken. Pluk reed alle paadjes langs en toen hoorde hij ineens roepen. Het leek wel of er iemand ‘help’ riep. Het kwam van boven. Hij keek omhoog.

Daar, in de grote spar, zat mevrouw Helderder. Ze had een spuitbus in haar hand.

“Help!” riep ze. “Er zijn beren in het park.”

Pluk keek om zich heen.

“Waar dan?”

“Tussen de bomen,” zei mevrouw Helderder. “Ik liep hier in het park te spuiten, weet je, en toen kwamen er ineens twee beren.”

“Liep u in het park te spuiten?” vroeg Pluk. “Waarom?”

“Nou, er zijn zoveel insecten. Vlinders en torren en zo. Ik dacht: dat moet maar eens uit wezen. En daarom nam ik de bus mee naar ‘t park...en toen kwamen ineens de beren en ik ben in de boom geklommen.”

“Zal ik u met de kraan uit de boom tillen?” vroeg Pluk. Maar voordat zij kon antwoorden, klonk er vlakbij hen, in het struikgewas, een hevig gebrom en gehijg.

“Help!” gilte mevrouw Helderder weer. “Daar zijn ze!”

Maar er kwam geen beer tevoorschijn. Wel de majoor. De majoor uit de Petteflet met een groot geweer.

“Ik heb gehoord dat er zich twee beren in het park bevinden,” zei hij. “Daarom heb ik mijn geweer meegenomen. Ik ben zo blij dat ik weer eens mag schieten. Alleen zijn ze nergens te vinden. Kunt u mij zeggen waar ze zijn?”

“Pas op! Achter u!” gilte mevrouw Helderder.

De majoor draaide zich om. Achter hem stonden twee enorme dikke bruine beren. Hij deed zijn mond open,

haalde heel diep adem en begon te rennen zo hard als hij kon, terwijl hij zijn geweer in de lucht afschoot.

Door het gegil van mevrouw Helderder en de knal van het schot, waren de beren erg boos geworden. Ze kwamen dreigend op het kraanwagentje af.

Pluk gaf gas. Hij reed weg zo snel hij kon, telkens achteromkijkend of de beren hem inhaalden. Ja, ze liepen hem na, maar hij was tóch vlugger!

Erg dapper is het niet, dacht Pluk. Die arme mevrouw in de steek laten en hard wegrijden. Maar ze zouden me uit m'n wagentje geplukt hebben of ik een apenootje was, ik móést wel. Weet je wat, ik ga Spijtebijt halen.

Pluk herinnerde zich het verhaal van Spijtebijt. Hij was opgevoed door beren. In Canada. Misschien zou Spijtebijt wel met ze kunnen praten.

Toen hij het kleine wilde jongetje thuis had opgehaald en ze samen in de kraanwagen zaten, zei Spijtebijt: "Misschien zijn die beren wel familie van Moem en Psasj."

"Wie zijn Moem en Psasj?"

"Dat zijn de twee beren die mij hebben opgevoed," zei Spijtebijt. "Ze waren ontzettend lief voor me. Ik mocht altijd tussen ze in slapen, dat was zo lekker warm. En ze leerden me bijten. Kijk nou toch eens, wat een drukte in het park!"

Fietsen en auto's en brommers en voetgangers, van alles reed er naar het park. De politieauto was er weer. En zelfs de brandweer was aanwezig. Iedereen wou de beren zien en de beren vangen.

Met moeite kon Pluk zijn kraanwagen door de menigte rijden. Om de boom van mevrouw Helderder was een grote open plek. Daar durfden de mensen niet te komen, want daar stonden de twee grote Griezelberen te brommen. Ze beten naar iedereen die dichterbij durfde te komen.

“Nog niet schieten,” riep iemand. “Laat eerst de

brandweer spuiten met een slang!”

“Juist wel schieten!” riep iemand anders.

Op dat moment waren Pluk en Spijtebijt vlakbij met hun kraanwagen.

“O,” kreunde Spijtebijt. “O, als ze maar niet schieten! Het zijn ze! Het zijn Moem en Psasj.”

Hij sprong pardoes uit het rijdende wagentje en liep naar de beren.

“Pas op!” schreeuwden de mensen. “Dat kind wordt dadelijk verscheurd! Schieten!”

“Nee! Juist niet schieten! Dan raak je het kind!”

Het was een spannend moment. Het kleine jongetje liep dwars over de grote open plek. De beren begonnen woedend naar voren te schuifelen...ze strekten hun klauwen uit...toen stonden ze stil en begonnen te snuiven...

“Moem!” riep Spijtebijt. “Psasj!”

Hij holde nu naar ze toe. En alle toeschouwers zagen het gekste tafereel dat ze ooit gezien hadden: twee beren die een kleine jongen knuffelden, heel teder.

“Mag ik er even bij,” zei een stem. “Ik ben de oppasser van de dierentuin. Ik heb m’n wagen hier staan. Ze moeten erin!”

Nu de beren zo mak waren geworden, lieten ze zich gedwee de wagen in duwen.

De oppasser ging aan het stuur zitten en wilde weggrijden,

onder het gejuich van het publiek, toen Spijtebijt zich naar voren drong en zei: “Mag ik mee?”

“Ga jij maar mee ventje,” zei de oppasser. En de grote auto van de dierentuin reed weg. Mevrouw Helderder klom uit de boom. De mensen liepen naar huis. Pluk ging met zijn kraanwagentje naar de Petteflet.

Toen hij naar binnen ging en in de lift wilde stappen kreeg hij de schok van z’n leven. Daar in de lift stond Spijtebijt. Met de twee beren. Ze konden er nauwelijks in.

“Kom gauw, je kunt er nog net bij,” zei Spijtebijt. Hij trok Pluk de lift in, deed de deur dicht en drukte op de knop.

“Waar is de oppasser...wat heb je gedaan?” vroeg Pluk.

“Ik heb ‘m gebeten,” zei Spijtebijt. “Ik beet hem heel hard en ik heb gezegd dat hij me hier moest afzetten, met Moem en Psasj.”

“En wou hij dat dan?”

“Nee,” zei Spijtebijt. “Maar ik heb gezegd dat het heel slecht met hem zou aflopen als hij niet deed wat ik zei. Dat de beren hem op zouden eten. Op mijn bevel.”

“Goeie help,” zei Pluk. “En waar breng je ze dan nu?”

“Naar m’n huis,” zei Spijtebijt. “Naar tante Pleeg.”

Tante Pleeg keek enigszins verschrikt toen ze de flatdeur opendeed. Ze moest zich vastgrijpen aan de deurpost om niet flauw te vallen.

“Wat...wat moet dat...” stamelde ze.

“Dit zijn mijn vroegere pleegouders,” zei Spijtebijt. “Ze mogen in de logeerkamer. Dat vindt u toch wel goed?”

“Het lijkt me wel een beetje veel!” zei tante Pleeg. Maar ze liet iedereen binnenkomen, ook Moem en Psasj, die haar dankbaar aankeken en haar een grote lik gaven in haar nek.

“Ze zijn zó lief,” zei Spijtebijt. “U zult eens zien, hóé lief.”

“Ik ben alleen bang dat ze niet hier kunnen blijven,” zei Pluk. “Er wordt jacht op ze gemaakt, door de politie en door de diertuinmensen.”

“Iedereen die ze wil halen, krijgt met mij te doen,” zei Spijtebijt. “Ik zal ze bijten. En bovendien zullen ze óók nog gebeten worden door Moem en Psasj.”

Pluk ging naar zijn eigen zolderkamertje. Hij vertelde het hele verhaal aan zijn kakkerlak Zaza.

“Denk jij dat de beren mogen blijven?” vroeg hij.

Maar Zaza had de vraag niet gehoord. Hij zei enkel: “Die vreselijke mevrouw Helderder. Met een spuitbus de vrije natuur in. Om tegen ons, insecten, te spuiten. Begrijp je zoiets, Pluk?”

“Nee,” zei Pluk.

En toen gingen ze allebei een hapje eten. Pluk at druiven. En Zaza kreeg de schilletjes.

Wat is dat, mevrouw Van Gelder?

Wat is dat, mevrouw Van Gelder,
houdt u beren in de kelder?
Bruine beren in de kelder van 't perceel?
Als het nou konijntjes waren
of een aantal ooievaren,
maar 't zijn echte bruine beren, en zoveel!

Kijk 's hier, meneer Verhagen,
moet ik u permissie vragen?
Houd u bij uw eigen zaken, astublief!

Kom vooral geen stap meer nader,
't zijn de beren van mijn vader,
en ik heb ze alle zeven even lief!
Nou, ik kan u dit vertellen:

Ik ga de politie bellen
en de brandweer! En de Generale Staf!
Hoor 's hier, meneer Verhagen,
als u dat probeert te wagen,
stuur ik alle zeven beren op u af!

Als u even hier wilt kommen,
zal 'k ze voor u laten brommen:
Grrrr! Grrrr! Grrrr! Grrrr! Hau! Hau! Grrrr!

Hoort u dat, meneer Verhagen?
Hebt u nou nog iets te vragen?
O welnee, mevrouw Van Gelder, nou niet meer...

Goedendag, mevrouw Van Gelder,
wat zijn uw gordijntjes helder,
veel genoeg met de beertjes in uw huis!
Wel, tot ziens, meneer Verhagen,
prettige vakantiedagen, en de hartelijke groeten bij u thuis.
Grrrrrr!

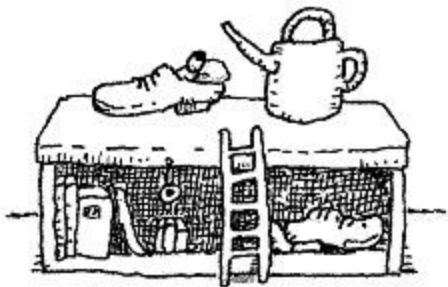

Pietertje Pluim

Kijk nou toch 's zeg, dit is Pietertje Pluim,
dat jongetje is maar zo groot als m'n duim.
Wat zeggen z'n vader en moeder dan?
Die zeggen: We snappen er niks meer van!
We geven hem klontjes en Haagse beschuitjes
en pudding en soep en tomaten en uitjes,
en brood en spinazie en échte boter,
maar wat we ook geven, hij wordt maar niet groter!
Hij wordt maar niet groter dan, hierzo, m'n duim,
maar is hij niet lief, onze Pietertje Pluim?

En waar moet hij slapen? Z'n bed is een schoen,
hij slaapt in een washandje van katoen
en waar mag hij spelen? Hij stoeit en ravot
de hele dag zoet in de suikerpot.
Waar moet hij zich wassen, die Pietertje?
Zijn douche is het bloemengietertje,
zijn muts is een zilveren vingerhoed
en moeder zegt telkens: Wat is hij toch zoet,
wat is hij toch zoet, onze Pietertje Pluim,
al is hij dan ook maar zo groot als m'n duim.

Als moeder uit winkelen gaat in de stad,
rijdt Pieterkje rond op het tafelblad,
hij rijdt op zijn fiets om het theelichtje heen
en tussen de kopjes, hij breekt er geen een,
dan maakt hij een toer om de koffiekant
en rijdt met een vaart op de naaidoos an.
Maar als moeder thuiskomt, is Pieterkje weg.
Dan roept ze: Waar ben je toch, Pieterkje, zeg!
Ze zoekt in de theemuts, ze kijkt in haar tas,
ze zoekt in de zakken van vader z'n jas,
dan rammelt ze eens met de havermondbussen,
ze zoekt in de laatjes en onder het kussen,
dan zegt ze: Wat hoor ik daar toch voor gestommel?
O, Pieterkje zit in de koekjestrommel!
Wat is hij toch stout, onze Pieterkje Plum,
al is hij dan ook maar zo groot als m'n duim.

Wiplala: Tinkelen, tinkelen

“Ik werk vandaag niet meer,” zei meneer Blom, “we gaan in de stad eten. Juffrouw Emilia wil niet mee, nou goed, dan gaan wij.”

“Hoera!” juichten de kinderen.

“Lekker in een restaurant,” zei meneer Blom.

“En Wiplala? Mag Wiplala ook mee?” vroeg Nella Della.

“Ja zeker, maar in een tas. En hij moet in de tas blijven, ook in het restaurant.”

“In de tas blijven? Maar dan kan hij niets zien.”

“Tja, het kan niet anders,” zei meneer Blom. “We kunnen toch niet in een restaurant gaan zitten met zo’n klein mannetje bij ons? Dan zouden alle mensen naar hem kijken. Ze zouden hem misschien van ons afpakken en hem in een museum stoppen.”

“Dat wil ik niet!” riep Wiplala.

“Ik weet het al,” zei Nella Della. “Ik heb immers die tas met een plastic ruitje erin. Een echt leuk klein venstertje. In

die tas ga je, Wiplala, dan kun je alles zien en niemand ziet jou, want niemand gaat kijken wat een dame in haar tas heeft.” En ze trok een heel damesachtig gezichtje, echt een gezichtje om mee in een restaurant te zitten.

En zo zaten ze een uurtje later in de bus. Meneer Blom in z’n nette donkerblauwe pak, naast hem Johannes in een schone trui en daarnaast Nella Della met haar tasje. Een rood, linnen tasje en in ‘t midden was een vensterkje van plastic; daarachter zat Wiplala en keek naar buiten. Ze stapten uit bij de parkhalte.

“Hè, laten we daar gaan eten,” zei Nella Della en ze wees op een heel groot wit hotel bij het park. Het leek wel een paleis, zo groot, zo mooi, zo luxueus!

“Welnee, dat is veel te duur en te deftig,” zuchtte meneer Blom. “Daar durf ik niet in hoor.”

“Maar we gaan haast nooit in de stad eten! Voor één keertje mogen we toch wel eens in zo’n mooi gebouw?”

“Ik vind het ook veel te duur en te deftig,” zei Johannes. “Ik durf daar ook niet in. Laten we maar in het Pannenkoekhuisje gaan.”

“De vorige keer heb jij mogen zeggen, waar je wou eten,” zei Nella Della. “En jullie hebt beloofd dat ik het deze keer mocht zeggen.”

“Ja, dat is zo,” zei hun vader. “Nou vooruit dan maar, vraag eens aan Wiplala of hij het ook goedvindt.”

Nella Della deed haar tasje open en vroeg: “Wat vind jij van dat hotel, Wiplala?”

“Woont daar de koning?” vroeg Wiplala opgewonden.

“Nee, het is geen paleis. Het is een hotel-restaurant. Wij willen daar gaan eten, vind je dat leuk?”

“Heel leuk,” zei Wiplala en Nella Della deed de tas weer dicht.

Ze waren er.

Ze gingen de marmeren trappen op, ze gingen een glazen draaideur door en ze kwamen in een grote zaal met vergulde zuilen en prachtige palmen. Twee oberkelners in het zwart stonden te buigen en te glimlachen en overal zaten dames en heren aan de tafeltjes en het rook er lekker naar parfum en kip. In de hoek speelde een orkestje een dromerig walsje en op de grote witte vleugelpiano stond een reusachtige roze pot gladiolen.

Er kwam nog een kelner uit een hoek, als een duveltje uit een doosje. Hij hielp meneer Blom uit z'n jas en leidde hen naar een tafeltje met blinkende witte servetten en kristal en zilver.

“Fijn hè?” fluisterde Nella Della. “En die muziek! En al dat licht!”

“Ik vind het hier griezelig netjes,” bromde Johannes. “Je mag hier niet met je ellebogen op tafel en je moet hier fluisteren en je mag niet hard lachen.”

“Maar we gaan wel heel lekker eten,” zei meneer Blom. “Wat willen jullie eten? Je kunt ossenstaartsoep krijgen en dan vis en dan ijs toe. Zullen we dat doen? Ober!” De ober kwam en boog.

“Driemaal ossenstaartsoep,” zei meneer Blom, “en driemaal gebakken tarbot en driemaal ijs toe. En spuitwater.”

Toen de soep gebracht was, fluisterde Johannes: “Hoe moet Wiplala nou eten? Mag hij op tafel zitten?”

“Nee, volstrekt niet,” zei meneer Blom. “Dat kan echt niet. Dan ziet iedereen hem en dan krijgen we de grootste narigheid. Maar de tas staat op tafel, dus hij kan alles zien. Doe de tas maar open, Nella Della, dan geven we hem soep in de tas. Heb je een klein theelepeltje meegebracht? Dat is verstandig.” Nella Della gaf Wiplala soep van het theelepeltje in de tas en dat ging uitstekend.

“Ik wil er zo graag even uit,” zei Wiplala.

“Dat kan niet,” zei meneer Blom. “Heb je genoeg soep gehad? Dan doen we de tas weer even dicht want daar komt de kelner aan.”

De kelner bracht een enorme zilveren schotel met drie hele grote vissen en daaromheen groenten en kleine aardappeltjes. Het zag er zo heerlijk en zo feestelijk uit en de muziek was zo vrolijk en gezellig en alle andere mensen in de zaal lachten en praatten zo opgewekt en roezemoezig, zelfs Johannes begon het prettig te vinden en wipte op zijn stoel op

en neer van plezier.

“Hier heb je een stukje vis, Wiplala.” De tas ging weer open en Wiplala kreeg van alles een paar hapjes mee.

“Zal je de tas vanbinnen niet vet maken?” zei Nella Della.
“Voorzichtig hoor!”

En daarna aten ze nog een geweldig stuk ijs, met vruchtjes en slagroom. Het ijs was half groen en half roze, en er zaten ook nog kleine stukjes noga in. Wiplala verslikte zich in een nootje en kuchte wel een kwartier, maar gelukkig merkten de kelners daar niets van.

“Ziezo,” zei meneer Blom, “nu ga ik afrekenen en dan gaan we nog een beetje wandelen in de stad. Ober!”

De ober kwam en boog weer.

“Mag ik de rekening?” vroeg meneer Blom.

De ober holde weg en kwam even later terug met een zilveren blad, waarop een dichtgevouwen stukje papier lag. De rekening.

Meneer Blom vouwde het papiertje open. Hij werd heel bleek en prevelde: “Dat kan toch niet!”

“Wat kan niet, vader?” vroeg Johannes.

“Vijfenveertig zeventig,” zei meneer Blom verslagen. “Wat ontzettend! Dat héb ik helemaal niet. Ik heb maar een tientje bij me.”

De kelner stond geduldig naast hun tafeltje te wachten.

Nella Della en Johannes zaten er heel verslagen bij. Wat

vreselijk! Nu hadden ze alles opgegeten en nu moesten ze betalen, maar vader had geen geld genoeg. O, wat afschuwelijk!

“Ik...ik...heb maar een tientje,” zei vader tegen de deftige ober.

De ober boog niet meer. Hij glimlachte niet meer. Hij zag er ineens uit als een boze boswachter.

“U kon toch op de kaart zien hoe duur het was,” zei hij kil.

“Ik heb niet gekeken hoe duur het was,” zei meneer Blom. “Ik heb vergeten te kijken hoe duur het was, en ik dacht dat een tientje een hele hoop geld was.”

“Blijft u even op uw plaats,” zei de ober. “Ik zal even de gerant halen.”

“Wat is de gerant?” vroeg Nella Della, toen hij weg was.

“De baas,” zei meneer Blom, “o jee kinders, daar komt hij al.”

De gerant was nog veel bozer dan de ober. Hij keek streng en bovendien minachtend.

“Dat is wel fraai!” zei hij. “Dat is al de tweede keer vandaag.”

“Maar ik ben hier pas voor ‘t eerst,” zei meneer Blom.

“Ja, maar er was vanmiddag ook al een heer hier die niet

kon betalen,” zei de gerant.

“Dat kan ik niet helpen,” zei meneer Blom. “Ik wil wel even naar huis gaan om geld te halen.”

“Dat kunt u doen,” zei de gerant minzaam. “Dan houd ik de kinderen hier.”

“Maar...maar...thuis heb ik ook geen geld,” zei meneer Blom met een vuurrode kleur. “Ik heb alleen maar een tientje.”

“Dan moet de politie erbij komen, het spijt me,” zei de gerant. “Dit zijn ongeregelde heden die wij niet kunnen dulden. Volgt u mij maar even.”

Meneer Blom en de kinderen gingen mee, verslagen en geduldig als schapen. Ze werden naar een privé-kantoor gebracht, een kleine ruimte met stalen stoelen en een bureautje. Daar zaten ze en de nare hotelman deed de deur vanbuiten op slot en ging de politie waarschuwen.

Nella Della deed de tas open en zei tegen Wiplala: “Zeg, we hadden geen geld om te betalen en nu zijn we opgesloten en straks komt de politie om ons in de gevangenis te zetten.”

“O,” zei Wiplala, “ik zal de politie wel in steen betinkelen.”

“Nee,” zei meneer Blom heel beslist, “nee Wiplala, dat mag je niet doen.”

“Maar dan komen we in de gevangenis,” snikte Johannes. “En ik ben nog zo jong.”

“Levenslang krijgen we,” hilde Nella Della.

“Welnee,” zei meneer Blom, “dat geloof ik niet. Maar misschien moeten we wel mee naar het politiebureau. En het is mijn schuld,” voegde hij er treurig bij. “Waarom heb ik dan niet eerst geïnformeerd hoe duur het was?”

“Het is mijn schuld,” zei Nella Della. “Ik wou in dit afschuwelijke hotel eten. En weet je wat zo vreselijk is? Misschien kijkt de politie straks in mijn tas en dan vinden ze Wiplala.”

“Wat? Wat?” schreeuwde Wiplala vanuit de tas. “Dat wil ik niet! Ze mogen mij niet vinden. Laat me eruit.”

Nella Della liet hem uit de tas. “Ik zal me in die la verstoppen,” zei Wiplala. “In die la van het bureau. Ik wil niet dat ze me vinden.”

“Konden wij ons ook maar in die la verstoppen,” zei Johannes somber. “Wat zou dat fijn zijn. Dan zou straks de politie komen en ons lekker niet vinden.”

“Dat is een heel goed idee,” zei Wiplala.

“Wat ga je nu doen, Wiplala?” vroeg meneer Blom streng. “Je gaat toch zeker geen grapjes uith...” Hij zweeg want hij kreeg een heel raar gevoel vanbinnen. Hij werd heel duizelig en draaierig en hij zag alles om zich heen reusachtig groot worden. De stoelen groeiden en groeiden, het bureau, waarop ze waren gaan zitten, werd zo groot als een plein, de balpuntpen die erop lag werd zo groot als de mast van een

schip. De
schemerlamp
was wel zo groot
als een huis.

Meneer Blom
stond op en
begon te lopen.

Hij kon om de

lamp heen lopen. En toen zag hij dat Nella Della naast hem
liep en Johannes ook. Wiplala was nu even groot als
Johannes, ze waren nu alle vier even groot. Ze waren nu alle
vier héél kleine mensjes, dwergjes op een groot bureau in een
reusachtige kamer.

“O Wiplala, wat leuk!” zuchtte Nella Della.

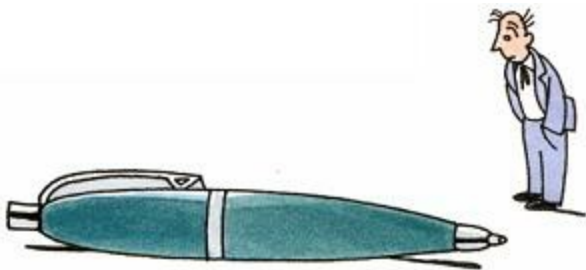
“Wiplala, wat schandelijk!” riep meneer Blom.

“Gauw, gauw, in de la,” zei Wiplala. “Gauw in de la.”

Ze kropen alle vier door de spleet van de halfgeopende la
en gingen in een hoekje achteraan zitten, in ‘t donker. En ze
waren precies op tijd, want de deur van het kantoor ging open
en de gerant kwam binnen met een politieagent.

“Hier zijn de oplichters,” zei de gerant, maar hij zweeg
abrupt. “Wel verdraaid, ze zijn ‘m gesmeerd!” riep hij uit. “Ze
zijn weg! Hoe is dat mogelijk? En de deur was op slot!”

“Door het raam?” vroeg de politieagent. “Nee, dat kan
niet, dit raampje is te klein en te hoog voor een persoon om

te ontsnappen.”

“Inderdaad,” zei de gerant. “Door dat raam kunnen ze niet ontsnapt zijn.”

Hij liep zenuwachtig heen en weer door het kantoor, keek onder de stoelen, achter het bureau, onder het bureau en hij werd woedend.

Het kleine gezelschap in de la hield zich muisstil, ze durfden nauwelijks te ademen.

“Nou,” zei de agent, “moet u me daarvoor helemaal hier laten komen? U hebt het zeker allemaal gedroomd.”

“Gedroomd?” riep de gerant boos. “Zo zeker als tweemaal twee vier is heb ik die man met zijn twee kinderen hier opgesloten. Ze hebben voor veel geld gegeten en niet betaald.”

“Tja,” zei de agent, “maar als ze er niet zijn, kan ik ze ook niet arresteren.”

“Dat is zo,” gaf de gerant toe. “Ik begrijp er helemaal niets van. Misschien heeft de boekhouder ze per ongeluk losgelaten, gaat u nog even mee naar de boekhouder?”

Ze gingen de deur uit.

“Zijn ze weg?” fluisterde Johannes. “Dan moeten we zien te ontsnappen.”

“Ik zal wel vóórgaan,” zei Wiplala. “Komen jullie maar achter mij aan.” Hij sloop de la uit, liep over het grote blad van het bureau en liet zich aan het snoer van de schemerlamp naar beneden zakken.

Meneer Blom volgde hem jammerend en Nella Della en Johannes kwamen ook veilig beneden.

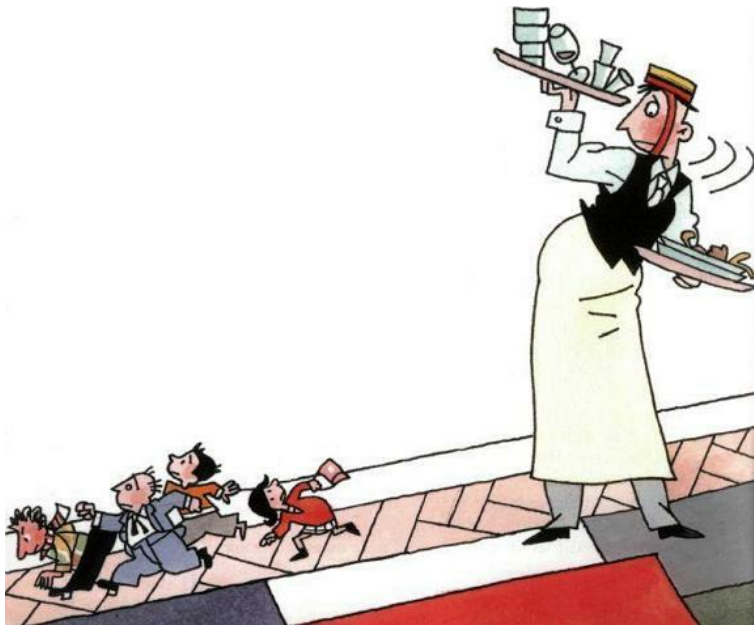
Ze stonden nu op de vloer. Vier kleine wezentjes op de vloer van het kantoor en Wiplala zei: “Kijk, ze hebben de deur open laten staan. Ik zal even poolshoogte nemen op de gang. Blijf even hier.” Toen hij terugkwam, zei hij: “Kom maar mee, de gang is verlaten en er is daar een achterdeur naar buiten.”

Heel voorzichtig en zachtjes volgden ze hem op de schemerige gang van het hotel.

“Daar komt iemand,” zei Nella Della.

Ja, daar kwam een kelner door de gang van de andere kant af. Hij droeg in de ene hand een blad vol borden en in de andere hand een blad vol glazen.

“Even blijven staan,” zei Wiplala. “Hier, tegen de muur. En niet bewegen.” Ze bleven allemaal doodstil staan. De ober had haast en was hen al bijna gepasseerd, toen meneer Blom ineens moest niezen. Hij probeerde het nog in te houden, maar hij kon niet.

“Hatsjie!” zei meneer Blom. Het was maar een klein poppenniesje, want meneer Blom was niet groter dan een muis, maar het klonk toch wel zo hard, dat de kelner het hoorde. De man stond stil en keek in hun richting. Er kwam

een dodelijk verschrikte blik in zijn ogen.

“Lopen!” siste Wiplala. “Vooruit, lopen, rennen!” Hij holde de gang door en de anderen renden mee. De ogen van de kelner werden steeds groter. Hij sprong in zijn angst opzij en liet alle twee de bladen uit zijn handen vallen van pure schrik. Met kletterend geweld vielen de borden met restjes kip en restjes ijs op de vloer en de glasscherven spatten door de gang. Uit verscheidene deuren kwamen andere kelners toeschieten en een paar kamermeisjes, die riepen: “Hei! Wat is er! Joris, wat doe je?”

“Beesten!” riep Joris klaaglijk. “Muizen...muizen op hun achterpoten met Weertjes aan. Griezelige tovermuizen. Help, houd ze! Ze zijn door die deur naar buiten gelopen! Houd ze dan toch!”

“Hij is niet helemaal in orde,” zeiden de andere kelners. “Joris, je bent overstuur!” Ze gingen allemaal kijken bij de achterdeur, waar de tuin van het hotel was. Maar meneer Blom en z’n kinderen en Wiplala waren allang verdwenen tussen de bosjes sering. Ze gingen vanuit de tuin het park in. En vanuit het park kwamen ze op straat.

Het was gelukkig donker en ze konden dus voorzichtig aan de rand van het trottoir lopen zonder dat iemand hen zag.

“Fijn, fijn, we zijn ontsnapt!” zong Wiplala.

“Ja fijn,” zei meneer Blom bitter. “En wat zijn we nu? Kleine dwergjes! Hoe moet ik mijn werk doen en mijn

boeken schrijven, nu ik zo klein ben als een halfvolwassen kikker?”

“We zijn thuis,” zei Nella Della. “Kijk eens hoe groot ons huis is geworden, vader!”

“We kunnen niet bij de voordeur,” zei Johannes. “Hoe moeten we er nu in komen?”

“Achterom, door het poezenluikje,” zei meneer Blom.

En dat deden ze. “Daar zitten we nou,” zei meneer Blom. “Zo groot als muizen. In een reuzenhuis.”

Ja, daar zaten ze nou. Meneer Blom, de twee kinderen en de kleine stoute Wiplala, die hen allemaal had betoverd, zodat ze niet groter waren dan een flinke middelvinger.

Ze zaten op de grond onder de tafel, die nu een reuzentafel was, en naast hen zat de poes Vlieg, die nu een reuzenpoes was, maar die gelukkig nog net zoveel van hen hield en voortdurend spon en kopjes gaf.

Nella Della had het poppenfornuisje aangemaakt met kleine stukjes hout en daarop pruttelde een pannetje met twee aardappelen, reuzenaardappelen. Dat was hun warme maaltijd, rijkelijk voldoende. Het grote wittebrood uit de kast lag nu ook op de vloer, op een plastic zeil, en de kaas erbij. Met heel veel moeite hadden ze dat uit de kast gekregen. Johannes en Wiplala waren samen in de kast geklommen, hadden het brood uit de broodtrommel gesleept en het naar beneden gegooid en daarna de kaas. De boter hadden ze

maar laten staan. Die kun je niet naar beneden gooien, dat wordt zo'n vieze boel.

Echt kamperen was het en Johannes en Nella Della vonden het heerlijk. Een eindje verder op de vloer lagen de rails van Johannes' elektrische trein. Ze hadden een transformator en urenlang reden ze rond en rond en rond in de goederenwagens, terwijl Johannes als bestuurder in de locomotief zat. En als ze daar genoeg van hadden gingen ze paardjerijden bovenop de poes. Vlieg vond het allemaal best, sprong met hen op stoelen en tafels en klom met hen in de gordijnen, terwijl Nella Della, Johannes en Wiplala zich gillend en kraaiend aan zijn haren vasthielden. Ja, het was wel een verrukkelijk speelterrein, dat reuzenhuis. Je kon nu prachtig verstoppertje spelen onder de piano. Je kon heel hard rennen van de ene kant van de kamer naar de andere kant, je kon van het theeblad en een voetenbankje een mooie wip maken en je kon schommelen in de grote boodschappentas die aan een spijker hing.

Meneer Blom deed niet mee aan al die spelletjes. Meneer Blom moest werken, want hij schreef immers een boek? En dus zei hij elke morgen: "Kom, ik ga proberen een beetje te werken." Dan klom hij met veel moeite langs een stoelpoot omhoog, hees zich op de stoel, trok zich dan aan het tafelkleed naar boven en zat bovenop de tafel. En dan ging hij op de schrijfmachine tikken en dat was heel moeilijk, want het

was natuurlijk een reuzenschrijfmachine. Na veel zwoegen kon hij een vel papier erin draaien en dan begon hij te typen. Hij stapte met zijn voet op de g, dan sprong hij op de letter r, dan tweemaal op de letter o en dan hupte hij weer naar de letter t. Dan had hij het woord groot getypt. Maar als hij twee zinnen had getikt op die manier, was hij doodmoe en moest hij even in het poppenbed gaan liggen om uit te blazen.

Elke morgen gingen ze allemaal zwemmen in het bad. Met vereende krachten konden ze de kraan opendraaien en weer dicht en het bad vol laten lopen. Ze zwommen dan een kwartiertje vrolijk heen en weer en na afloop rolden ze zich met z'n vieren in één handdoek.

Gelukkig stonden alle deuren in het huis op een kier, zodat ze overal in en uit konden lopen. Als ze wilden konden ze ook door het kattenluik naar buiten maar ze durfden niet goed naar buiten. Want stel je voor, als iemand hen eens zag? Wat zou er dan gebeuren? Ze zouden misschien door vreemde boze mensen worden meegenomen naar een kermistent en te kijk gezet worden. O nee, niemand, niemand mocht hen zo zien.

En soms vonden de kinderen dat ineens erg verdrietig. Vooral als ze op Vliegs rug op de vensterbank sprongen en naar buiten keken. Dan zagen ze de mensen op straat, grote mensen en grote kinderen, net reuzen.

“Zo zijn we ook geweest,” zei Nella Della dan. “Zo groot

waren wij vroeger ook.”

“Kun je ons nooit meer terugbetoveren, Wiplala?” vroeg meneer Blom dan.

Wiplala beet zenuwachtig op zijn kleine nageltjes en zei schichtig: “Ik kan het misschien, ik hoop dat ik het nog eens kan. Ik weet dat je iets moet innemen, een goedje, iets wat je moet eten, maar ik weet niet meer hoe het heet. Misschien valt het me nog wel eens in.”

“Kun je het bij de apotheek krijgen?” vroeg Johannes hoopvol.

“Dat weet ik niet,” zei Wiplala vaag. “Ik weet niet wat een apotheek is.”

Johannes wilde hem net gaan uitleggen wat een apotheek was, toen Nella Della ineens haar vinger ophief en riep:

“Ssst...luister! Ik hoor wat.”

Ze luisterden allemaal. Meneer Blom stond juist te werken op zijn schrijfmachine en hij luisterde ook, één voet opgeheven.

“Ik hoor een sleutel in het slot van de voordeur,” zei Johannes. “Wie kan dat zijn?”

“O, het is natuurlijk juffrouw Dingemans. Het is immers vrijdag? Juffrouw Dingemans komt schoonmaken en zij heeft de sleutel.”

“Wegkruipen!” riep meneer Blom angstig. “Laat ze ons niet vinden. Wegkruipen!”

Nella Della keek haastig rond of ze ergens een schuilplaats zag waar juffrouw Dingemans met haar stofzuiger niet zou kunnen komen. Ze hoorden haar nu lopen in de gang. Nu stond ze stil, ze was bezig haar jas op de kapstok te hangen. Ze zong.

“In de tas, gauw!” riep Nella Della. “In de boodschappentas.”

Ze hielpen haastig meneer Blom van de tafel klimmen en in een ommezien zaten ze alle vier in de boodschappentas, die aan de muur hing. Precies op tijd, want de deur ging open en juffrouw Dingemans kwam binnen. Ze keek verbaasd rond en zei: “Zo poes, ben jij alleen? Is er niemand thuis?”

“Mauw,” zei Vlieg.

“Wat een rommel is het hier!” zei juffrouw Dingemans. “Alles op de vloer, het brood en de kaas en kijk toch, een poppenfornuis dat brandt!”

“Mauw,” zei Vlieg.

“Nou, ik zal maar eens gauw gaan redderen,” zei juffrouw Dingemans en ze zette het brood en de kaas weer in de kast.

Johannes en Nella Della, daarbinnen in de boodschappentas, fluisterden tegen elkaar: “Wat zal het ons een moeite kosten om dat brood weer naar beneden te brengen. Zullen we maar liever tevoorschijn komen?”

“Nee,” fluisterde meneer Blom. “Volstrekt niet! Ze mag ons niet vinden.”

“Kom,” zei juffrouw Dingemans hardop tot zichzelf, “laat ik eerst al de lege melkflessen eens terugbrengen naar de melkboer.” En daar had je het; ze pakte de boodschappentas. Aan de zwaarte voelde ze dat er iets in zat en ze keek wat erin zat.

Ze gaf een gil en liet de tas op de grond vallen.

“Au...auauau...” kreunden ze allemaal daar in die tas. Dat was hard aangekomen. Johannes huilde en Nella Della kermde.

“Ooooh...” jammerde juffrouw Dingemans. “Behekst! Dit huis is behekst. Ik moet wegwezen.” En ze greep de deurknop om haastig weg te gaan.

“Juffrouw Dingemans!” riep Nella Della. “Juffrouw Dingemans!”

“Wat is hier aan de hand?” kreunde juffrouw Dingemans. “Een tas met kabouters. Die kunnen praten!”

“We zijn geen kabouters,” zei Johannes en hij stak zijn hoofd uit de tas. “Kijk ons maar goed aan. Ik ben Johannes en dit hier is Nella Della en kijk hier dit is onze vader.”

Meneer Blom stak ook zijn hoofd uit de tas en zei plechtig: “Goedendag, juffrouw Dingemans.”

“Maar...jullie zijn kabouters!” zei juffrouw Dingemans zenuwachtig. “En wie is dat dan?” Zij wees op Wiplala.

“Ik zal het u uitleggen, juffrouw Dingemans,” zei Nella Della. “Wij zijn betoverd.”

“Betinkeld heet het,” zei Wiplala.

“Goed, betinkeld. Hij noemt het betinkeld, juffrouw Dingemans! Hij is een wiplala, dat is een soort kabouter, en hij is hier komen wonen. Maar een paar dagen geleden waren we in een restaurant en we konden de rekening niet betalen en toen heeft hij ons veranderd in heel kleine wezentjes om ons te laten ontsnappen. Begrijpt u het?”

“Ik begrijp alleen dat ik het een griezelige historie vind,” zei juffrouw Dingemans verontwaardigd. “En moeten jullie nou voor eeuwig zo klein blijven?”

“Misschien wel,” zei meneer Blom. “Maar vertel het aan niemand, lieve juffrouw Dingemans. De mensen zullen ons niet met rust laten, ze zullen ons gevangennemen en ons voor geld te kijk zetten. Ik smeed u, vertel niets.”

“O lieve help nee,” zei juffrouw Dingemans. “Ik zal zwijgen als een pot. Maak je maar niet ongerust, ventje...o pardon, meneer Blom, nu heb ik ventje tegen u gezegd, neem me niet kwalijk, dat komt omdat u zo klein bent.”

“Ik neem het u niet kwalijk,” zei meneer Blom een beetje bitter.

“Wat kan ik voor jullie doen?” zei juffrouw Dingemans.

“Wilt u boodschappen voor ons doen?” vroeg Nella Della. “We moeten meer poppenvorkjes en poppenlepeltjes hebben en een poppenbroodtrommel en een poppenbroodzaag en een poppenbotervloot en...nog veel

meer.”

En ‘s-avonds, toen juffrouw Dingemans weer weg was, zaten ze alle vier aan een klein tafeltje onder de grote tafel. Ze aten keurig met mes en vork. Ze hadden een heel poppenserviesje en ze hadden heerlijk eten op tafel. En ze hadden sla en vruchten met room, alles onder hun bereik. En het hele huis was weer schoon, zoals altijd vrijdags.

“Nu komt ze voortaan iedere dag voor ons zorgen,” zei Nella Della.

“Ja,” zei meneer Blom. “Dat is allemaal goed en wel, maar zou ze het echt aan niemand vertellen?”

“Misschien aan haar man,” zei Johannes.

“O jee, dan vertelt die man het verder en dan zijn we toch in gevaar. En wat moeten we dan doen?”

“Stil maar vader,” zei Nella Della. “In elk geval slapen we vannacht heerlijk in onze nieuwe poppenbedjes. We hebben er nu vier.”

“Ja,” zei meneer Blom, “en in elk geval hebben we elkaar. En we blijven bij elkaar, wat er ook gebeurt.”

“Ik ook?” vroeg Wiplala, heel zoet en nederig.

“Jij ook, lieve Wiplala,” zei Nella Della, “jij hoort bij ons. En als we altijd blijven zoals we nu zijn, zo klein en nietig, dan geeft dat nóg niets. We zullen een heerlijk leven hebben met ons viertjes.”

En toen gingen ze slapen, tussen de poppenlaketjes en

de poppendekentjes.

En de poes Vlieg hield de wacht.

Pepijn de kat

Wat is dat? Pepijn de kat
gaat uit eten in de stad.
Net als alle echte heren
gaat hij buitenshuis dineren.
Heeft Pepijn de kat dan geld?
Heb ik dat nog niet verteld?
Ssst! Hij heeft het geld geleend
van een Monnikendamse eend.

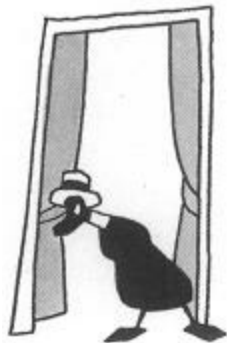
Kijk, hij gaat een eethuis binnen.
Iedereen zit al te spinnen.
Katten-Corner heet het huis.
Daar eet men gestoofde muis,
en die dikke damespoezen
eten enkel slagroomsoezen.
Wel, Pepijn zegt deftig: Ober,
één diner, maar niet zo sober!

Tja, zegt dan de oberkat,

neemt u eens een sneetje rat!
En vervolgens kabeljauw
met een saus à la miauw.
Het dessert bestelt u later.
Goed, zegt dan Pepijn de kater.
Ach, wat eet Pepijn een boel.
Hijgend zit hij op zijn stoel.

Maar wie daar toen binnenkwam...
't Was de eend uit Monnikendam!
Kijk eens aan, gilt deze eend,
al dat geld van mij geleend,
en maar schransen van mijn centen!
'k Wil mijn geld terug! Met rente!
Maar dan klimt de kat Pepijn
hoetsjepoetsj in het gordijn.

En de eend denkt treurig: Ja,
hem kan ik niet achterna.
Daarom gaat hij met de tram
weer terug naar Monnikendam.
Nu, dit is dan het besluit:
leen nooit geld aan katten uit.

Als al mijn kinders groot zijn

Als al mijn kinders groot zijn, wat moeten ze dan worden?

Marietje wordt een danseres en Flip wordt vliegenier,

Katrientje wordt een koningin en eet van gouden borden,

en Koentje krijgt een winkel en die wordt dus winkelier,

en Barend wordt een bedelaar die klopt aan alle deuren,

en Bambo wordt het opperhoofd van Biri-Biri-Bi,

en Pieter wordt een Hichtmatroos, dan kan 'm niets gebeuren,

maar ja, dan heb ik nog een kind: Baboffel, wat wordt die?

Baboffel wordt geen bedelaar, Baboffel wordt
geen heer,
Baboffel is een beertje en die wordt gewoon
een beer.

Als al mijn kinders groot zijn, waar zullen ze
dan wonen?

Marietje woont dan in Parijs en Flip woont op
Schiphol,

Katrientje in Zuid-Afrika, met al haar zeven
zonen,

en Koentje woont in Groenland en verkoopt daar groene wol,
en Barend, die woont overal waar huizen zijn met
deuren,

en Bambo woont, dat spreekt vanzelf, in Biri-Biri-
Bi,

en Pieter zit dan op een schip; zo zal het wel
gebeuren.

Maar ja, dan heb ik nóg een kind, Baboffel, waar woont die?

Baboffel woont niet in Parijs en ook niet in
Maassluis,

Baboffel is een beertje en hij woont gezellig
thuis.

Als al mijn kinders groot zijn, dan maak ik

verre reizen,
dan ben ik maandags in Parijs en dinsdags
op Schiphol,
en woensdags in Zuid-Afrika, daar heb ik
twee paleizen,
en donderdags in Groenland in de winkel
met de wol,
en vrijdags ben ik overal waar huizen zijn
met deuren,
en zaterdags, dat spreekt vanzelf, in Biri-Biri-Bi,
en zondags ben ik op een schip; zo zal het wel
gebeuren,
maar als ik 's-avonds thuiskom, weet je wie ik dan
weer zie?

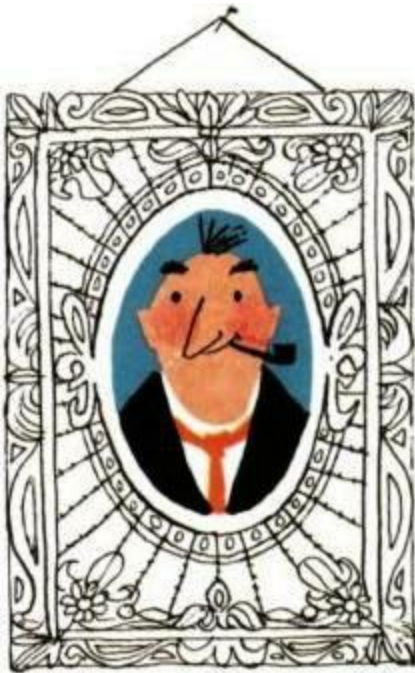
Baboffel zit te wachten met een strikje in zijn haar,
en zegt: Doe nou je jas maar uit, het eten is al klaar.

Spiegeltje Rondreis

Dit is Omaatje

Dit is Opaatje

Ze woonden in een oud, oud huis met heel veel stoelen.
Soms zaten ze op de blauwe stoelen en soms op de roze
stoelen en soms op de groene stoelen.

En Omaatje zei: “Wat hebben we toch een groot huis.”

“Ja, en wat hebben we toch een hoop stoelen,” zei

Opaatje. “En niemand zit erop. Alleen wij.”

“Dat komt omdat onze kleinkinderen allemaal zo ver weg wonen,” zei Omaatje.

En dat was waar. Hun kleinkinderen woonden allemaal heel, heel ver weg. In hele verre vreemde landen. In Japan, in India, in het land van de Arabieren en op de Noordpool.

“Laten we maar weer eens in onze spiegel kijken,” zei Omaatje.

“Hè ja,” zei Opaatje. “Laten we dat doen. Dat is gezellig.” En dan gingen ze voor de spiegel zitten op de roze stoelen. Nu moet je weten dat dit geen gewone spiegel was. O nee, o nee, het was een Spiegelkje Rondreis. Omaatje en Opaatje hadden dit Spiegelkje Rondreis veertien jaar geleden gekregen van een achternicht die kon toveren. Spiegelkje Rondreis had een mooie ronde gouden lijst maar dat was niet het bijzondere. Nee, het bijzondere was dat Omaatje en Opaatje in die spiegel hun kleinkinderen konden zien. In Japan, in

India, in het land van de Arabieren en aan de Noordpool. Ze zagen precies wat hun kleinkinderen daar deden, hoe ze speelden, hoe ze lachten, hoe ze liepen, precies alles. In kleuren. Het was echt leuk, zo'n Spiegeltje Rondreis.

De Japanse kleinkinderen heetten Saki en Soki. Ze hadden Japanse kimonootjes aan en speelden in een piepklein Japans tuintje met een Japans hekje bij hun Japanse huis aan de Japanse rivier.

De kleinkinderen in India heetten Rasjna en Pasjna. Ze hadden het altijd lekker warm en ze droegen niet zo erg veel Weertjes. Ze hadden een echte grote olifant die bomen kon wegsiepen als je ze eerst voor hem omhakte. Ze zaten elke dag bovenop die olifant en ze hadden het verrukkelijk.

De kleinkinderen in het land van de Arabieren, dat waren Kessib en Kassib. Ze woonden in een Arabisch huis aan een Arabische straat, waar kamelen door gingen zoals bij ons de auto's. Soms zaten ze samen op een kameel tussen de twee bulten en schommelden lekker heen en weer.

En dan waren er nog de kleinkinderen op de Noordpool. Dat waren Nanuk en Panuk en ze hadden het natuurlijk veel kouder dan alle andere kleinkinderen bij elkaar. Brrr...daar in dat barre Noorden, waar de sneeuw hoog wordt opgejaagd door de ijsskoude poolwind, waar het ijs nooit smelt en waar je in sneeuw hutten moet wonen...Maar Nanuk en Panuk hadden warme eskimo-kleertjes aan met bont van binnen. En

ze hadden een eskimo-sleetje met zes dikke poolhonden ervoor en een heel klein poolhondje erachter. (Onthoud dat poolhondje even, wil je?) En ze reden in vliegende vaart over de gladde sneeuw en hadden ontzettend veel plezier.

Zo leefden al die kleinkinderen in die verre vreemde landen en Omaatje en Opaatje keken naar hen in Spiegeltje Rondreis. Ze zagen daarin niet alle kleinkinderen tegelijk hoor. Nee, ze zagen maandags de Japanse kleinkinderen, dinsdags de kinderen in India, woensdags helemaal niets (want woensdag was strijkdag en dan had Omaatje het te druk), donderdags de Arabische kinderen en vrijdags de poolkinderen.

Wel, op een zekere maandag keken Omaatje en Opaatje in Spiegeltje Rondreis en zagen dus hun Japanse kleinkinderen Saki en Soki. Saki was het jongetje, Soki was het meisje. Ze hadden een bootje gemaakt en ze dreven in dat bootje zachtjes langs de oever van de rivier.

“Kijk nou toch die kinderen,” zei Omaatje. “Het lijkt warempel wel een papieren bootje.”

“Dat is het ook,” zei Opaatje. “Jazeker, een papieren bootje. Straks wordt het papier nat. En dan zinken ze.”

“En dan verdrinken ze,” zei Omaatje heel zenuwachtig. “Wat gevaarlijk!”

Ze keken toe hoe het bootje steeds sneller langs de oever

gleed, steeds sneller...Saki en Soki hadden erg veel plezier en duwden het scheepje telkens van de wal af. Ja ja, en het papier werd nat en ze zonken steeds dieper...

En hoeps, daar kantelde het bootje.

“O...” jammerde Omaatje.

Maar Saki en Soki sprongen handig net bijtijds op de wal en ze hadden zelfs hun kimonootjes niet nat gemaakt. Het papieren scheepje dreef verder als een verkreukeld vodje.

Omaatje en Opaatje hadden dat alles gezien en ze waren erg ontsteld.

“Wat doen die kinderen toch gevaarlijke dingen,” riep Omaatje.

“Afschuwelijke dingen,” zei Opaatje. “Zouden hun ouders dat weten?”

“Vast niet,” zei Omaatje.

“Weet je wat,” zei Opaatje. “We zullen een telegram sturen aan hun ouders om te waarschuwen dat de kinderen gevaarlijke dingen doen.”

En Opaatje stuurde een telegram naar de ouders van Saki en Soki in Japan. En in dat telegram stond: Kinderen waren in papieren boot stop gevaarlijk stop steek er een stokje voor. Opaatje en Omaatje.

De ouders van Saki en Soki ontvingen diezelfde dag nog het telegram en ze riepen dadelijk de kinderen bij zich.

“Wat hoor ik daar,” zei de vader van Saki en Soki.

“Hebben jullie gevaren in een papieren bootje?”

“Ja vader,” zeiden Saki en Soki. “Hoe weet u dat?”

“Van Omaatje en Opaatje,” zei hun vader. “We hebben een telegram gekregen. Ze hadden het in Spiegeltje Rondreis gezien. Zo zie je dus. Het komt allemaal uit. En denk erom: dat mag niet meer.”

“Nee vader,” zeiden Saki en Soki en ze gingen met hun kimono's buiten op het hekje zitten.

Het was dinsdag en Omaatje en Opaatje keken in de spiegel. 't Was India-dag. Daar zaten Pasjna en Rasjna bovenop de olifant. Pasjna was het jongetje, Rasjna was het meisje. Ze hadden een mooi spelletje uitgevonden: gymnastiek doen op die olifantenrug. Pasjna stond op zijn hoofd met de beentjes in de lucht en Rasjna was daarnaast aan het kopje duikelen. Want zo'n rug is zo breed en zo groot dat je er best met z'n tweetjes gymnastiek op kunt doen.

Maar Omaatje die het zag in de spiegel, zei: “Kijk nou toch eens...”

“Wat griezelig,” zei Opaatje. “Die kinderen toch...”

“Zouden hun ouders dat weten?” vroeg Omaatje. “Straks vallen ze eraf. En ‘t is zo hoog. O, o, wat erg!”

“Ja zeker, zo meteen vallen ze eraf!” riep Opaatje.

Maar Pasjna en Rasjna vielen niet van de olifant. Ze waren

erg handig en bedreven en ze waren het zo gewend om op een olifant te rijden. Nee, ze vielen er niet af. Na een poosje verveelde het spelletje hun. En ze zaten weer gewoon achter elkaar op de brede rug van de olifant.

“En toch stuur ik een telegram naar de ouders,” zei Opaatje.

“Gelijk heb je,” zei Omaatje. “De ouders moeten het weten.”

En er ging een telegram naar de ouders in India. En daar stond in: Kinderen stonden op hoofd op olifant stop gevaarlijk stop steek er een stokje voor. Omaatje en Opaatje.

De ouders van Rasjna en Pasjna ontvingen het telegram en schrokken. “Daar wisten wij niets van,” riepen ze. “Kom eens gauw hier, Rasjna en Pasjna. Luister eens, hebben jullie op je hoofd gestaan bovenop de olifant?”

“Ik wél,” zei Pasjna, “maar zij niet.”

“Ik heb kopje geduikeld,” zei Rasjna.

“Kopje geduikeld...op je hoofd gestaan...” riep de moeder van Rasjna en Pasjna. “Wat vreselijk gevaarlijk. En we zouden er niets van geweten hebben als Omaatje en Opaatje het niet in de spiegel hadden gezien. Ze hebben ons een telegram gestuurd. Nu weten we dus dat jullie gevaarlijke kunsten maken. Je mag de hele dag niet op de olifant.”

Rasjna en Pasjna gingen treurig naar buiten en zeiden: “Iedereen weet altijd alles van ons.”

Woensdag was
het dus strijkdag
maar donderdag
zaten Omaatje en
Opaatje op hun
roze stoelen en ze
zagen hun
kleinkinderen in het
Arabische land.

Kessib was het
jongetje en Kassib
was het meisje. Ze
speelden juist een
heerlijk spelletje bij
de pijpleiding.

Dwars door de
woestijn liep de
grote oliepijp, een
dikke buis in het
zand, waar de olie
doorheen vloeit.

“Kijk eens,” zei
Omaatje. “Wat
doen ze daar?”

“Ze zijn heel stout,” zei Opaatje. “Ze boren een gaatje in de pijp.”

“Dat mogen ze toch niet doen,” zei Omaatje angstig.
“Natuurlijk niet,” zei Opaatje. “Straks komt er een straaltje olie uit de pijp.”

“Stuur dan gauw een telegram,” zei Omaatje.

En zo kwam het dat de ouders in het Arabische land een telegram ontvingen: Kinderen boren gat in pijpleiding stop steek er een stok voor. Omaatje en Opaatje.

De ouders werden heel boos toen ze het telegram lazen en ze holden naar hun kinderen bij de pijpleiding. “Willen jullie wel eens direct ophouden!” riepen ze.

Kessib en Kassib schrokken en lieten de boor gauw vallen. Ze moesten voor straf vroeg naar bed. En toen ze in bed lagen zeiden ze tegen elkaar: “Opaatje en Omaatje hebben ons natuurlijk weer verklapt. Dat nare Spiegeltje Rondreis!”

Het was vrijdag en daarom zagen Omaatje en Opaatje die dag de poolkinderen. Ze zaten op hun slee met hun dikke eskimokleren en met hun grote eskimomutsen van bont. De zes dikke poolhonden trokken de slee, die pijlsnel over de sneeuwvlakte joeg. Helemaal achteraan kwam het hele kleine poolhondje (onthoud vooral even het kleine poolhondje).

“Kijk eens,” riep Omaatje. “Hoe vlug dat gaat! Wat lopen die honden hard. En hoor, de kinderen knallen met de zweep, tjonge, dat gaat ervan langs!”

“Het zijn flinke kinderen,” zei Opaatje. “Maar wat gaan ze nu doen? Ze gaan de kant van de ijsberenberg op.”

“Ja warempel,” zei Omaatje. “Daar achter die sneeuwberg

is het hol van de ijsbeer. Dat moesten ze toch weten?”

“Straks komt de ijsbeer uit z’n hol,” riep Opaatje. “O kijk eens, daar heb je ‘m al. Hij komt al tevoorschijn.”

“O,” jammerde Omaatje, “ik durf niet meer te kijken.” En ze sloeg haar handen voor haar ogen.

Opaatje sloeg zijn handen niet voor zijn ogen. Hij bleef kijken en hij zag de slee vlak langs het ijsberenhol rijden. De ijsbeer ging op z’n achterpoten staan en bromde verschrikkelijk. Hij sloeg zijn klauwen uit en deed een paar stappen in de richting van de slee. Maar Nanuk en Panuk klapten nog harder met de zweep en de honden liepen nog sneller en fits...voorbij was de slee, de ijsbeer hapte in de lucht.

“Je kunt wel weer kijken,” zei Opaatje. “Er is niets gebeurd. De slee is voorbij. Daar rijden ze. Er is echt niks gebeurd.”

“O,” jammerde Omaatje, “maar wat gevaarlijk. Ze wisten toch dat daar de ijsbeer woont? Waarom gaan ze daar dan zo dicht langs? En zouden hun ouders dat weten?”

“Telegram?” vroeg Opa.

“Telegram!” zei Oma.

En ze stuurden een telegram naar de ouders op de Noordpool. Daar stond in:

Kinderen gingen vlak langs ijsbeer stop heel gevaarlijk stop steek er een stokje voor. Omaatje en Opaatje.

Toen de poolouders dat telegram ontvingen waren ze erg boos. “Nanuk en Panuk!” riepen ze. “Kom eens gauw hier. Is het waar dat jullie met je slee langs het ijsberenhof zijn gereden?”

“Hoe weet u dat?” vroegen Nanuk en Panuk.

“Van Omaatje en Opaatje,” zeiden de poolouders. “Die hebben ons een telegram gestuurd. Ze hadden het gezien in hun Spiegeltje Rondreis.”

“O lieve help,” zeiden Nanuk en Panuk. “Die zien ook alles. Wat vervelend nou.”

“Jullie krijgen vanavond geen levertraan,” zeiden de poolouders, “dat is je straf.”

De poolkinderen huilden een beetje. Maar ja, er was niets aan te doen.

Zo ging het met dat Spiegeltje Rondreis van Omaatje en Opaatje. Heel vaak zagen ze stoute dingen. En heel vaak stuurden ze telegrammen. En heel vaak kregen al die kleinkinderen in al die vier landen straf.

Het werd zomer en het werd vakantie en in die vakantie kwamen al de kleinkinderen bij elkaar op een eiland in de Grote Oceaan.

Daar kwamen de Japanse kinderen, daar kwamen de India-kinderen, daar kwamen de Arabische kinderen en daar kwamen de pool-kinderen. Ze logeerden bij tante Nina in een huis tussen de palmen en ze sliepen daar met z'n achten samen in een grote kamer met acht bedjes. En of dat een heerlijke vakantie was, zo met hun allen!

De poolkinderen hadden het daar natuurlijk erg heet en

de anderen riepen: “Doe dan toch ook je eskimokleertjes uit. En zet die eskimomutsen af.”

“Nee,” zeiden Nanuk en Panuk. “We voelen ons zo kaal zonder bont. We houden alles aan.”

“Ook in bed?” vroegen de anderen.

“Ook in bed,” zeiden de poolkinderen.

“Dan moet je ‘t zelf maar weten,” zeiden de andere kinderen. “Straks stikken jullie nog.”

“Dat gaat jullie niks aan,” zeiden de poolkinderen.

Er zou bijna ruzie gekomen zijn, als niet de Japanse kinderen ineens begonnen waren over Spiegeltje Rondreis.

“Zouden Omaatje en Opaatje op ‘t ogenblik ook kijken?” vroeg Saki.

“Nee nee,” riepen Kessib en Kassib, “vandaag niet, want het is woensdag, dan kijken ze niet, dan is het strijkdag.”

“Wel,” zeiden de India-kinderen, “nu we hier toch met z’n allen samen zijn moeten we eens ernstig praten over dat Spiegeltje Rondreis. Vinden jullie het ook zo vervelend, dat dat Spiegeltje alles verklapt wat wij doen? En dat onze ouders maar telegrammen krijgen? En dat wij dan straf krijgen?”

“Heel heel erg ontzettend, verschrikkelijk vervelend,” gilden al de andere kinderen.

“We moeten er iets op vinden,” zeiden de Japanse kinderen.

“Wij weten iets,” zeiden de poolkinderen geheimzinnig.

“O ja? Wat dan?”

“Kom dan eens heel dicht bij ons, dan zullen we het jullie influisteren,” zeiden de poolkinderen.

En toen kropen al de acht kleinkinderen samen in een bedje. Het was erg nauw en erg warm, vooral met het poolbont dat in hun neuzen kriebelde, maar het was een erg geschikte manier om te fluisteren. En ze fluisterden een hele tijd. Het ging van smisp, het ging van smoesp, het ging van supdupdup en sepdepdep. En toen ze klaar waren met fluisteren, toen lachten ze, gaven elkaar een zoentje en gingen slapen, ieder in z'n eigen bedje.

Een paar weken daarna, toen alle kleinkinderen weer terug waren in hun eigen land, werd er op een ochtend gebeld bij Omaatje en Opaatje en er werd een grote kist bezorgd. Een kist met gaten.

“Ik denk dat er een beest in zit,” zei Omaatje.

“Ik denk het ook,” zei Opaatje. “Kijk, de kist komt van de Noordpool. Er zal toch niet een ijsbeer in zitten? Of een walrus?”

“Laten we hem gauw openmaken,” zei Omaatje. “Ik ben erg nieuwsgierig.”

Opaatje nam de nijptang en maakte de kist open. En wat kwam eruit?

Het hele kleine poolhondje (je was toch het hele kleine poolhondje nog niet vergeten...?), ja, dat kleine poolhondje

Noek, dat altijd achter de slee van de poolkinderen liep.

“Wel, wel, dat is een cadeau van onze kleinkinderen in het Noord-poolgebied,” zei Opaatje. “Maar wat moeten wij met een hond?”

“O jee,” zei Omaatje, “wij zijn veel te oud voor een hond. Een hond is zo wild. Als hij maar niet op de roze stoelen gaat liggen. En ook niet op de blauwe. En ook niet op de groene! Hij mag op de grond liggen, op een matje.”

De kleine Noek lag dus op een matje en viel in slaap, want hij had een lange reis achter de rug. Hij sliep en hij sliep en hij jankte een beetje in zijn slaap, want hij droomde van zijn baasje en vrouwtje: de poolkinderen. Hij had een beetje heimwee in zijn slaap. De volgende dag was het vrijdag en dus pooldag. Het hondje Noek sliep nog steeds, vlak naast de roze stoelen waar Omaatje en Opaatje op zaten om te kijken in hun spiegel.

Daar kwamen de poolkinderen aan op hun sleetje met de zes honden ervoor. Ze klaptten met hun zweep. Het kleine hondje Noek werd wakker en spitste zijn kleine pooloorpjes.

“Wat gaat het weer hard,” zei Omaatje. “Nu zie je ze goed...ze komen vlak langs!”

De slee kwam naderbij, dichter en dichter...de gezichten van Nanuk en Panuk kwamen nader en nader en ineens riep Nanuk heel hard: “Kom dan Noek! Noek! Kom maar Noek!”

Noek keek in de spiegel en zag met een oogopslag zijn

baasje. Hij vloog erop af. Hij wist niet dat het maar een spiegel was, hij dacht dat ze echt daar kwamen aanrijden. Hij nam een grote sprong en...béng...dwars door de spiegel.

“O lieve deugd,” zei Omaatje.

“O goeie help,” zei Opaatje. “De spiegel in duizend stukken!”

En jawel, van de spiegel was alleen de mooie ronde gouden lijst nog heel. Noek, het poolhondje keek erg bedroefd. Hij voelde zich bedrogen. Het waren geen ijsschotsen waar hij nu in stond, het waren glasschotsen.

Omaatje en Opaatje waren ook erg bedroefd. Hun mooie Spiegeltje Rondreis...stuk...helemaal stuk...Ze konden wel huilen en ze zouden daar ook vast aan begonnen zijn, als er niet weer gebeld werd. Ze deden open en er stond een postbode op de stoep die een grote aangetekende brief in zijn hand had.

Omaatje maakte de envelop open en...je kunt nooit raden wat erin zat. Er zaten vliegtickets in. Tickets voor een heel lange reis. Omaatje en Opaatje mochten nu op reis naar al hun kleinkinderen. Eerst een paar weekjes naar de Noordpool. Dan een maandje naar Japan. Dan een poosje naar India en tenslotte een tijdje bij de Arabieren.

“Dit is veel fijner dan een Spiegeltje Rondreis,” riepen ze. “Dit is de rondreis zelf.”

En Omaatje en Opaatje pakten elkaar vast en dansten een grote stoelendans door het hele huis.

Een paar dagen later stapten Omaatje en Opaatje in het grote vliegtuig voor die hele verre reis. Ze hadden het poolhondje Noek bij zich aan een rood riempje, om hem

terug te geven aan de pool-kinderen.

“Nu kan ik jullie eindelijk knuffelen,” riep Omaatje, toen ze de poolkinderen in haar armen sloot.

Nanuk en Panuk kregen een erg rode kleur en ze stamelden: “Lieve Omaatje, we hebben zo’n spijt...we zijn erg gemeen geweest...we hebben expres het hondje Noek naar u toe gestuurd om hem in de spiegel te laten springen. Maar we deden het omdat we het zo akelig vonden dat Spiegeltje Rondreis altijd alles verklapte wat wij deden.”

“Hoe is het mogelijk...” zeiden Omaatje en Opaatje verbluft. Maar toen riepen ze uit: “We zien jullie nu echt en dat is veel beter dan alle spiegels van de wereld.”

Het werd een heerlijke reis. Ze bleven wel een jaar weg, want als je zoveel kleinkinderen hebt doe je lang over zo’n logeerpartij.

En toen ze eindelijk terugkwamen in hun eigen huis, toen vonden ze in de kamer waar vroeger de spiegel had gehangen, een groot televisietoestel.

Er hing een briefje aan: Van alle kleinkinderen.

“Wat lief van ze...” zei Omaatje.

“Heel lief,” zei Opaatje.

Ze keken nu voortaan naar de televisie. En ze zagen verre vreemde landen, maar ze hoefden nooit meer ongerust of verontwaardigd te zijn, want hun kleinkinderen met al die stoute spelletjes, die zagen ze niet meer.

Zeven kleine eskimootjes

Zeven kleine eskimootjes woonden aan de Pool,
reden in hun sleetjes rond en hoefden niet naar school,
reden hele dagen in hun kleine sleetjes rond,
hadden broekjes aan van bont en jasjes aan van bont,
woonden in een hut van sneeuw en hadden altijd trek
in kaarsvet en in levertraan, in levertraan en spek.
Ze waren zo gelukkig en tevreden, alle zeven
en riepen maar de hele dag: O, wat een heerlijk leven.

Ze zaten op een ijsschots en ze lieten de beentjes bungelen
en deden niets dan luieren en babbelen en klungelen,
maar toen opeens...daar is die grote ijschots weggedreven!!
Ze riepen O! en Hee! en Ach! en gilden, alle zeven!
Maar 't hielp geen steek, daar dreven ze steeds verder naar
het zuiden
en kwamen toen, na veertien dagen drijven, in IJmuiden.
Daar zaten ze te huilen en te treuren, want je weet:

Voor eskimootjes is IJmuiden véél en véél te heet.

Zo zaten ze de hele dag, en kijk, wie kwam daar an?
Daar met z'n witte wagentje? Het was de ijscoman!
Hij zag die eskimootjes. 't Was om medelij te krijgen,
ze hadden het zo warm, zo warm, ze zaten maar te hijgen.
Wel, zei de ijscoman, 'k geloof dat het 't beste is,
dat jullie in mijn wagen kruipt, daar is het lekker fris.
Dan krijg je 's-morgens levertraan en kaarsvet voor diner!
En als ik rondga met de wagen, mag je met me mee.
De eskimootjes kropen in de wagen, alle zeven
en voorzover ik weet zijn ze daar allemaal gebleven.

Dus als je naar IJmuiden gaat, dan zul je daar misschien
een ijscoman met zeven kleine eskimootjes zien.

Slordige Saartje

Heb jullie Slordige Saartje gekend?
Hier kun je haar zien, op die slordige prent.
Haar nageltjes waren zo zwart en zo lang!
Ze had vieze voeten, een veeg op haar wang,
een jurkje vol gaten en smerige sokken
en warrige haren en roet op haar rokken
en heel vieze handen en heel vieze oren
en vlekken van achter en vlekken van voren.
Ze nam nooit een borstel en nimmer een schaartje...
O lieve deugd! Wat een Slordige Saartje!

Als Saartje naar huis kwam, zei moe met een zucht:
Ooooooooooh, wat een lucht, wat een lucht, wat een lucht!
Kom hier! Laat je moeder eens iets aan je doen!
Je neus is weer zwart! En je tanden zijn groen!
Kom hier met je haar! Er zit erwtensoepp in!
Maar Saartje liep weg. Het was niet naar haar zin...
Ze ging op een schip, en ze kocht er een kaartje
en schreeuwde: Adieu! – Die ondeugende Saartje!

Ze voer op het schip naar de overkant
en daar was het Slordige Sloerie-land.
En daar voelde Saartje zich heerlijk en vrij,
want iedereen was er zo slordig als zij,
en iedereen had daar een jas aan vol smeer,
en als je dat niet had was je geen heer.
En iedereen smeerde daar roet aan de ramen
en als je dat niet deed dan was je geen dame.
‘t Was sjiek om zich daar in de modder te wentelen
en dan naar een gala-uitvoering te drementen.

De prins van dat land was nog viezer dan vies.
‘t Was net Piet de Smeerpots, maar dan ook precies!
En toen hij de Slordige Saartje ontmoette,
toen was hij verrukt. En hij viel aan haar voeten.
Ze trouwden en ‘t was wel een heel slordig paartje:
de Slordige Prins en het Slordige Saartje.

En al de kindertjes die ze kregen
zaten metéén al vol vlekken en vegen.

Floddertje: Opgesloten

Er was eens een meisje dat Floddertje heette, omdat ze altijd vuil was en altijd vol met vlekken zat. Behalve als ze pas in bad was geweest. Maar nooit kon ze langer dan een halfuur schoon blijven. Om de haverklap moest Floddertje in bad, samen met haar hondje Smeerkees, dat ook altijd smerig was.

Op een middag, toen Floddertje net uit het bad was, zei haar moeder: “Kind, over een halfuur komt er visite. Ik weet dat het onmogelijk is om je meer dan een halfuur schoon te houden. En daarom sluit ik je op in je kamertje. Dat vind je zeker wel goed.”

“Dat vind ik helemaal niet goed!” schreeuwde Floddertje. Maar moeder pakte haar beet en sloot haar op, samen met haar hondje Smeerkees.

Daar zaten ze samen in dat kamertje boven. En ze verveelden zich ontzettend.

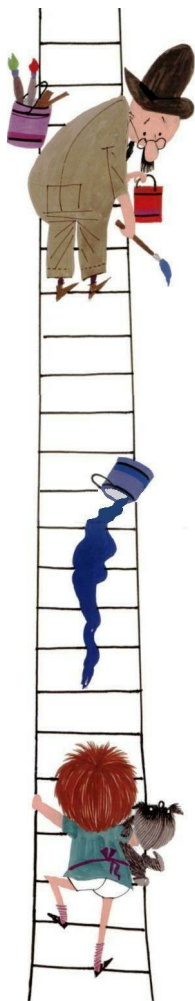
Floddertje ging treurig voor het raam staan kijken. Net op dat ogenblik kwam er een schilder aan, die zijn ladder tegen het huis zette.

Met twee grote potten verf klom hij naar boven. Hij klom langs het raam van Floddertje, steeds verder naar boven. En helemaal bovenaan de dakgoot ging hij staan verven. “Kom mee, Smeerkees,” zei Floddertje. “We kunnen ontsnappen langs de ladder.” Ze deed het raam open, klom naar buiten met het hondje onder haar arm en stapte op de ladder.

De schilder stond boven haar, ook op de ladder, maar hij merkte niets. En nu naar beneden. Maar Smeerkees vond het eng. Hij spartelde en de ladder begon te wiebelen. De schilder schrok zo, dat hij een van de potten verf liet vallen. Floddertje was juist op de tweede tree van de ladder toen ze alle blauwe verf over zich heen kreeg.

En toen de schilder naar beneden keek en een blauw meisje met een blauw hondje zag, schrok hij nog meer en hij liet de andere verfpot ook vallen.

Ditmaal was het rode verf en Floddertje kreeg de volle laag, Smeerkees kreeg enkel een paar klodders rood op z'n

blauwe vachtje. Daar stond nu een paars meisje op straat met naast zich een rood en blauw gevlekt hondje.

Moeder dacht dat Floddertje nog altijd op haar kamer zat.

Toen er werd gebeld deed ze open en zag een agent op de stoep. “Is dit misschien uw kind?” vroeg de agent.

“Helemaal niet,” zei moeder. “Mijn kind zit boven opgesloten. Mijn kind is niet paars. Wat u daar hebt is een afgekloven pruimenpit.”

Toen begon Floddertje te huilen en Smeerkees ging janken. Ineens zag moeder dat het haar dochterje was met het hondje.

Ze greep Floddertje bij haar kraag en Smeerkees bij z'n nekvel en sleurde ze allebei naar de badkamer.

Voor deze ene keer liet ze het bad vollopen met terpentijn, want met water en zeep ging de verf er niet af.

Na heel lang schrobben en boenen waren Floddertje en Smeerkees weer schoon en helder.

Maar het bad zag er zó uit.

En moeder zag er zó uit.

En toen kwam de visite. Een dame en een heer. Het was heel gezellig, dat wel. Maar toen ze weggingen en op straat liepen, zei de dame: “Is het niet vreemd dat zo’n keurig meisje zo’n vieze moeder heeft?”

“Dat vind ik ook heel vreemd,” zei de heer.

Marietje was bang voor water en zeep...

Marietje van Dalen uit Kreukelendamme,
die hield niet van wassen en hield niet van kammen,
zij hield niet van zeep en zij hield niet van water
en stelde het wassen maar uit tot later.

Van nageltjes knippen was zij nog banger
en haar nageltjes werden hoe langer hoe langer.

O, grutjes, wat was die Marietje vies,
ze leek wel een varken, maar dan ook precies.

En als haar moeder des morgens kwam
met zeep en met water en ook met een kam,
dan ging zij tekeer en begon te gillen
of iemand haar levend wilde villen.

Haar moeder werd boos van al dat gehuil
en riep: Dan blijf je maar altijd vuil!

Maar ga dan maar weg en kom nooit weer,

dan ben jij mijn kleine meisje niet meer.
Die smerige kleine Marietje van Dalen
die ging ervandoor en begon te dwalen
langs alle straten en langs alle wegen,
zij zat vol modder en vieze vegen
en vuile vlekken op iedere wang,
haar kleren leken wel struikgewas
en in haar halsje daar groeide het gras,
het groeide ook op haar ene been
en eindelijk helemaal over haar heen,
en je kon niet meer zien, door al dat gras
dat Marietje van Dalen een meisje was.
En eindelijk groeide ze vast in de grond
waar ze net als een boom op het weiland stond.
De vogeltjes bouwden een nest in haar haren
en langzamerhand kreeg ze takken en blaren.
Het is waar, al lijkt het een nare droom:
Marietje van Dalen is nu een boom.

Dus...meisjes die bang zijn voor zeep en voor water,
die worden allemaal bomen...later.

De koning van Bellevu

O, wat een ellende
in 't land van Bellevu.
De koning is veranderd
in een groene paraplu.
Des morgens was hij nog gewoon.
Daar zat hij, op zijn gouden troon...
maar nu, maar nu, maar nu,
plotseling veranderd
in een groene paraplu.

De dokter werd gebeld.
Die kwam met aspirine.
Maar niemand wist precies
hoe men dat toe moest dienen.
En alle mensen huilden mee
en jammerden van ach en wee.
Wat nu, wat nu, wat nu,

de koning is veranderd in
een groene paraplu.

De koningin die zei:
We moeten niet zo treuren,
het kan ook u en mij
en iedereen gebeuren.
Ik heb er mij bij neergelegd.
Dat was heel mooi en wijs gezegd,
dat was heel wijs gesproken.
Ze heeft de paraplu
daarna maar opgestoken.

't Is alles niet zo akelig,
- dat wou ik enkel zeggen -
wanneer men zich, wanneer men zich
er maar bij neer wil leggen.

Ibbeltje: Sommen, sommen

“We moeten eens ernstig met je praten, Ibbeltje,” zei vader.

“Ja kind, we hebben een appeltje met je te schillen,” zei moeder streng. “We krijgen zojuist een brief van de meester van school, van meester Kramer.”

“Juist,” zei vader. “En daar staat in dat je heel dom bent in rekenen. Al je sommen zijn altijd fout.”

“Je doet je best niet,” zei moeder. “Al het andere gaat goed, alleen sommen maken kun je niet. Of wil je niet?”

Je bent geweldig knap in schrijven,

maar rekenen, o foei! o foei!

Je bent ontzettend vlot met lezen,

maar rekenen blijft een geknoei.

Je schrift zit vol met vlekken,

Je cijfertjes zijn krom.

Ik zie weer negen fouten

in die ene som.

En al die andere sommen zijn al net zoals de rest.

O Ibbeltje, doe toch eens meer je best.

“Zeg eens, hoeveel is drie keer drie?” vroeg vader.

“Honderd,” zei Ibbeltje ongeduldig.

“Tsjjj,” zei vader. “Nog brutaal ook! En nu dit: boer Jansen heeft twee koeien. Hij krijgt er nog twee bij. Hoeveel koeien heeft boer Jansen?”

“Van wie krijgt hij er nog twee bij?” vroeg Ibbeltje.

“Nou, dat doet er niet toe, van zijn tante misschien.”

“Zijn tante zal gek zijn,” riep Ibbeltje.

“Ga naar je kamer, Ibbeltje,” zei moeder verdrietig. “We moeten er eens over praten.”

Toen Ibbeltje de kamer uit was, gingen haar ouders lang en zorgelijk nadenken.

“Ik heb een idee,” zei vader eindelijk. “Het parapluutje. Als we eens aan ons wensparapluutje vroegen...”

“Wat wou je vragen?”

“Ik wou wensen dat Ibbeltje heel goed kan rekenen. Wacht, hier heb ik dat parapluutje, goed weggestopt in de

kast, achter de lepels en vorken. Nu neem ik dat parapluutje in de hand en ik spreek de wens uit: krielekrane rozenmond, 'k wou dat Ibbeltje rekenen kon. Ziezo. Roep het kind nou maar beneden."

"Ibbeltje...Ibbeltje..." riep moeder. "Kom eens beneden. Ben je daar? Kom maar binnen."

"Luister eens, Ibbeltje," zei vader. "Je moeder en ik hebben erover gesproken wat..."

"542 keer 78 is 42276," zei Ibbeltje haastig, voordat vader was uitgesproken.

"Wat zeg je?" riep moeder verbluft.

"231 keer 121 is 27951," ratelde Ibbeltje.

"Niet te geloven," riep vader. "Wat knap. Ik kan het zo gauw niet narekenen, maar het klinkt net of het goed is."

"Fantastisch..." juichte moeder. "Het kind kan rekenen. En hoe!"

Achttien keer zeventien is driehonderd zes. Tjonge, Ibbeltje m'n kind, dat is reusachtig! Twintig keer negentien is driehonderd tachtig. Zie je wel, Ibbeltje, nou doe je echt je best. Vierentwintig muizen en achteenvijftig muizen is tweeëntachtig muizen, ja tweeëntachtig muizen. O, wat ben je knap met al die sommen. Laat nou meester Kramer maar komen.

En heel toevallig kwam daar meester Kramer binnen. Hij kreeg een stoel en vader riep: "Ibbeltje, geef jij meester

Kramer eens een sigaar.”

Ibbeltje ging naar de kast en meester Kramer zei: “Tja, ik kom eens met u praten. U hebt mijn briefje zeker wel ontvangen? Kijk eens hier, uw Ibbeltje kan keurig schrijven en goed lezen, maar dat rekenen, dat rekenen, die sommen, dat is hopeloos. Volkomen hopeloos.” Hij zuchtte.

Ibbeltje kwam met de sigarenkist aanlopen, presenteerde meester Kramer een sigaar en zei rustig: “827 sigaren en 413 sigaren is 1240 sigaren.”

“Hè?” riep meester Kramer en rekende het vlug op zijn

vingers na. “Dat is zo!” riep hij geestdriftig. “Kind, dat heb je goed.”

“Wilt u een koekje, meester Kramer?” vroeg moeder.

“Heel graag, alstublieft.”

“1796 koekjes en 344 koekjes is 1140 koekjes,” zei Ibbeltje.

“Het is ongelofelijk,” zei meester Kramer met open mond. “Nu zal ik je eens wat vragen: hoeveel is 8091 gedeeld door 87?”

“93,” zei Ibbeltje onmiddellijk.

Meester Kramer hijgde van ontroering. “Dit kind is een wonderkind,” zei hij. “Zoiets heb ik nog nooit meegemaakt.”

Dit is wel zeer bijzonder.

Zij is een rekenwonder.

Dit meisje is een wonderkind
zoals men er maar weinig vindt,
zij kan niet bij u blijven.

Ik zal een briefje schrijven.

Dan gaat zij naar Amerika,
zij wordt professor, zeker, ja!

Professor in de algebra,
o, wat een wonderkind.

Hij stond gehaast op en zei: “Ik zal er dadelijk werk van

maken. Dit meisje kan direct een betrekking krijgen als rekenmachine in Amerika. In een fabriek. Iedereen moet het weten. We zullen het in de krant laten zetten en we gaan...”

Ibbeltje begon plotseling te murmelen:
“Vijfzeventigduizendzeshonderdachtendertig gedeeld door negenentwintigduizendzevenhonderdvierenveertig plus zeshonderddrieënvijftig min achtentwintig...”

“Hou nu maar eens op, Ibbeltje,” onderbrak moeder haar. Maar Ibbeltje hield niet op. Ze ging door. Ze ratelde cijfers...ze rekende en rekende en rekende en maakte uit haar

hoofd allemaal sommen achter elkaar, totdat vader en moeder de handen voor de oren moesten houden en kreunden: “Niet meer. Niet meer...”

“Dit wordt te erg,” prevelde zelfs meester Kramer.

“Dit is schadelijk, Ibbeltje. Overdaad schaadt, Ibbeltje. Hou op.”

Maar Ibbeltje kon niet meer ophouden. Ze prevelde en ratelde en cijferde maar door.

Vader keek met een wanhopige blik naar moeder. En moeder keek wanhopig terug. Ibbeltje was een rekenwonder geworden en dat was afschuwelijk. Zou ze nu haar hele leven niets anders meer kunnen zeggen dan alleen getallen en cijfers?

“Zevenennegentigmiljoenzeshonderdduizend...” murmelde Ibbeltje met haar ogen dicht. En toen greep moeder het parapluutje. Ze ging in een hoekje van de kamer staan. Ze fluisterde: “Krielekrake rozenkras, ik wou dat Ibbeltje weer gewoon was.”

Moeder had het zo stil en onopvallend gedaan, dat meester Kramer het niet eens had gemerkt. Maar nu zag hij dat Ibbeltje haar ogen opende en hem verwonderd aankeek.

“Waar ben ik?” vroeg ze.

“Thuis, gewoon thuis,” riepen haar vader en moeder.

“Vertel eens, Ibbeltje,” zei vader ernstig, “hoeveel is twee keer drie.”

“Zeven,” zei Ibbeltje.

“Nou breekt mijn klomp,” zei meester Kramer.

“En hoeveel is twee keer twee?” vroeg meester Kramer.

“Drie.”

“En zonet was je een wonderkind. Hoe kan dat nu? Wat een raadsel. En ik was al zo trots op je!”

“Tja, meester,” zei vader. “Bij vlagen kan ze rekenen en bij vlagen kan ze ‘t niet.”

“Dat is dan jammer,” zei meester Kramer. “Ze is nu weer net zo dom als eerst. Niets aan te doen. U moet haar maar flink sommetjes laten maken thuis. En nu stap ik op. Dank voor de sigaar. En dank voor de koek.”

“Dag meester Kramer,” riepen vader, moeder en Ibbeltje.

“Hè hè,” zei vader. “Ibbeltje, wat ben ik blij dat je weer gewoon dom bent. En dat je geen rekenwonder meer bent.”

“Ik ook,” zei moeder. “Stel je voor, hij wou je naar Amerika sturen. Stel je voor!”

Ibbeltje wist niet zo goed wat er gebeurd was, maar vader vertelde haar van het parapluutje.

“O, laten we ‘t nog eens doen?” riep Ibbeltje en danste op en neer van verrukking.

“Geen kwestie van,” zei vader. “Ik breek dat parapluutje in honderd stukken.”

“Dat moet je niet doen, vader. Wie weet moeten we het nog eens gebruiken voor iets heel erg nodigs.”

“Dan berg ik het op,” zei vader. “Heel diep in de hangkast.”

“En we zullen je iedere dag lesgeven,” zei moeder. “Dan leer je tenminste hoeveel twee keer twee is. Want dat moet je langzamerhand wel weten, Ibbeltje!”

De verstrooide professor

Er woont een professor bij ons op de trap
die is toch zo knap, zo verschrikkelijk knap!
Hij leest altijd Kapitein Rob in 't Latijn,
daar moet je wel heel erg geleerd voor zijn.
Hij weet hoe de keizer van Bilibam heet.
Weet jij dat? O, zie je wel, dat je 't niet weet!
En dikwijls vertelt hij Arabische grappen
die niemand en niemand en niemand kan snappen.

Maar dat is wel jammer, hij is zo verstrooid.
Hij weet dan ook nooit of het vriest, of het dooit...

Soms wil hij in juli ineens op het ijs,
soms eet hij wel vlakgom in plaats van radijs,
soms eet hij bierviltjes in plaats van beschuit,
soms kamt hij zijn baard met het slabestek uit,
en steeds, als hij uitgaat, dan is hij abuis,

hij denkt, dat hij uit is, en dan is hij thuis.

O, denkt de professor, ik sta in lijn twee,
ik hang aan de lus. Ja, dat denkt hij, maar nee,
want kijk toch eens aan, wat een ramp, wat een ramp,
hij staat in zijn kamer, hij hangt aan de lamp
en als je professor bent, merk je dat niet.
Wat zal er gebeuren, als niemand het ziet?
Als niemand en niemand het merkt...och, och,
dan staat hij er over een half jaar nog.

Ach, zeg het hem maar, 't is zo zielig voor hem:
Professor, professor, dit is niet de tram!

Een hoed met gele pluimen

Juffrouw Diewertje D. van Duimen
had een hoed met gele pluimen,
en met rozen en rozetten,
die ze nooit meer af wou zetten,
niet in het bed, en niet in het bad,
niet bij het winkelen in de stad,
niet in de keuken onder het werk,
niet in de kamer en niet in de kerk.

Juffrouw Diewertje D. van Duimen
met haar hoed vol gele pluimen
ging uit wandelen in de regen
's-avonds laat om kwart voor negen.
Hoepela hoei! Daar kwam de storm,
woei en woei en woei! Enorm!
Fffft! zoals een storm dat doet:
weg was de hoed, voorgoed, voorgoed!

Juffrouw Diewertje D. van Duimen
zonder hoed met gele pluimen
zit nu in de droefenis,
weet niet meer, wie of ze is...
vraagt aan iedereen, die ze ziet:
Ben ik 't nou, of ben ik 't niet?
En de mensen zeggen dan:
Kijk me eerst eens effe an:
nee, juffrouw, het spijt ons zeer
maar wij kennen u niet meer.

Wie geeft haar een hoed present
zo, dat ieder haar weer kent?
't Moet een mooie zijn, een nette,
die ze nooit hoeft af te zetten.
Wie heeft een hoed met gele pluimen
voor juffrouw Diewertje D. van Duimen?

Abeltje: New York

O lieve grutten, dacht Abeltje. Zoiets heb ik nog nooit meegemaakt!

Daar stond hij, op het trottoir van een brede avenue, waar de auto's in lange files voorbijreden, er was geen sprake van zomaar oversteken. Verschrikkelijk was het lawaai om hem heen: auto's en bussen en boven zijn hoofd vliegtuigen en dan die enorme gebouwen!

Dat was nog 's wat anders dan het warenhuis knots in Middelum. Dat had maar vier verdiepingen en hier hadden de huizen er wel zestig, of misschien wel honderd...Je moest je hoofd helemaal achterover in je nek leggen om de top te kunnen zien.

Wat zouden de jongens wel zeggen, als ze me hier zagen staan, dacht Abeltje. 'De jongens' dat waren zijn vrienden in Middelum. Als ik later thuiskom, dan zal ik het ze allemaal vertellen, dacht hij. Dan moeten ze in een kring om mij heen zitten en dan zal ik ze al mijn avonturen vertellen. In zijn verbeelding zag Abeltje de jongens om hem heen zitten. Hij zat in het midden en vertelde: Nou daar stond ik middenin

New York. En ik kende daar geen sterveling. En een herrie! En een lawaai! Maar ik was niks bang, hoor. Ik loop daar heel gewoon en ik bel aan bij zo'n wolkenkrabber en ik zeg: Kan u misschien nog een liftboy gebruiken, zeg ik...

“Hai,” hoorde hij ineens naast zich roepen. Abeltje keek verschrikt voor zich uit. Een lange Amerikaan met een lachend gezicht tikte hem op de schouder en liep toen weer door. Abeltje kreeg een kleur als vuur. Hij had daar midden op straat staan dromen, met zijn mond open en zijn hoofd helemaal in de lucht! Dat viel op! Wat een gek land eigenlijk: je kon er wel met een vliegende lift in het park gaan staan kamperen, en geen sterveling lette op je, maar als je even op straat bleef stilstaan, dan trok je de aandacht.

Ik zal maar net doen, of ik het ook druk heb, dacht Abeltje. Gewoon doorlopen of ik ergens wezen moet. En hij zette er de pas in. Maar erg vlug mocht beslist niet. ‘s Kijken, daar was hij uit het park gekomen, dat moest hij goed onthouden, en toen deze straat in gelopen.

Wat zou hij nu doen? Ergens aanbellen? Zomaar aanbellen en vragen of ze een liftboy nodig hadden? Maar hij zag nergens een bel. Wel draaideuren.

En weer stond Abeltje stil.

In het gebouw waar hij stond was het binnenin de hal een hele drukte. Op de zesenvoertigste verdieping was een vergadering van een damesclub. Het was een jubileum en er

zouden wel honderd dames komen. Nu stonden er al minstens vijfenzestig beneden in die hal en ze kakelden allemaal. Telkens stapten er een paar de lift in, maar dan zagen ze weer nieuwe dames de hal binnenkomen en dan stapten ze weer uit de lift en gingen weer kakelen en riepen: “Hellooo!” Dat ging zo een hele tijd door. Nu stapten er vijftien tegelijk in de lift, maar die vijftien zagen plotseling de presidente van de damesclub binnenkomen, en alle vijftien stapten ze weer uit en gingen met uitgestrekte handen de presidente tegemoet.

De portier van het gebouw werd er kribbig van. Gaan ze nou, of gaan ze niet, dacht hij. Dat stapt maar in die lift en stapt er weer uit, ik moest hier eigenlijk meer hulp hebben. Waar is die verdraaide liftboy gebleven? Die hoort hier toch in te grijpen! Nijdig ging de portier naar buiten en keek op straat of de liftboy soms voor de draaideur stond. Nee, hij was er niet. Er stond wel een andere liftboy, een vreemde, nette jongen, met een rood uniform aan.

“Hai!” riep de portier.

Abeltje schrok. De Amerikanen schenen hier allemaal ‘Hai’ tegen hem te roepen.

“Yes sir,” zei hij beleefd.

“Kum on!” zei de portier en wenkte hem om binnen te komen. Abeltje stapte naar binnen. De portier vroeg hem iets; hij verstond er geen woord van, maar hij knikte maar

weer: “Yes sir!”

Toen werd hij in de lift geduwd. Met hem kwamen vijftien dames de lift in, die allemaal verrukt tegen hem lachten. Blijkbaar vonden ze hem allerliefst, maar Abeltje lette daar niet op.

Hij moest nu vragen: “Welke etage, dames?” Maar hij wist niet wat dat in het Engels was. Dus zei hij het maar gewoon op z’n Hollands.

Dat vonden de dames prachtig. Ze dachten dat hij een Frans jongetje was, speciaal aangesteld voor dit doel. Per slot was het een gewichtige, feestelijke gelegenheid, en ze vonden het leuk dat er voor hen een Frans liftjongetje was gekomen.

Ze legden hem uit, dat ze naar de zesenvestigste etage moesten.

Abeltje drukte op het goeie knopje en bracht ze naar boven. Met een zwierige buiging deed hij de deur voor hen open en ook dat vonden ze allerliefst. Ze aaiden hem over zijn hoofd en knepen hem in de wangen, wat hij allemaal afschuwelijk vond. Hij had het indertijd al afschuwelijk gevonden als zijn moeder hem in het openbaar in zijn wangen kneep, maar nu was het of hij met vijftien moeders te maken had.

Bij vijftien tegelijk vervoerde hij al de dames van de club naar de zesenvestigste etage. Hij had het warm en hij was zenuwachtig en hij dacht aldoor: zou ik er iets voor krijgen?

Zouden ze me hiervoor betalen? Want daar ging het per slot om. Hij wou zo graag met een beetje zakgeld in het park komen.

Voor de vierde keer daalde hij om de volgende zending dames te halen. En juist toen hij beneden stopte en de lift met een elegante zwaai opende, kwam er nog een dame voor de vergadering door de draaideur de hal binnen.

Ze was heel anders dan die andere dames, dat kon iedereen dadelijk zien. Ze had een enorme cape van struisveren om. Ze had een hoed op, ook met struisveren, verder schitterde ze van de briljanten en diamanten en achter haar kwam de chauffeur van haar auto, die drie kleine hondjes droeg; het waren beige pekinneesjes met zwarte neusjes.

Alle dames die nog in de hal stonden, weken eerbiedig opzij. Want dit was mevrouw Cockle Smith! Het was dé mevrouw Cockle Smith. Ze was een van de rijkste vrouwen van heel New York, misschien wel van heel Amerika. Ze had een landhuis in Californië en een landhuis in Mexico en drie landhuizen in Canada en een villa in Frankrijk en een optrekje in IJsland en een huis in New York in Park Avenue. Iedereen wist wie ze was, want haar man, meneer Cockle Smith, had een overhemdenfabriek en bijna iedere man in Amerika droeg Cockle-overhemden, vandaar dat ze zo rijk was en zo helemaal onder de struisveren en diamanten zat. Ze

kwam ook naar de vergadering van de vrouwenclub, want ze was ook lid. Vriendelijk lachte ze naar al de dames die er al stonden. En toen opeens zag ze Abeltje staan, in zijn rode uniformpje, voor de geopende lift.

Ze gaf een luide gil en viel flauw. De chauffeur liet de hondjes alle drie tegelijk vallen en ving haar net op. En al de dames om haar heen gaven kleine gilletjes van schrik; ze riepen om water, ze kwamen met flesjes reukwater en ook Abeltje kwam dichterbij om te kijken of hij iets kon doen.

Toen kwam mevrouw Cockle Smith bij, ze strekte haar armen uit naar Abeltje en riep zwakjes: “Mijn zoon.”

Ze zei het in ‘t Amerikaans natuurlijk, en Abeltje verstond er niets van, maar de dames begrepen het en waren paf van verbazing.

Mevrouw Cockle Smith was nu weer zo sterk dat ze alleen kon staan. Onmiddellijk sloot ze Abeltje in haar armen. De struisveren kriebelden in zijn neus, hij prikte zich aan haar juwelen broche, ze geurde heel sterk naar een of ander parfum. Abeltje vond het vreselijk en probeerde zich los te rukken, maar mevrouw Cockle Smith was precies een geurende waterval die over hem heen stroomde. Ze praatte nu aan een stuk door, dan weer eens tegen de dames, dan weer tegen Abeltje zelf.

“Mijn zoon...” snikte ze. “Tien jaar is hij weg geweest. Tien jaar lang. Hij is gestolen door de indianen in Peru, toen hij

nog maar vier was. Zesentwintig detectives hebben al die tijd naar hem gezocht en gespeurd, en nooit hebben ze een spoor van hem kunnen vinden. En nu staat hij hier ineens als liftboy. Als liftboy! Mijn schatje, mijn knuffeltje!”

Abeltje had er niet veel van verstaan, maar toch begreep hij, waar het eigenlijk om ging. Hij begreep dat ze hem voor haar zoontje aanzag en dat wilde hij volstrekt niet.

“Ik ben uw zoon niet,” schreeuwde hij. “Ik kom uit Holland. Ik ben Abeltje Roef en mijn eigen moeder woont in Middelum. Laat me los!”

“Zie je wel,” riep mevrouw Cockle Smith, “zie je wel, hij praat indiaans! Hij praat die barbaarse indiaanse taal. Maar ik zal heel gauw weer een Amerikaan van je maken, mijn zoon. Zeg tegen de presidente dat ik niet bij de vergadering kom,” vervolgde ze met luide stem.

Toen pakte ze Abeltje bij een arm en trok hem mee naar buiten. Al de dames die achterbleven wuifden met tranen in de ogen; de chauffeur grabbelde haastig de drie pekinneesjes bij elkaar en rende vooruit om de auto open te maken. Ondertussen worstelde Abeltje nog steeds met al de struisveren. “Help, help!” riep hij. “Politie!” Maar mevrouw Cockle Smith duwde hem in de auto, een schitterende, lange, dure, nieuwe lichttroze wagen en daar reden ze, terwijl ze de hele tijd opgetogen tegen hem praatte.

Het huis van mevrouw Cockle Smith was vlakbij en het

keek uit over het park. Hoewel alles er even prachtig en duur was, met vergulde trapleuningen en donkerrode, mollige tapijten en overal marmeren beelden, had Abeltje toch het gevoel, dat hij nu een gevangenis werd binnengebracht.

Hij wou helemaal niet de zoon wezen van die struisverenmevrouw! Hij wou naar zijn vliegende lift terug, in het park! Hij wou naar meneer Tump en de anderen! Hij voelde zich als een vogeltje in een vergulde kooi, daar in de prachtige kamer van mevrouw Cockle Smith.

Zij drukte op een heleboel belletjes en onmiddellijk kwamen er drie huisknechten en een kamermeisje. Ratelend begon ze bevelen te geven. Er moest een bad worden aangezet, er moest een diner worden klaargemaakt, er moesten kleren voor Abeltje gekocht worden, er moest een zilveren ledikant voor hem besteld! En meteen! Al de bedienden stoven in verschillende richtingen om het allemaal dadelijk in orde te brengen. Toen ging mevrouw Cockle Smith al haar kennissen opbellen en dat waren er blijkbaar een heleboel. “Ik heb mijn zoon teruggevonden,” riep ze door de telefoon, en Abeltje, die dit zinnetje nu al wel begreep, rilde. Hij liep hulpeloos heen en weer door de kamer. Het enige wat hem boeide was het vijvertje middenin de kamer. Het was een klein marmeren bassin met waterplanten, en mooie visjes zwommen erin rond. Stel je voor, een vijver in de huiskamer...wat eigenaardig, dacht

Abeltje en hij knielde erbij, om het goed te bekijken.

“Komen jullie even langs?” riep mevrouw Cockle Smith door de telefoon naar al haar kennissen. En voor ze klaar was met telefoneren, kwamen er al kennissen binnen. De kamer was binnen het halfuur vol.

Het waren hoofdzakelijk vriendinnen en Abeltje dacht: wat zijn er ontzettend veel dames in Amerika. Veel te veel! Allemaal knepen ze hem in de wangen, allemaal roken ze weer anders lekker, allemaal hadden ze mooi opgemaakte gezichten en veel bont en veren aan. Ze waren ontroerd, beurtelings kusten ze mevrouw Cockle Smith en Abeltje zelf, die griezelen achteruit deinsde. De drie huisknechten en het kamermeisje kwamen zeggen dat het bad, het bed, het diner en de kleren in orde waren gemaakt, maar niemand luisterde ernaar, want er was zoveel te praten en te kussen.

Hoe kom ik hier ooit uit, dacht Abeltje en keek mistroostig tussen al de dames door naar buiten, waar hij het park groen en verleidelijk zag schemeren.

“Kijk, John, je rammelaar heb ik nog bewaard,” riep mevrouw Cockle Smith en ze duwde Abeltje een gouden rammelaar in de handen, waardoor hij nog erger verlegen werd dan hij al was.

“Hij moet naar kostschool,” riep mevrouw Cockle Smith. “Volgende week stuur ik hem naar kostschool,” en alle dames lachten en vonden het interessant.

Toen ging de deur open en kwam meneer Cockle Smith binnen. Hij was een grote dikke man en hij vroeg direct wat er aan de hand was.

“Ik heb onze zoon terug,” riep mevrouw Cockle Smith. “Hier is hij. Johnnie!”

Meneer Cockle Smith bekeek Abeltje van top tot teen,
“Hij is het niet,” zei hij toen.

Er viel een akelige stilte. Sommige vriendinnen giechelden onderdrukt.

“Hij is het wel!” schreeuwde zijn vrouw.

“Hij is het niet,” riep meneer.

“Wel!”

“Niet!”

“Laat hem dan eens wat zeggen,” zei meneer Cockle Smith kwaad. “Als hij onze Johnnie is, dan zal dat wel uit zijn verhaal blijken!”

“Maar dat is het juist. Hij spreekt indiaans,” zei mevrouw Cockle Smith. “Johnnie...” vleide ze, “vertel eens iets over die vreselijke indianen, die je gestolen hebben. Vertel ons je levensgeschiedenis eens...”

Maar Abeltje verstond het niet. Hij begreep alleen dat hem iets gevraagd werd en hij zei: “Ik ben Abeltje Roef! Ik woon in Middelum! Ik ben met een vliegende lift hierheen gekomen. Ik ben lift-jongen!”

“Klinkklaar indiaans,” zeiden alle kennissen verbaasd. “Hebben jullie niet iemand onder je vrienden, die indiaans verstaat?”

“Wacht eens,” zei meneer Cockle Smith. “Ik heb een vriend, die een indiaan kent. Een indiaan die hier in New York woont. Gewoon in burger...zonder veren en zo. Ik zal

die vriend eens opbellen en zeggen dat hij de indiaan direct hierheen moet sturen.”

Terwijl hij opbelde, begonnen mevrouw Cockle Smith en haar vriendinnen over Abeltje te praten. Die lieve jongen, wat moest hij aan hebben? Hij kon toch niet in dat uniformpje blijven lopen? Hij moest een zwartfluwelen pakje aan, met een witkanten kraag. Net als een kleine prins. De huisknechten kwamen binnen met grote bladen lekkere dingen. Ze begonnen allemaal te eten en te drinken en Abeltje vol te stoppen met worstjes en limonade. Nog meer kennissen werden binnengelaten; het werd feestelijk en roezig en gezellig. Alleen Abeltje zelf voelde zich doodongelukkig en heel erg opgesloten...Hoe kwam hij hier ooit uit!

“t Is in orde,” riep meneer Cockle Smith, die van de telefoon terugkwam. “De indiaan is besteld. Hij zal met dit jongetje praten en dan weten we of hij Johnnie is. Straks komt hij!”

Hans Andree en Adelbrecht

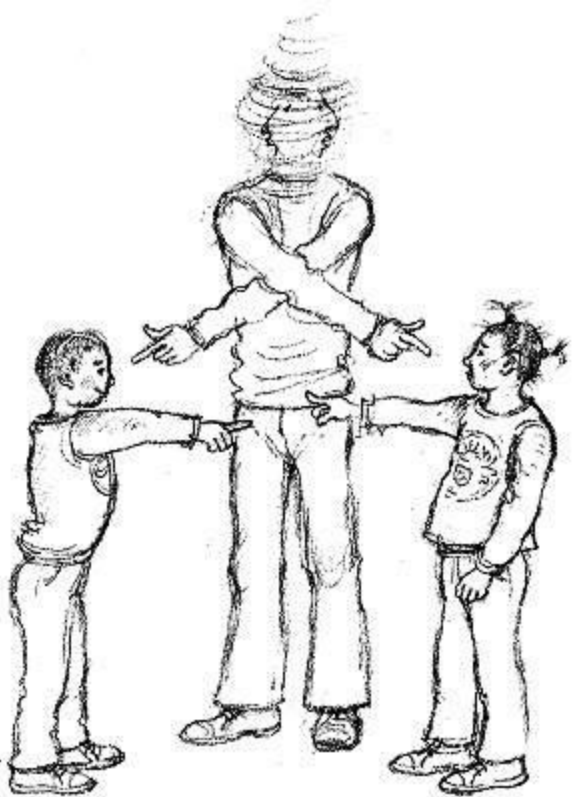
Er waren eens twee jongetjes in Breukelen aan de Vecht, de ene heette Hans Andree, de andere Adelbrecht en allebei waren ze even oud, en allebei waren ze...kijk... precies precies precies precies precies precies gelijk. En als je zei: Dag Adelbrecht, dan zei het jongetje: Nee, mijn broertje hier heet Adelbrecht, maar ik heet Hans Andree.

De vader van die jongetjes wist ook niet het verschil. Want als hij zei: Zeg Hans Andree, hou op met dat gegil, dan was het Adelbrecht, en niet de andere die het dee, en als hij riep: Zeg Adelbrecht, dan was het Hans Andree. Als Adelbrecht met water spoot, kreeg Hans Andree de schuld, totdat de vader eindelijk zei: 't Is uit met mijn geduld.

Wie is nou wie, en wie is wie, en wie is eigenlijk wie?

Of willen jullie apekoppen allebei over de knie?
Ik kan niet zien, wie wie is, als ik zo naar jullie kijk
want jullie zijn precies precies precies precies gelijk.
De vader greep een jongetje, hij nam een schaar, en toen,
toen knipte hij dat jongetje zo kaal als een meloen.

Het andere jongetje kreeg toen nog twee vlechtjes in zijn haar.
Ziezo, zei vader toen, nu ken ik jullie uit elkaar.
Maar wie is nou de jongen met aan elke kant een vlecht?
En wie is de kale, is dat werkelijk Adelbrecht?
Nu zucht de vader toch weer telkens: Als ik jullie zie:
wie is nou wie, en wie is wie? En wie is eigenlijk wie?

Dikkertje Dap

Dikkertje Dap klom op de trap 's
morgens vroeg om kwart over zeven
om de giraf een klontje te geven.

Dag Giraf, zei Dikkertje Dap,
weet je, wat ik heb gekregen?
Rode laarsjes voor de regen!
't Is toch niet waar, zei de giraf,
Dikkertje, Dikkertje, ik sta paf.

O Giraf, zei Dikkertje Dap,
'k moet je nog veel meer vertellen:
Ik kan al drie letters spellen:
a b c, is dat niet knap?
Ik kan ook al bijna rekenen!
Ik kan mooie poppetjes tekenen!
Lieve deugd, zei de giraf,
kerel, kerel, ik sta paf.

Zeg Giraf, zei Dikkertje Dap,

mag ik niet eens even bij je
stiekem van je nek af glijen?
Zomaar eventjes voor de grap,
denk je dat de grond van Artis
als ik neerkom, heel hard is?
Stap maar op, zei de giraf,
stap maar op en glij maar af.

Dikkertje Dap klom van de trap
met een griezelig grote stap.
Op de nek van de giraf
zette Dikkertje Dap zich af,
roetsjj, daar gleed hij met een vaart
tot aan 't kwastje van de staart.
Boem!
Au!!

Dag Giraf, zei Dikkertje Dap.
Morgen kom ik weer hier met de trap.

Jip en Janneke: Aap, zebra en nog meer

Ik zie de papegaai al! roept Jip.

Ze staan voor het hek van de diertuin. Jip en Janneke en Jips moeder.

Een heleboel papegaaien, zegt Janneke.

Ze gaan naar binnen. En ze lopen zomaar tussen de papegaaien door. Die schreeuwen zo hard. Janneke is een beetje bang. En ze houdt moeders hand goed vast. Maar Jip vindt het leuk.

Kijk, de apen! schreeuwt Jip. En ja, daar zitten de apen. Boven op een rots. En ze klauteren zo leuk. Moeder heeft een zak met nootjes. En Jip en Janneke mogen nootjes geven aan de apen.

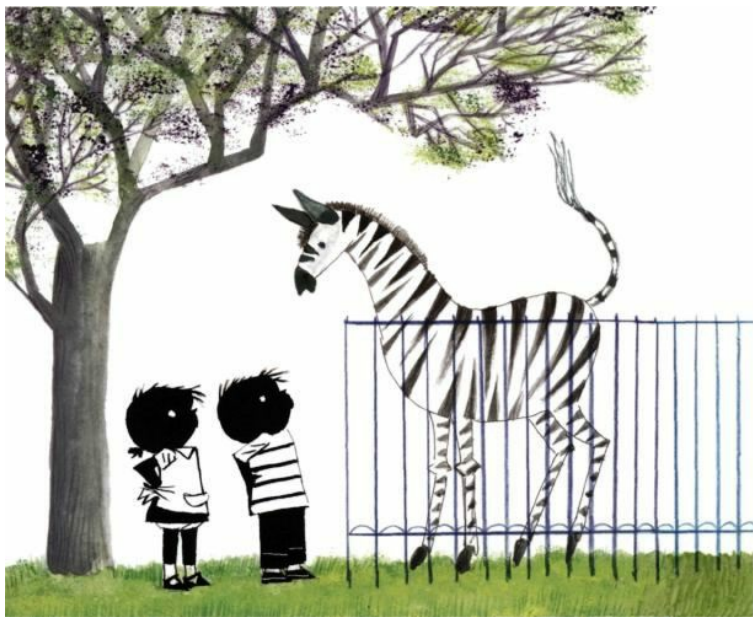

Hier, zegt Jip. En hij geeft een noot aan een klein aapje.
Maar een hele grote aap pakt het af. Telkens weer.

Wat lelijk van hem, hè? zegt Jip.

Kom, zegt moeder. We gaan naar de olifanten.

Jip en Janneke vinden het allemaal even prachtig. De
olifanten. En de leeuw. En de tijger. Maar de krokodil vinden
ze eng. Die heeft zijn bek zo wijd open. En hij heeft zoveel
tanden. Janneke vindt de zebra het mooiste.

Zoveel streepjes...zucht ze. Hoe komen die streepjes erop?

Geverfd, zegt Jip.

Heus? vraagt Janneke.

Ja, kijk maar, zegt Jip. Die daar is doorgelopen.

Janneke kijkt. Maar de doorgelopen zebra draait zich net om.

Zebra! roept Janneke. Zebra, kom eens hier.

Maar de zebra komt niet.

Ga je mee naar de beertjes? vraagt moeder.

Ze zien de beren nog en ze zien de giraf nog. En dan zijn ze zo moe.

En als ze thuis zijn, vraagt Janneke aan haar vader: Wie verft de zebra's altijd, Pap?

Niemand, zegt vader. Die zijn zo.

O, zegt Janneke. Ze vindt het een beetje jammer. Ze zou het zo leuk gevonden hebben om eens te kijken als de zebra geverfd wordt. Door een mannetje met een grote kwast. En een pot verf.

Maar in elk geval: het was fijn in de dierentuin.

Flopje wou een nieuw hansopje

Kinderen, heb je het goed begrepen:
alle zebraatjes hebben strepen,
alle zebraatjes, let maar op,
hebben een zwartgestreept hansop.

Waarom lach je? Lach je me uit?
Hemelje, daar staat er een met een ruit!
Daar staat er een met een ruiten hansopje!
O, maar dat is geen gewoon zebraatje,
dat is Flopje!

Vroeger was Flopje heel gewoon,
vroeger had Flopje een strepenpatroon.
Maar op zekere dag zei Flopje:
Moeder, mag ik een hansopje?
Een met een bloemetje, of met een nopje,
of met figuurtjes of andere dingetjes,

of met konijntjes of zomaar met kringetjes?

Nee, zei moeder, want ik ben bang
dat je precies lijkt op het behang.

Strepen, zei moeder, is altijd apart,
wit en zwart en wit en zwart,
zebraatjes hebben toch altijd strepen?
Altijd strepen, goed begrepen?

Toen is Flopje gaan hollen en hollen en hollen
en hollen en hollen en hollen en niemand weet
waar naar toe en toen hij terugkwam had hij
een ruiten hansopje aan, lekker!

Bah, zei vader, tot je straf
wassen wij die ruit eraf.

Nee, o nee, zei moeder, nee,
want dan gaan de strepen mee,
dan is Flopje helemaal bloot,
zonder strepen gaat hij dood!
Weet je wat, zei moeder trots,
nu is onze Flopje Schots.

Toen kwam 't grote Zebrafeest,
alle zebraatjes zijn er geweest
en ook Flopje met zijn hansopje
en zijn naam is nu: Mac Flopje.

De heks van Sier- kon-fleks

Dit is de heks van Sier-kon-fleks,
ze woont in Kopenhagen.

Iedere dag doet zij wat gek
en alle mensen klagen:

O, wat een heks,
wat een akelige heks,
hoe lang moet dat nog duren?

Wie wil de heks van Sier-kon-fleks
voorgoed het bos in sturen?

Op zondag neemt zij de kolonel
en tovert hem om in een mokka-stel.

Op maandag doet zij niet zoveel,
dan jakkert zij op haar bezemsteel.

Op dinsdag eet zij een schooljuffrouw
en laat het verder maar blauw-blauw.

Op woensdag neemt zij het mokka-stel
en tovert het om in een kolonel.

(De vreugd is maar van korte duur:
hij zit nog onder het glazuur.)

Op donderdag neemt zij het dameskoor
en schuift het onder de voordeur door.

Op vrijdag bijt zij de griffier
en wikkelt hem in vloepapier.

Op zaterdag gaat zij in 't bad,
zodat het in de rondte spat,
en verder speelt zij met haar kat
het spelletje van 'wie doet me wat'.

Dit is de heks van Sier-kon-fleks,
zij woont in Kopenhagen.
Alle mensen staan perpleks
zoals die heks kan plagen.

O, wat een heks,
wat een griezelige heks,
't is niet om te verdragen.
Wie wil de heks van Sier-kon-fleks
voorgoed het bos in jagen?

Vreemde juffrouw Bok

De burgemeester zat in zijn werkkamer op een gebeeldhouwde gotische stoel. Hij drukte op een belletje en zei tegen de bediende die binnenkwam: “Vertel eens, hoeveel mensen zitten er nog in de wachtkamer die mij willen spreken?”

“Eentje, burgemeester,” zei de bediende. “Een oude dame. Of dame...” voegde hij er weifelend aan toe.

“Hoezo, ‘of dame...’” vroeg de burgemeester.

“Ze is niet zo heel erg dame,” zei de bediende.

“Laat haar binnen.”

De dame die niet zo heel erg dame was, kwam binnen. Ze zag er bijzonder slordig uit. Ze zag eruit of ze vier weken in een droge sloot had geslapen. Haar grijze haar zag eruit of er zojuist een duif in had gebroed. Achter haar stoffige brillenglazen keken scherpe ogen de burgemeester aan.

“Ik ben juffrouw Bok,” zei ze. “En ik moet mijn huisje uit.”

“Kom kom,” zei de burgemeester vriendelijk. “Dat geloof ik niet. In deze stad wordt nooit iemand uit z’n huis gezet.”

“O nee?” zei juffrouw Bok.

“Nee,” zei de burgemeester.

“Ik woon in de Stoofstraat,” zei het oude mens.

“O juist, dan is het een zeer speciaal geval,” zei de burgemeester. “We moeten die hele straat afbreken, omdat er een machtig hotel komt te staan. Tja, daar is niets aan te doen. Dat is gewoon gemeentepolitiek.”

“En waar moet ik dan wonen?” vroeg juffrouw Bok.

“U krijgt een andere woning toegewezen,” zei de burgemeester. “In een keurige buurt. In een modern flatgebouw.”

“Daar wil ik niet in,” zei de juffrouw beslist. “Ik woon al veertig jaar in de Stoofstraat en ik wil niet in een moderne flat. Daar voel ik me niet thuis.”

“Tja,” zei de burgemeester. Hij voelde zich ineens erg moe. Hij had die ochtend dertien mensen te woord gestaan die allemaal iets van hem wilden. Allemaal onmogelijke dingen wilden ze. Hij keek tersluiks op de klok...En ik heb een afspraak met de dominee, dacht de burgemeester. Hij zit op me te wachten met het dambord. We zouden een partijtje dammen want het is donderdag. Hij zuchtte.

“Waar moet een mens als ik dan heen?” vroeg juffrouw Bok.

“Tja,” zei de burgemeester nog eens, “Kijk, m’n waarde juffrouw Bok, het is erg onverstandig dat u niet in een moderne flat wilt wonen. Er is daar een modelkeukentje. En een vuilafvoer. En een lift. En centrale verwarming.”

“Dat heb ik allemaal niet nodig,” zei juffrouw Bok.

“Ik wil er niet in. Ik woon nog liever in een muizenhol.”

“Goed,” zei de burgemeester. “Gaat u dan maar in een muizenhol. Goedendag.” Het bleef even stil. Juffrouw Bok kneep haar ogen halfdicht en keek de burgemeester lang en nadenkend aan. Hij kreeg het warm, hij voelde zich niet op zijn gemak.

“En waar vind ik een muizenhol?” vroeg ze.

Haar stem had een dreigende klank. Ze ziet eruit als een ouwe heks, dacht de burgemeester. “Hoort u eens,” zei hij. “Het was natuurlijk maar een grapje van dat muizenhol. U gaat heel gewoon in dat nieuwe flatje en dan zult u eens zien hoe...”

Maar juffrouw Bok stond op en ging naar de deur. Ze had een japon aan die bedrukt was met allemaal vleermuizen en er hing een spinnenweb achter op haar rug.

Bij de deur draaide ze zich nog een keer om en zei: “Het lijkt me beter dat u een muizenhol zoekt. Niet voor mij, maar voor uzelf.” Toen trok ze de deur achter zich dicht en de burgemeester was alleen.

Hij veegde zijn voorhoofd af met een zakdoek en zei:

“Pffff, wat een vak, burgemeester! Ik moet toch nog eens kijken naar dat malle mens.” Hij ging voor het raam staan en zag hoe juffrouw Bok de voordeur uit kwam. Hij keek op haar neer en zag dat er werkelijk een duif zat te broeden in dat grijze warrige haar. Geboeid bleef de burgemeester kijken. Hij had het niet gek gevonden als zij per bezemsteel was weggevlagen, maar ze stapte in een heel oud autootje en reed veel te hard en met een loeiende claxon weg.

“Foei,” zei de burgemeester. “Vreemd schepsel. En nu... naar de dominee.” Hij keerde zich van het venster af en wilde terug naar zijn stoel. Maar de korte weg van het raam naar zijn stoel was zo vreselijk lang geworden. En de stoel zelf was reusachtig groot geworden. En hij kon zich niet staande houden op zijn benen. Hij viel voorover en moest op handen en voeten verder. Handen? Het waren geen handen, het waren klauwtjes. De arme burgemeester keek radeloos in het rond en zijn oog viel op de grote spiegel waarin hij de hele kamer zag. Hij zag zichzelf ook. Een muis. Hij was in een muis veranderd.

“Het was dus toch een heks,” zei hij. “Wat moet ik beginnen. Ik moet vanavond een redevoering houden. Hoe moet ik dat doen als muis?” Hij schraapte zijn keel en probeerde hoe het klonk: “Stadgenoten...” riep hij. Maar alles wat er uit hem kwam was een eng gepiep.

Hij wilde het nog eens proberen, maar de deur ging open

en zijn vrouw kwam binnen. “Herman,” riep ze. “Waar ben je, Herman?”

“Hier,” piepte Herman en liep op haar toe.

De burgemeestersvrouw keek naar beneden. “Wrrr... grrr...Jeh...Help!” riep ze. In een oogwenk stond ze bovenop de gebeeldhouwde gotische stoel. “Een muis!”

“Lieveling, luister nou eens,” zei de burgemeester en hij probeerde in de stoelpoot te klimmen, maar het enige resultaat was dat zijn vrouw harder en harder schreeuwde. De deur ging open en er kwamen mensen binnen. De bediende, de werkster en allebei zijn kinderen.

“Een muis!” gilde mevrouw.

De kinderen lieten zich op de vloer vallen en grepen joelend naar de muis die onder het antieke kabinet vluchtte met een klein kloppend hartje. “Ik ben jullie vader,” riep hij. “Geloof me toch, ik ben heus jullie vader.”

“Haal de val,” zei mevrouw. “Haal onmiddellijk de muizenval van zolder. We kunnen hem zo niet pakken, maar we doen een stuk kaas in de val, dan hebben we hem morgen.”

De hele nacht zat de arme burgemeester onder het kabinet. Hij zag middenin de kamer de muizenval staan en dacht lang en diep na. Misschien is het beter, dacht hij, dat ik de val in ga. Uit vrije wil. Ze zullen de val oppakken, ze zullen mij in de ogen kijken en dan...ook al kan ik niet spreken, dan

zullen ze me wellicht herkennen. Aan mijn ogen. Aan mijn gebaren.

Met open ogen liep de burgemeester in de val. Hij hoorde het deurtje achter zich toeklappen. Na enige weifeling at hij de kaas helemaal op en wachtte.

Om acht uur 's-morgens kwam zijn dochtertje Tineke kijken, "Hij zit erin!" riep ze. "Hij zit in de val. Och, wat een schatje. Zijn keeltje klopt van angst."

Dat gaat al goed, dacht de burgemeester. Ze vindt me een schatje. "Ik ben je vader, Tineke," riep hij.

"Het stakkerdje piept," zei Tineke. "Wat moeten we met hem doen?"

"Bah, wat een vies beest," riep haar moeder die op twee meter afstand bleef staan. "We moeten hem natuurlijk verdrinken."

De burgemeester werd ijskoud van schrik. "Wou je mij verdrinken, vrouw?" riep hij.

"Hij piept weerzinwekkend," zei de moeder. "Wie durft dat beest te verdrinken in de gracht?"

Gelukkig was er niemand in huis die het durfde. Iedereen vond het griezelig, ook Jan, de zoon.

"Daar komt net de postbode," zei mevrouw. "Postbode, luistert u eens, wij hebben een muis gevangen. In die val. En we vinden het eng om hem te verdrinken. Zou u het even voor ons willen doen? Dan krijgt u een van burgemeesters

lekkere sigaren.” Welja, vooruit maar, dacht de burgemeester bitter. Geef mijn sigaren maar weg om mij te verzuipen!

“Ik rook niet,” zei de postbode, “maar geeft u mij die val maar mee.”

“Hartelijk dank,” zei de burgemeestersvrouw opgelucht en daar ging haar arme man, met muizenval en al in de tas van de posterijen.

“Verdrinken?” zei de postbode hardop onderweg. “Nee, ik verdrink geen dieren.”

“Brave kerel,” juichte de burgemeester.

“Onze poes thuis zou een fijn hapje aan je hebben,” ging de postbode door.

“Alsjeblieft...” smeekte de burgemeester.

“...maar ik weet iets veel leukers,” zei de postbode. “Ik stop je door de brievenbus bij de dominee. Omdat de dominee altijd beweert dat ik zijn brieven te laat bezorg. We zijn er al, hier is de deur van de dominee.”

Op de stoep deed hij de val open en pakte de muis voorzichtig beet. “Denk erom als je me bijt,” zei hij.

“Ik bijt nooit postboden,” zei de burgemeester. En daar ging hij, door de brievenbus. Omdat het enkel een spleet was in de deur, viel de burgemeester in de gang. Hij rende zo hard mogelijk de hele gang door om een gaatje te vinden waar hij zich kon verstoppen. Er was nergens een gat en hij vluchtte een kamer binnen. Het was de studeerkamer, waar de

dominee heel alleen zat te dammen.

Hij wacht nog steeds op mij, dacht de burgemeester. Zal ik hard piepen? Och nee, natuurlijk herkent ook hij me niet. Maar wat een heerlijke boekenkast, ik ga tussen de boeken zitten. Hij vond een aardig holletje tussen de bijbel en Kook eens iets Anders. En omdat hij verschrikkelijke honger had, begon hij aan het kookboek te knagen. Hij at een hele bladzijde op met een recept voor boontjes met champignons. Het smaakte niet naar champignons en hij begon aan het Oude Testament. Toen hij Genesis haast ophad en een hapje Job toe wou nemen, ontdekte de dominee hem. Hij gilde niet, daarvoor was hij een te kalm mens, maar hij haalde zijn grote rode kat in de studeerkamer en wachtte toen af met gevouwen handen.

“Dat is een misselijke streek van je, kerel,” zei de burgemeester. “En dat terwijl we altijd samen dammen!”

Maar de dominee verstond hem niet en de grote rode kat sloeg met zijn voorpootje tussen de boeken terwijl de muis radeloos zocht naar een opening. Was er maar een gaatje in het behang, o, was er maar een gaatje...dacht hij. En juist toen de kat zijn geduld verloor en zich met zijn hele lichaam achter de boeken wrong, toen zag de burgemeester een heel klein gaatje waar hij zich doorheen wurmde. Hij tuimelde aan de andere kant naar beneden en kwam terecht in een holte achter de muur waar twee felle oogjes hem aankeken.

“Wat moet dat?” vroeg de grijze vrouwtjesmuis tegenover hem.

“Pardon,” zei de burgemeester, dankbaar dat hij iemand vond waar hij mee kon praten. “U bent mevrouw Muis, neem ik aan?”

“Weduwe Muis,” zei ze.

“Ik werd achternagezeten door de kater van de dominee,” zei de burgemeester.

De weduwe Muis werd dadelijk vriendelijker en keek hem vol begrip aan. “De rooie,” zuchtte ze. “Hij is het die mijn man het vorig jaar...” Ze stakte.

“Ik begrijp het...” zei de burgemeester medelijdend. “Mijn sympathie gaat volledig naar u uit. Woont u hier?”

“Ik woon in het huis hiernaast,” zei de muis. “Ik heb een schattig woninkje. Komt u maar mee, dan zal ik het laten zien.”

De burgemeester volgde haar door een nauw en donker gangetje en ondertussen bleef de weduwe Muis babbelen.

“U bent knap om te zien,” zei ze. “Mooie snorren, ferme staart.”

“Dank u wel,” zei de burgemeester.

“Heeft niemand u ooit gezegd dat u een prachtige staart hebt?” vroeg ze.

“Eh...nee, dat heeft nog niemand gezegd.”

“Nou het is zo,” zei ze. “Nu klimmen we even langs deze

plank naar boven en dan zijn we in mijn huisje. Hier is het.”

De burgemeester keek om zich heen. Het was een tamelijk groot hol. Er lagen pluisjes en lapjes en er viel vanboven wat licht in.

“We zitten hier vlak onder de vloer van een keurige heer,” zei de weduwe. “Hij eet heerlijk, elke dag brood met ham en kaas. En de vloer zit vol prachtige reten, zodat de kruimels regelrecht op mijn hoofd vallen. Het enig nare is dat ik me soms wat alleen voel. Maar misschien zou u er wat voor voelen om met mij te trouwen?”

“Hm...” zei de burgemeester en werd heel verlegen. De weduwe giechelde en keek hem schalks aan, maar toen hief ze haar pootje op en zei: “Ssst...ik geloof dat hij thuiskomt. De heer die hierboven woont.”

Er waren inderdaad zware voetstappen te horen en de planken bogen en kraakten. “Zo nu en dan,” zei de weduwe Muis, “zo nu en dan doet mijn keurige heer het luikje in deze vloer open. Dan zie ik zijn hand. In ‘t begin schrok ik daarvan. Maar nu niet meer. Nu weet ik wat hij doet.”

“Wat doet hij dan?” vroeg de burgemeester.

“Hij stopt allerlei gouden dingen onder de vloer,” zei de muis. “Ketinkjes en ringen. Kijk, hier ligt het allemaal, waardeloos spul, je kunt het niet eten, je kunt het niet ruiken, daar ligt de hele troep.” En ze wees met een roze pootje.

“Wel alle deksels,” zei de burgemeester. Want vlakbij

hem, op een achteloos hoopje onder het luik, lagen allerlei kostbare voorwerpen, sieraden, ringen, zelfs diamanten broches.

“Wel mooi,” zei de weduwe, “maar volstrekt nutteloos. O luister, mijn heer heeft bezoek. Als u hier gaat staan, hoort u elk woord wat ze zeggen.”

De burgemeester ging op de plek staan die ze aanwees en luisterde. Hij hoorde duidelijk wat de keurige heer zei.

“Vannacht om één uur dus,” zei de stem, “dan slaapt ze allang. Ze heeft al haar juwelen in een kous onder haar matras.”

“En als ze wakker wordt?” vroeg de andere stem.

“Als ze wakker wordt is het met haar gedaan. Ze mag volstrekt geen geluid maken, want je weet dat vlak daarnaast de notaris woont die een hond heeft en een telefoon. Maar goed, we gaan dus door de balkondeuren naar binnen, is dat duidelijk? En neem nou maar een bierdje en een stuk worst.”

“Hebt u dat gehoord?” fluisterde de burgemeester met trillende stem.

“Jazeker,” zei de weduwe opgewekt. “Worst gaan ze eten! Zo meteen regenen de velletjes door de reet.”

“Nee,” zei de burgemeester, “ik bedoel de diefstal die ze van plan zijn. Diefstal en waarschijnlijk zelfs moord. Wacht eens even, naast de notaris...dat moet mevrouw De Bruin zijn. Die is heel rijk en woont alleen, ik ken haar goed. Wat

schandelijk! Daar moet een stokje voor gestoken worden, dat mag niet gebeuren, ik zal het beletten...”

“Wat ga je nou toch doen...” riep de weduwe Muis verschrikt. “Je wilt toch niet naar ze toe?”

“Jazeker,” zei de burgemeester grimmig en hij begon zich door de kier heen te werken om in de mensenkamer te komen.

“Doe dat niet, het is dodelijk gevaarlijk, pas toch op...” smeekte de weduwe en ze probeerde hem aan zijn staart terug te houden.

“Laat me los,” grauwde de burgemeester, gaf een ruk aan zijn staart en wrong zich door de kier. Daar stond hij vlak naast de stoel van de dief. In zijn verontwaardiging vergat hij helemaal dat hij maar een kleine nietige muis was. Hij ging op zijn achterpootjes staan en riep: “Als hoofd van de politie beveel ik u mij te volgen. U bent gearresteerd!”

“Jemig, een muis...” zei de ene boef verwonderd.

“En piepen dat-ie doet...” zei de ander. “Wacht ‘s.” Hij stond op nam z’n stoel met twee handen beet en sloeg ermee naar de burgemeester die nog steeds niet vluchtte.

“Waag het eens me aan te raken!” piepte hij schril, maar de tweede slag was raak en de arme muis lag doodstil.

“Oeps,” zei de man, greep de dode muis bij de staart en gooide hem met een zwaai het raam uit. Daar lag de burgemeester in de goot. Maar dood was hij niet, enkel

bewusteloos. Een smal stroompje spoelde langs hem heen en door de koelte van het gootwater kwam hij weer bij.

“Ik wil graag thee op bed...” murmelde de burgemeester. “Twee toostjes met suiker en een uitgeperst sinaasappeltje. Hé, m’n laken is nat. Hoe komt m’n laken zo nat of is het m’n pyjama? En wat voel ik daar voor sliert achter aan m’n rug... het lijkt wel een staart...o, dat is waar ook. Ik ben een muis.” Hij stond op en keek om zich heen. Aan de ene kant liepen mensen, aan de andere kant reden auto’s.

“Mensen, ik ben jullie burgemeester,” riep hij. Maar door het geraas van de auto’s hoorde niemand het piepen van een klein muisje. De enige die hem hoorde was een grote bruine hond die nieuwsgierig snuffelend en kwispelstaartend kwam aanlopen. “Wrrroef,” zei hij toen hij de muis zag.

“Ook dat nog,” jammerde de burgemeester en rende

door de goot.

“Wref,” zei de hond en kwam met dartele sprongen op de muis af die in zijn angst schichtig zocht naar een gat om in te verdwijnen. Hij vond een kelderrooster waar hij bliksemsnel door kroop. Hijgend en trillend bleef hij zitten in het donkere keldertje, terwijl de hond nog even blafte en toen onverschillig doorliep.

“Ik wist niet dat een muizenleven zo onbeschrijflijk akelig was,” zei de burgemeester. “Akelig en nog zenuwslopende dan het leven van een burgemeester. En nu ruik ik gebakken spek. Het komt van boven. En ik heb zo’n geweldige honger; ik ga doodgewoon de keldertrap op en het kan me niet schelen waar ik terechtkom.”

Hij liep de trap op en volgde de geur van het spek. Hij kwam terecht in een keukentje waar het verrukkelijk rook en waar zo’n onbeschrijflijke wanorde was dat hij zich erg makkelijk kon verschuilen achter een mand met wortelen.

Hier wil ik voorlopig blijven, dacht de burgemeester. Leve de rommel. Wij muizen zijn het gelukkigst daar waar veel rommel is. Wat een heerlijke keuken. Maar ik zie wel twee voeten heen en weer lopen. Damesvoeten met ruiten pantoffels. Hij hoorde een kast opengaan en gerinkel van aardewerk. Toen werd er vlakbij zijn neus een schoteltje neergezet met een paar stukjes spek.

Goeie help, zou dat voor mij bedoeld zijn? dacht de

burgemeester. Of is er misschien een kat in de buurt. Maar ik ruik geen kat.

De geur van het warme spek was nu zo dichtbij en zo verleidelijk. De voeten waren er nog, maar ze stonden met de hielen naar hem toe. Ze staat voor het raam, dacht de muis. Ik waag het erop. En hij schrokte gulzig het eerste stuk naar binnen. Onmiddellijk daarna begon de keuken te draaien, hij voelde zich zo vreselijk duizelig dat hij zijn ogen sloot en toen hij ze weer opendeed zag hij dat hij met twee handen op de gootsteen leunde. Handen, jazeker. Twee heuse fijne echte handen.

“Wat aardig, burgemeester, dat u mij eens op komt zoeken,” zei de dame van de voeten.

De burgemeester keek naar haar en daar stond ze. Het was juffrouw Bok.

“Is het geen aardige woning?” vroeg ze. “En is het niet een lief straatje waar ik woon? Kijkt u maar even uit het raam. De Stoofstraat.”

Hij keek uit het raam. Het was een erg lief straatje.

“Ik eh...ik was een muis...” zei hij.

“Een muis? Hoezo een muis?” vroeg juffrouw Bok verbaasd. “U bent de burgemeester en u komt eens kijken naar mijn huisje. ‘t Zou toch zonde zijn om het te laten afbreken nietwaar?”

Ze keek hem met haar felle ogen aan en de burgemeester

voelde zo'n grote blijdschap dat hij begon te lachen.

“Natuurlijk, juffrouw Bok,” zei hij. “Ik pieker er niet over om deze buurt te laten afbreken. Blijft u hier maar rustig wonen.”

“Dat is dan ook weer in orde,” zei ze vrolijk. “En zal ik nu een lekker kopje koffie zetten?”

“Dolgraag,” zei de burgemeester, “ik snak naar een... Wacht even!”

“Wat is er?” vroeg juffrouw Bok.

“Ik heb geen tijd,” riep hij. “Ik moet onmiddellijk weg, ik moet dadelijk...”

“Ik begrijp het,” zei juffrouw Bok. “Ik breng u even met mijn autootje naar...Waar wilt u heen?”

“Naar het politiebureau,” zei de burgemeester. “Er is haast bij.”

Een uur later zaten de twee boeven achter slot en grendel en de burgemeester rookte een sigaar in zijn gebeeldhouwde gotische stoel.

Zijn vrouw begon voor de vierde maal te klagen: “Twee dagen weg geweest, en je wilt me niet eens vertellen waar je geweest bent! Wat moet ik daar nu van denken? Waar ben je geweest?”

“Eerst bij de dominee,” zei haar man.

“Dat is niet waar,” riep ze. “Hij heeft op je zitten wachten met z'n dambord, maar je kwam niet!”

“En toen bij een weduwe,” zei de burgemeester.

“Bij een weduwe? Bij welke weduwe?”

“Ze vond dat ik zo’n mooie staart had,” wilde de burgemeester zeggen, maar hij slikte de woorden nog net op tijd in en ging door: “Verder was ik in de goot. Dat is natuurlijk een grapje.”

“Ik vind het niet een leuk grapje,” zei mevrouw.

“Laten we dan nu gaan eten,” zei de burgemeester. “Ik wou het liefst gebakken spek.”

Het toverstokje

Toen Hansje Pansje Pingeling
vanmorgen vroeg naar buiten ging,
toen vond hij bij het kippenhok
een toverstok.

Hij ging naar huis toe, heel bedaard
Daar zat zijn vader bij de haard
en Hans zei: Hokus, Pokus, Pas,
ik wou dat jij een vogel was.

Zijn moeder keek hem angstig aan
en riep: Wat heb je nu gedaan?
Maar Hans zei: Hokus, Pokus, Pas,
'k wou dat jij óók een vogel was.

Toen waren bei z'n ouders mezen!
Wie heeft er ooit zoiets gelezen!
Ze zaten in een boom te fluiten

en Hans ging dadelijk naar buiten

en hij veranderde twee heren
in hele grote bruine beren
en hij veranderde twee vrouwen
in hele mooie witte pauwen.

Hans ging naar school en kwam daar binnen
en ging er dadelijk beginnen:
de juffrouw werd meteen een paard.
De meester werd een mokkataart.

Maar alle kinders die er zaten,
die heeft hij rustig zo gelaten.
Jeroen en Kees en Hein en Piet,
nee, die veranderde hij niet.

Alleen de grote mensen maar,
de hele stad door, hier en daar.
Zo liep ons Hansje op een drafje
en zwaaide met zijn toverstafje.

Meneer Van Dijk, de burgemeester,
veranderde hij in een heester

en juffrouw Bos, een lieve dame,
die werd een pot met twee cyclamen.

En alle kinderen gingen mee:
ze vonden het zo'n leuk idee!
En telkens als er iemand werd
veranderd in een koe of hert,

dan riepen ze heel hard: Hoera.
Het was een heerlijk spel, maar ja,
er was na veertien uur getover
geen een volwassene meer over.

De kinders konden alles doen.
Ze speelden rover in 't plantsoen,
de hele dag en hele nachten

en niemand die er op hen wachtte.

Maar gek, dat altijd rover spelen,
dat ging verschrikkelijk vervelen
en zij werden vuil en vies en groen
en niemand gaf hun ooit een zoen.

En ze verlangden zo naar huis...
maar ja, hun vader was een muis,
hun moeder was een ander beest...
Wat waren ze toch dom geweest.

Ze gingen zitten, in een kring
en Hansje Pansje Pingeling
zei: Hokus, Pokus, Wielewaal!
En alles was weer heel normaal!

Hun vaders en hun moeders waren
geen mezen meer, of ooievaren,
maar heel gewone grote mensen.
Wat kun je je nog beter wensen?

Alleen de meester is verdwenen
vanaf zijn haren tot zijn tenen.

Hij was een taartje, moet je weten,
en iemand heeft hem opgegeten.

Ik ben lekker stout

Ik wil niet meer, ik wil niet meer!

Ik wil geen handjes geven!

Ik wil niet zeggen elke keer:

Jawel mevrouw, jawel meneer...

nee, nooit meer in m'n leven!

Ik hou m'n handen op m'n rug

en ik zeg lekker niks terug!

Ik wil geen vieze havermout,

ik wil geen tandjes poetsen!

'k Wil lekker knoeien met het zout,

ik wil niet aardig zijn, maar stout

en van de leuning roetsen

en schipbreuk spelen in de teil

en ik wil spugen op het zeil!

En heel hard stampen in een plas
en dan m'n tong uitsteken
en morsen op m'n nieuwe jas
en ik wil overmorgen pas
weer met twee woorden spreken!
En ik wil alles wat niet mag,
de hele dag, de hele dag!

En ik wil op de kanapee
met hele vuile schoenen
en ik wil aldoor gillen: Nee!

En ik wil met de melkboer mee
en dan het paardje zoenen.
En dat is alles wat ik wil
en als ze kwaad zijn, zeg ik: Bil!

Wiplala weer: Mee met Johannes

De kinderen zaten op de vloer met Wiplala en bouwden samen een huis van legosteentjes. Een echt, mooi huis voor hem alleen, in de hoek van de huiskamer, dichtbij het raam.

“Er moet ook een klein badkamertje in,” zei Nella Della.

“En vooral een garage erbij,” zei Johannes. “Dan mag jij een van mijn speelgoedautootjes in je garage zetten.”

Wiplala hielp zelf dapper mee en sleepte de rode en witte steentjes aan, zette ze op elkaar, ging erop zitten om ze goed in elkaar te drukken en werkte zo hard dat er hele kleine zweetdruppeltjes op zijn kleine voorhoofdje stonden. Het werd zijn huis, hij mocht erin wonen, als het klaar was. En Nella Della had genoeg poppenmeubeltjes om het in te richten en ook een hele keukenuitzet.

Het was nog tamelijk vroeg in de morgen, voor schooltijd. De kinderen hadden ontbeten, maar vader Blom zat nog aan tafel en at een bord havermout.

“Het wordt een prachtige villa,” zei hij. “En jullie schieten hard op.”

“We willen het vandaag afkrijgen,” zei Nella Della, “dan kan Wiplala erin trekken. Dan heeft hij zijn eigen huis in ons huis. Wil je ook een tuin, Wiplala?”

Maar Wiplala had het te druk om te praten. Hij sleepte met een doorzichtig steentje over de vloer. Dat was voor het grote raam in zijn zitkamer. Met z’n tongetje uit de mond zwoegde hij verder.

“Wat hoor ik daar...er komt iemand...” riep vader.

Wiplala schrok en verstopte zich gauw tussen de legosteentjes.

“Het is Corrie maar,” zei Nella Della.

Corrie was de hulp in de huishouding. Ze was een hele lieve dikke schommel en ze kwam elke dag een paar uur. In ‘t begin was Wiplala een beetje bang voor haar geweest, maar nu was hij aan haar gewend. Hij mocht altijd meerijden op de stofzuiger. Hij hielp haar met afwassen en deed dan een halfuur over een kopje. Als ze de bedden opmaakte, kroop hij tussen de lakens en speelde kiekeboe, totdat Corrie wanhopig werd en hem eindelijk in de wasmand opsloot. Vader had haar op het hart gedrukt om vooral met niemand

over Wiplala te praten. Want als het bekend zou worden dat de familie Blom zo'n pieterig dwergje in huis had...dan zou de hele buurt uitlopen. Dan zou iedereen er zich mee gaan bemoeien. En dat mocht volstrekt niet gebeuren. Corrie had plechtig beloofd het aan geen mens te vertellen. En van Corrie kon je op aan. Ze was zo zwijgzaam als een zak meel.

“Ziezo,” zei vader, toen Corrie aan het opruimen sloeg.

“Ik ga naar kantoor. Jullie moeten naar school. Ophouden met spelen!”

“Spelen?” zei Johannes verontwaardigd. “Dit is geen spelen. We bouwen een huis!”

“Goed, met bouwen dan,” zei vader en keek op zijn horloge. “Kam je haar, Johannes. En jij, Nella Della, doe een andere rok aan. Je zit vol marmelade. Dag allemaal.”

Toen vader weg was maakten de kinderen zich klaar voor school. Ze gingen nooit samen, ze gingen altijd apart, omdat Nella Della haar vriendinnetje ‘s-morgens afhaalde.

“Dag Wiplala,” zei ze. “Bouw maar verder aan je huis. En plaag Corrie niet te hard.”

“Daag,” zei Wiplala en wuifde haar na.

Even later pakte Johannes zijn schooltas op en holde de deur uit. Hij stak voorzichtig de straat over, liep fluitend over de brug en zwaaide met zijn tas.

“Niet zo zwaaien,” klonk het opeens naast hem. Het was het hoge stemmetje van Wiplala.

“Wel verdraaid,” riep Johannes.
“Hoe kom jij in mijn tas? Je zat toch bij je huisje?”

Het hoofdje van Wiplala keek over de rand van de schooltas en zei: “Ik ben erin gesprongen. Ik had geen zin om thuis te blijven.”

“Mooi is dat,” zei Johannes.
“Maar hoe moet dat nou? Je kunt toch niet mee naar school?”

“Waarom niet?”

“Omdat...tja...omdat...nou vooruit dan maar,” zei Johannes en liep door. “Ga dan maar mee. Ik vind het best. Mag ik je dan aan mijn vriendjes laten zien?”

“Nee!” schreeuwde Wiplala.

“Zoet maar, ik zal je aan niemand laten zien. Wil je in mijn tas blijven zitten of zal ik je in mijn broekzak stoppen?”

“In je broekzak,” zei Wiplala. “Maar ik wil wel uitkijken.”

“Er zit een gat in mijn broek,” zei Johannes. “Ik denk dat het een mooi raampje voor je is.”

Wiplala zat heerlijk in de zak en kon uitstekend naar buiten kijken. Hij was heel zoet op weg naar school. Toen ze op het schoolplein aankwamen werd hij wel een beetje schuw. Het was daar zo’n geschreeuw en gegil. Ballen vlogen over het plein, kinderen duwden Johannes opzij of vielen tegen hem

aan. Wiplala dook verder weg in de zak. Per ongeluk kwam hij met zijn gezichtje tegen een oud stukje kauwgum dat hij met veel moeite van zijn neusje af moest trekken. Het was een verademing toen de bel ging en alle kinderen in hun banken gingen zitten.

Johannes vroeg zachtjes: “Wil je in m’n zak blijven? Of in m’n la?”

“In je zak,” zei Wiplala.

“Maar dan moet je ook de hele ochtend stil blijven zitten,” zei Johannes.

“Da’s goed,” zei Wiplala.

“Tegen wie praat jij?” vroeg het jongetje naast Johannes in de bank.

“Ik?” zei Johannes. “Ik praat niet.”

“Wel waar. Je praat.”

“O, ik praat een beetje in m’n eigen,” zei Johannes met een rode kleur.

“Wat gek,” zei het buurjongetje, maar gelukkig begon toen de les. Juf schreef een som op het bord die de kinderen moesten overschrijven in een schrift.

Johannes deed zijn best en Wiplala was bijzonder zoet en rustig. Hij wriemelde niet, hij zei niets, hij was misschien in slaap gevallen. Nu en dan voelde Johannes voorzichtig met z’n hand in z’n broekzak of ‘t ventje er nog was. Dan voelde hij de haartjes, zacht en toch borstelig, onder z’n vingers en

ging gerustgesteld door met rekenen.

“Henk,” zei de juffrouw plotseling tegen het jongetje naast Johannes. “In die som van gisteren heb jij een lelijke fout gemaakt. Hoeveel is dertien en elf?”

“Veertien, juf,” zei Henk.

“Kom nou,” zei juf. “Je weet best dat dat niet goed is. Denk nog eens even na, hoeveel is dertien en elf...rustig nadenken.”

Het was heel stil in de klas. Henk dacht na.

En toen riep een klein piepstemmetje: “Vierentwintig.”

“Hè, Johannes,” zei juf een beetje boos. “Ik vroeg het toch niet aan jou? Maar als jij het dan allemaal zo goed weet, zal ik jou wel een beurt geven. Hoeveel is zestien en dertien?”

“Negenentwintig,” gilte Wiplala in de zak van Johannes. Hij had zijn hoofdje naar buiten gestoken en was blijkbaar helemaal vergeten hoe gevaarlijk dat kon worden. Johannes kreeg een vuurrode kleur en legde gauw z’n hand op z’n broekzak. Alle kinderen keken naar hem, want het was zo’n gek stemmetje geweest, zo’n raar hoog dun stemmetje.

“Wat is er met je stem, Johannes?” vroeg juffie. “Of doe je expres zo mal?”

Johannes antwoordde niet want hij had het te druk met Wiplala. Het ventje wilde zijn hoofd niet binnen houden en daarom pakte Johannes hem stevig beet en drukte hem diep in z’n broekzak.

“Au!” schreeuwde Wiplala.

“Wat heb jij in je zak, Johannes?” vroeg juf. “Kom jij eens hier. Je zet een gek stemmetje op en je hebt iets in je zak.”

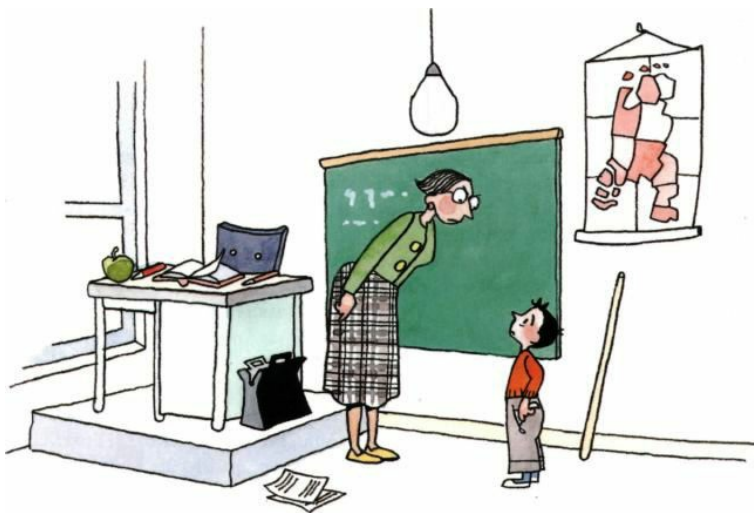
Met een holle maag van angst stond Johannes uit zijn bank op en liep naar voren. Wat moet ik doen? dacht hij wanhopig.

“Ja, ja, kom maar bij me,” zei juf. “Vlak voor me staan. En vertel me nu eens: wat heb je in je zak?”

“Niets juf,” zei Johannes bang. Hij liet allebei zijn handen zien.

“Haal je zak leeg,” zei juf. “Nee, je andere zak, daar zit iets in. Je was er aldoor mee aan ‘t spelen. Een gekke pieptoeter of zoiets. Haal maar leeg.”

O wee, dacht Johannes. Nou zijn we erbij. Onwillig en traag stak hij zijn hand in de zak waar Wiplala in zat. Waar Wiplala in gezeten had, want hij voelde nu niets. Wiplala zat niet meer in de zak. Hij was weg. Eruit gewipt, zonder dat Johannes ‘t had gevoeld.

“Nou, en?” vroeg juf ongeduldig.

“Ik heb niets in die zak, juf,” zei Johannes. Hij glimlachte opgelucht. “Alleen een oud stuk kauwgum. U mag zelf voelen, juf.”

“Nee, dankjewel,” zei juf. “Die vieze klapkauwgum van jullie. Goed, ik geloof je. Ga naar je plaats en denk er goed om: geen gekkigheid meer.”

“Nee juf,” zei Johannes gehoorzaam en ging naar zijn bank. De les ging verder en de hele klas werkte rustig door. Maar Johannes was ongerust. Hij keek rond. Hij was Wiplala kwijt. Waar zou hij zitten? Johannes liet z'n ogen langs de vloer dwalen en tussen de banken. Overal voeten van

kinderen, schooltassen, een gevallen blaadje uit een schrift.
Nergens Wiplala.

Hij is verdwenen, dacht Johannes radeloos. Hij is weg. En dat is mijn schuld. Ik had hem niet mee moeten nemen naar school. Ik had hem thuis moeten brengen. Was ik maar niet zo'n stomme...

“Ajakkes...abah...” gilde juf.

De hele klas schrok op uit de som. Want juf gilde heel hard. Ze was van haar stoel opgesprongen en wel een meter achteruitgedeinsd. En ze wees naar de bloembak opzij van het bord, waarin een weelderige hoge plant groeide. “Daar...” riep ze, “daar zit-ie in. Een beast!”

Een jongen uit de voorste rij stond op en ging kijken naar de plant. Hij keek heel stoer, of hij zeggen wou: ik ben niet bang, al zit er een leeuw in die bloempot.

“Zal ik ook even kijken...” riep Johannes en stond half op uit zijn bank. Maar toen gilde juf: “Daar... daar loopt het...een kikker geloof ik...daar...”

Er ontstond een geweldig spektakel in de klas. Er liep iets onder de banken. Alle kinderen stonden op en vielen over elkaar heen en bukten en joelden. De meisjes gilden zenuwachtig, de jongens lachten hard. Ze graaiden en tuimelden en wezen telkens een andere kant op.

“Daar...”klonk het.

“Nee daar...” gilde een meisje. “O, het is geen kikker.”

“Hier...” piepte de kleine Tineke. “Ik heb ‘m gezien. Het is een kabouterdje!”

“Waar dan?”

“Onder Jan z’n bank. Nee, onder Bas z’n bank.”

“Een kabouterdje...” smaalden de kinderen. “Ha ha, Tineke zegt: een kabouterdje.”

De enige die niet schreeuwde of lachte, was Johannes. Hij zat gehurkt op de grond en speurde met een verbeterd gezicht en met felle ogen naar Wiplala, klaar om hem op te vangen als hij zijn kant uit kwam. Zijn hart bonsde hevig en hij dacht: ze vangen ‘m. Ze vangen ‘m. Dat is verschrikkelijk...

Toen viel zijn oog op de open schooltas van Paulientje, het meisje voor hem. Hij zag de tas een beetje wiebelen en bewegen. Hij begreep dat Wiplala in die tas was gevlucht, maar hij durfde zijn hand er niet naar uit te strekken. Daarom wees hij met z’n vinger in een heel andere richting. “Daar,” schreeuwde hij, “daar bij die deur, tussen die kastjes.”

De hele klas stormde in de richting die Johannes had aangewezen. Ook juf keek die kant op. Kalm en voorzichtig greep Johannes Wiplala uit Paulientjes tas, stopte hem stevig in z’n linkerzak en liep met de anderen mee naar de deur.

“Ik zag ‘m echt hier lopen,” zei Johannes onschuldig. “t Was een grote kikker.”

“Nou...” zuchtte juf. “Ik weet niet goed wat het was. Maar in elk geval is het best weg. Kinderen, laten we verder gaan met werken. Kom, Tineke, in je bank. En jullie ook, allemaal.”

Even later was alles rustig, en iedereen zweeg, behalve Tineke, die steeds zeurde: “Ik heb hem heel goed gezien en het was een kabouterje. Het was geen kikker, het was een klein, klein mannetje.”

“Praat geen onzin,” zei juf korzelig. “Je bent toch geen kind van vier meer. En ga aan je som. Ik heb zelf duidelijk gezien dat het een kikker was. Hij zal wel uit het raam gesprongen zijn.”

Johannes ademde heel diep. Zijn hart bonsde nog steeds. En pas toen hij om kwart over twaalf op weg naar huis over het bruggetje liep, haalde hij Wiplala tevoorschijn en keek hem boos aan.

“Ik heb spijt,” zei Wiplala met neergeslagen oogjes, terwijl hij wriemelde tussen de vingers van Johannes.

“Ik heb zin om je aan de kant van de weg te zetten,” zei Johannes. “En je daar te laten staan.”

“Nee, nee,” riep Wiplala.

“Ik ben boos op je,” zei Johannes. “Je gaat nooit meer mee naar school. Je blijft voortaan bij Corrie.”

Jorisje moet snoepen

Van wie zijn al die kindertjes? Die zijn van tante Lena.
En, zijn het zoete kindertjes? Ja, allemaal op één na.
Die ene kleine jongen, hij heet Joris moet je weten,
die kan nooit rustig wachten tot ze allemaal gaan eten.
Nee, Jorisje moet snoepen, altijd snoepen, altijd likken,
klein Jorisje zit in de pannen met zijn vuile fikken.
Maar tante Lena zegt: Het heeft niet erg veel te betekenen:
hij snoept wel, onze Joris, maar hij is zó knap in rekenen!

Wel, op een dag toen speelden alle kinders op de stoep,
behalve kleine Joris, want die was op zoek naar snoep.
Daar stond de pan spinazie, en het was een grote pan,
want zeven kleine kindertjes, die kunnen heel wat an!
De kleine Joris klom erbovenop, en toen, och heden!
Hij viel in de spinazie, zijn neusje naar beneden!

Vort kinderen, aan tafel! riep intussen tante Lena.

Zijn al mijn kinderen present? Ja, allemaal, op één na!
Waar is die stoute Jorisje, wel heb ik van mijn leven,
waar is nou toch, waar is nou toch mijn Jorisje gebleven?
Ze zochten in de klerenkast, ze zochten in de klok,
ze zochten in de vestibul en in het kippenhok,
en toen opeens, wat kwam daar aan? Het was niet te geloven,
‘t was groen, ‘t was glad, ‘t was glibberig van onderen en van
boven.

Het schreeuwde en het jammerde: Ik ben de kleine Joris.
Maar tante Lena keek eens goed en zei toen dadelijk: Hoor ‘s,
mijn kleine Joris is een jongetje, met Meertjes van katoen,
mijn Joris is geen kikkertje, mijn Joris is niet groen,
mijn Joris is een jongetje, dat zit op moeders schoot.
En jij? Jij bent een kikkertje. Jij moet weer naar de sloot.

Maar toen begon dat kikkertje zo vreselijk te schreien,
zo vreselijk te jammeren, dat alle kinderen zeien:
Misschien is ‘t onze Joris toch? Zeg kikker, kom ‘s hier?
Vertel eens even, dadelijk, hoeveel is vier en vier?
Wel, vier en vier is acht, zei toen het kikkertje direct.
Wel, dat is toch wel vreemd, zei tante Lena opgewekt,
‘k heb honderd kikkertjes ontmoet, en dat wil wat betekenen,
maar ‘k heb nog nooit een kikkertje gezien, dat zo kon
rekenen!

Dat kan alleen mijn Joris zijn. Kom hier en schaam je wat.
En 't kikkertje moest dadelijk van hobbeldeboem in 't bad.
En toen hij daar een uur of wat gezeten had, wat toen?
Toen kwam daar een wit jongetje uit, en 't water was zó groen!
En waarom...kom nou, schei eens uit met altijd die 'waaroms',
vraag liever: Snoept hij nog wel eens?

Nou soms,
och, soms,
ja! soms!

Luilekkerland expres

Wat? Durf je nog te zeggen, dat Luilekkerland niet bestaat?
Nou, heb je van de week dan niet die toeter gehoord op straat?

Daar stond een gele autobus, heel vroeg al, om kwart voor zes,

daar stond met grote letters op: LUILEKKERLAND EXPRES.

En alle kinderen uit de buurt, die mochten een dagje mee, Sofietje en Marietje en Jan Karelkje en Andree.

Instappen! riep de buschauffeur. Niet dringen en niet zo stompen!

En jullie, kleine jongens daar, voorzichtig met de klompen!

Daar reden ze met een reuzenvaart door allerlei vreemde streken,

langs indianen en negertjes, ze kwamen niet uitgekeken. En eindelijk...wat was dat daar?

Die witte heuvel? Mens! Daar lag de rijstebrijberg, zomaar midden op de grens!

Er kwam al een douaneman, met zuurtjes op zijn pet,
echt iemand uit Luilekkerland, zo mollig en rond en vet.
Wel, zei hij, Jan en Klaas en hoe je allemaal mag heten,
je zult je door die berg van rijstebrij heen moeten eten!
Daar schrokken alle kinderen van...zo'n hele grote berg...
en alsmaar rijst en nog eens rijst, ajakkies, dat was erg!
Het moet! zei de douaneman, maar de chauffeur zei: Neen.
Blijf allemaal maar zitten hoor, ik rijd er wel doorheen.
Ploem ploem, daar ging de bus erdoor, roem roem, zo ging
de motor,
de rijst kwam door de raampjes heen, met grote klonters
boter.
Maar heus, ze kwamen erdoorheen, de autobus hield stop,
ze stonden op de grote weg, gemaakt van veterdrop,
en alle huizen waren van amandeltjeschocola,
de modder op de straten was van bitterkoekjesvla,
de grachten waren allemaal bedekt met choco-ijs,
daar kon je schaatsen, als je niet te moe was van de reis;
de school was helemaal met boterkussentjes gevuld;
zo hebben daar de kindertjes de hele dag gesmuld.

Maar toen de bus weer weg zou rijden, tjonge! wat een schrik!
Drie kinders konden er niet meer in, ze waren veel te dik!
En, zijn ze alle drie maar in Luilekkerland gebleven?
Jazeker, maar ze hebben wel een brief naar huis geschreven:

Dag mam, we eten noga-ijs uit hele grote schalen!
En als je ons terug wilt hebben, kom ons dan maar halen!

Ibbeltje: Luilekkerland

Moeder deed nog wat boter in de rijstebrij en riep:
“Komen jullie eten?”

“Ik kom,” zei vader.

“Ibbeltje, Ibbeltje, schiet toch op! Was je handjes en kom toch eten!”

Maar Ibbeltje was boos. Ibbeltje wou geen rijstebrij. Ze wou liever een ijsje en klapkauwgum. En nu zat ze buiten op de stoep. De katten zagen haar zitten en ze gingen heel angstig naar moeder.

“Mauw, mauw...”

“Wat is er, Rosencrantz en Guildenstern?”

“Mauw, mauw...”

“Wat zeggen de katten?” vroeg vader.

“Ibbeltje heeft het parapluutje weggenomen en zit ermee op de stoep. Is ze soms iets aan het wensen, katten?”

“Mauw mauw!”

“O lieve deugd,” riep moeder geschrokken. “De katten

zeggen dat Ibbeltje naar Luilekkerland wil.”

“Ha ha,” riep vader. “Luilekkerland bestaat niet. Onzin.”

Maar op dat ogenblik begon alles om hen heen te draaien, er klonk een vreemd zoeverig-zweverig geluid, het leek wel of het woei...Ze probeerden zich vast te grijpen. En daarna was alles doodstil.

“W-w-waar zijn we?” hakkelde vader.

“Ibbeltje, wat heb je gedaan?” riep moeder. “Waar zitten we nou? Zijn de katten er ook? O ja, hier zijn ze. Wat is dat voor een hoge witte berg?”

“Toch niet alweer de pool?” vroeg vader kreunend.

“Ik heb gewenst,” zei Ibbeltje.

“Ja, dat merken we,” zei vader. “We zijn weer in een heel vreemd land. Die berg is natuurlijk de rijstebrijberg. Even proeven. Jazeker, rijstebrij! Daar moeten we ons eerst doorheen eten voor we in Luilekkerland komen.”

“Ik denk er niet aan,” zei moeder. “Ik eet me niet door een berg heen. Geef op dat parapluutje, Ibbeltje. We wensen ons terug.”

“Hè,” zei Ibbeltje. “Ik wou zo vreselijk graag Luilekkerland in.”

“Nou goed, ga je gang. Eet je maar door die berg heen. Toe dan!” riep vader.

“Dat vind ik ook,” zei moeder. “Thuis wou je geen rijstebrij eten en hier krijg je een hele berg. Je eigen schuld.”

Maar die slimme Ibbeltje lachte. “Kijk eens daar, die meneer daar is bezig zich erdoorheen te eten. Alleen z’n benen steken er nog uit. Als we vlak achter hem blijven, hoeven we geen hap rijst te eten.”

“Verdraaid ja,” riep vader. “Kom, we gaan erachteraan. Hij heeft een hele tunnel gegeten, zeg!”

Ze gingen allemaal achter de arme etende heer aan en na een kwartiertje waren ze aan de andere kant. Vader boog zich medelijdend over de man heen, die lag te hijgen aan de kant van de weg. “Bent u niet goed?” vroeg hij.

“Wk...wk...” steunde de meneer. “Wk...te veel...rijst...”

“Ja, ik begrijp het,” zei vader. “U kunt het beste maar even blijven liggen.”

“Hé, Ibbeltje, niet met je knietjes in die modderplas!” ‘t Is geen modder,” zei Ibbeltje, “t is chocoladevla.”

“Warempel,” zei moeder. “En die kiezelsteentjes zijn pepermunten en dat asfalt? Mmmmm...dat is veterdrop! Au, wat was dat?”

“Een gebraden kip, moeder, die vloog tegen je aan, daar vliegt-ie!”

“Het regent!” riep Ibbeltje. “O, het regent hier chocoladehagelslag!” Ze holden van de ene kant naar de andere om alles te bekijken en van alles iets te proeven. De katten vonden een sloot vol gebakken visjes. En Ibbeltje liep met haar laarsjes door het aardbeienijs langs de berm.

Eindelijk gingen ze uitrusten bovenop een hek van chocola.

Aan de struiken groeien de kroketten,
kijk, een trein van boterspeculaas.
Die fontein spuit rode limonade
en de bruggetjes die zijn van Leidse kaas.

Aan de bomen groeien de biscuitjes
en die schuur is van amandeltaart.
Alle stenen zijn gevulde koeken
de gebakken vissen zwemmen in de vaart.

Op de straten liggen zo maar toffees .
en de zuurtjes liggen aan de kant .
en de huizen zijn gebouwd van kauwgum. .
Wat is 't heerlijk in Luilekkerland.

“Zouden we zo’n huisje eens vanbinnen mogen bekijken?”
zei Ibbeltje. “Kom ‘s mee...kijk eens...helemaal van kauwgum.
En het dak is van patat. En de deur is van koek. En de bel is
een rood zuurtje. Zal ik eens aanbellen?”

“Wacht even, Ibbeltje,” zei moeder. “Stil eens, wat hoor ik?”

“Hi hi hi hi...” er klonk binnenin het huisje een lach. Een griezelige lach.

“Dat lachje ken ik,” zei moeder een beetje angstig. “Dat is het lachje van de heks. Die heks waar ik vroeger geweest ben, toen ik nog een kat was. Laten we maar liever teruggaan. Waar is ons parapluutje?”

“Ik heb het bij de rijstebrijberg laten staan,” zei Ibbeltje. “Bij die tunnel, dan weten we waar we moeten zijn.”

“Hè, wat onvoorzichtig van je,” bromde moeder. “Wel, laten we dan maar gewoon teruglopen naar de plek waar je het gelaten hebt.”

Maar op dat moment ging er een raam open in het huisje en een stem zei: “Knibbel knabbel knuisje, wie knabbelt er aan mijn huisje?”

“O, eh...dag mevrouw de heks,” zei moeder. “Kent u mij nog?”

“Kom binnen,” zei de heks. “Wie bent u?”

“Ik ben vroeger uw kat geweest, mevrouw de heks,” zei moeder.

“O, maar nou zie ik het,” zei de heks en gilte van het lachen. “Je bent mijn Poesjenelletje! Wat heb ik je een tijd niet gezien. Komen jullie gauw binnen. Ga zitten!”

Vader, moeder, Ibbeltje en de katten gingen binnen in het huisje van de heks en ze gingen zitten op een bank van gemberkoek.

“Ik zal even een lekker kopje koffie zetten,” zei de heks en ze verdween in de keuken.

“Wie had dat gedacht,” zei moeder, “dat ik de heks nog eens terug zou zien.”

“Ik vind haar eng,” fluisterde Ibbeltje.

“Ik ook,” zei vader zachtjes. “Maar ze heeft wel een leuk

huisje, hè? Kijk, de vloer is van suiker en die kast is helemaal van bonbons gemaakt.”

Moeder likte eens gauw aan de lamp. “Zuurstok,” zei ze. “Een zuurstoklamp.”

“Zo,” zei de heks, terwijl ze weer binnenkwam. “Nog een momentje, dan is de koffie klaar. Wat fijn dat je me nog eens komt opzoeken, Poesjenelletje!”

“Ja,” zei moeder een tikje weifelend, want de heks keek haar loerend aan.

Poesjenelletje, Poesjenelletje,
je bent mijn kat geweest, weet je dat nog wel?
Je had een heel mooi, heel zacht velletje,
Poesjenelletje, Poesjenel.
Kijk me nog eens diep in de ogen,
we hebben samen op een bezemsteel gevlogen.

Zo’n kat heb ik nooit meer gehad.
Zo’n kat kun je nergens kopen.
Zo’n kat, wat een leven was dat!

“Zou je niet graag weer mijn kat willen zijn?” vroeg de heks aan moeder.

Moeder schudde haar hoofd en fluisterde: “Nee,

mevrouw de heks. Ik ben veel liever een mens, ziet u.”

“Zo,” zei de heks. “Dat is dom van je. Maar kom, ik ga de koffie inschenken. Ik ben zo terug.”

Ze verdween weer naar de keuken, maar zodra ze de huiskamerdeur uit was, riepen Rosencrantz en Guildenstern: “Mrow...wauw...mauw...”

“Wat zeggen de katten, moeder?”

“O,” zei moeder en ze sprong op van de bank. “O, wat vreselijk. We moeten dadelijk weg. Kom vader, kom Ibbeltje, we gaan door het raam, door het open raam! Gauw, jij eerst, Ibbeltje, en nou jij, vader!”

“Maar wat is er dan?” riep vader zenuwachtig. “Waarom moeten we ineens weg?”

“Ssst,” riep moeder. “Gauw, kom dadelijk mee, jullie ook, katten!”

Toen ze allemaal uit het raam waren geklommen, zette moeder het op een lopen en ze renden achter haar aan. Vader pufte en hijgde en riep telkens: “Maar waarom dan toch?”

“De heks,” hijgde moeder, “doet iets in de koffie, want ze wil mij weer...in een kat...”

“O help,” kreunde vader, “komt ze achter ons aan? Kijken jullie eens, Rosencrantz en Guildenstern, komt ze ons achterna?”

“Mauw,” zeiden de katten.

“Ze komt achter ons aan,” zei moeder. “Vlugger! Laten we dwars over ‘t veld gaan, dan zijn we er zo. Daar is de rijstebrijberg. Pas op, hier ligt sneeuw, o nee, het is slagroom.”

“Nog eventjes, nog eventjes,” zei vader, “nog een paar st...” Pets, daar viel vader languit in de slagroom en toen moeder hem wilde op helpen gleed ze zelf uit en viel ook op haar rug in de slagroom.

“Opschieten,” gilde Ibbeltje. “De heks vliegt boven ons, op een bezemsteel. Ik loop wel even vooruit.”

Maar boem, daar lag Ibbeltje ook.

“Hi hi hi...” het gierend gelach van de heks klonk nu vlak boven hen. Met hun

laatste krachten sprongen ze over de chocoladevla-plas en daar was de berg.

Daar stond het parapluutje en Ibbeltje greep het meteen. De arme meneer lag er nog steeds en riep: “Wk...wk...te veel rijst.”

En Ibbeltje zei: “Krielekrale rozemarijn, ik zeg dat we veilig thuis moeten zijn.”

“Bzzzzzz...” Het was alsof ze door een reuzenhand werden opgeheven en binnen twee seconden stonden ze in hun eigen huiskamer.

“Hè hè,” zuchtte moeder. “Wat zien we eruit! Allemaal boordevol slagroom.”

“Maar we zijn gered,” zei vader. “Hier kan ze ons lekker niet krijgen. Ik ga onder de douche.”

“Ik ook,” zei Ibbeltje.

“Wij niet,” zei moeder. “De katten en ik...wij likken onszelf af!”

Zo gebeurde het. Maar trek in rijstebrij hadden ze geen van allen meer.

Naar Zwoerdjesland

Alle kindertjes van Snort
mogen in de muizenford,
met z'n tienen, met z'n tienen
in de muizen-limousine!
Vader zegt, om te beginnen:
Kinderen, hou je staarten binnen.
Alle kinderen roepen: Moe!
waar gaan wij vandaag naar toe?
Piep, zegt moeder, nou je 't zegt:
niet naar de Veluwe, niet naar de Vecht,
niet naar het bos en niet naar het strand,
wij gaan naar het Zwoerdjesland!
Waar het spek aan de bomen groeit,
waar de Leidse Kaasboom bloeit,
waar de straten en het plein
helemaal van zwoerdjes zijn.
Ieder huis en ieder hek

is van boterhammenspek,
en daartussen bruist een stroom
niet van modder, maar van room!
O, wat kan ik ernaar verlangen
om met m'n staart in de room te hangen!
Rijen pa! Pas op die paal!

Vader drukt op 't gaspedaal...
dan opeens een reuzeknal!
Piep, piep, piep, daar heb je 't al!
Midden op de grote weg,
hebben de muizen bandenpech.
Later als het donker wordt
slepen ze de muizenford
heel verdrietig weer naar huis.
Pech gehad, zegt vader Muis.
Moeder Snort zegt: Lieve kinderen,
't mag niet hinderen, 't mag niet hinderen,
morgen - met een nieuwe band -
gaan we toch naar Zwoerdjesland!

Meneer van der Peet had 't altijd zo heet

Zoals iedereen weet
kan meneer Van der Peet
niet zo bijster goed tegen de hitte.
O, hij had het zo heet
en hij heeft zich ontkleed
en hij is in de koelkast gaan zitten.

't Was een heerlijk gevoel,
want daar had hij het koel
en hij is er zijn krantje gaan lezen,
maar het hele gezin
zocht zich gek in 't begin
en riep steeds: Waar zou vader toch wezen?

En het duurde een week

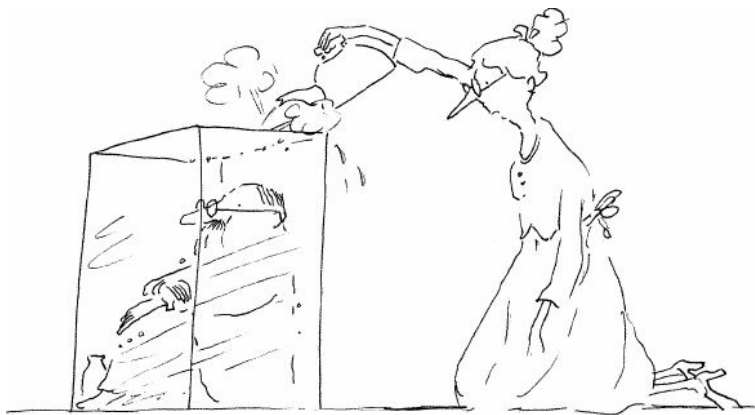
voor de keukenmeid keek
in de koelkast, op zoek naar augurken.
En ze slaakte een kreet,
want meneer Van der Peet
zat daar middenin ‘t ijs op z’n hurken.

Ach, ze wisten geen raad!
Als een diepvriestomaat
zat hij daar in het ijs opgesloten.
Maar mevrouw zei, heel wijs:
Leg het hele blok ijs
bij de kachel, voorzichtig, niet stoten!

Bij het knappende vuur
smolt het ijs op den duur
en meneer Van der Peet kon weer praten.
Hoe, wat heb ik het heet,
zei meneer Van der Peet,
waarom heb je me daar niet gelaten?

Nu vertelt hij het vaak
aan een klant in de zaak:
‘k Heb een week in de koelkast gezeten.
‘t Was zo fijn, ik bedoel:

't was zo rustig en koel,
't was een weekje om nooit te vergeten...

De diepvriesdames

Er was eens een kapper die 's maandags vrij had en dan alle bezienswaardigheden ging bekijken. Hij was al naar het museum geweest en naar de tentoonstelling en naar de echoput en toen wist hij niets meer.

“Waar moet ik vandaag heen?” vroeg hij zich af op maandagmorgen. “Wacht, ik kon wel eens naar het koelhuis gaan, waar de diepvrieskabeljauw bewaard wordt. Misschien is het niet een echte bezienswaardigheid, maar het is tenminste iets.”

Het koelhuis stond een heel eind buiten de stad en hij reed er met zijn autootje naartoe.

Daarbinnen was het frisjes. Twintig vrouwen waren bezig stukken kabeljauw in te pakken en ze hadden het zo druk dat ze hem niet eens opmerkten.

Dit is nog niet de echte diepvries, dacht de kapper. Ik moet wat verder het gebouw in. Hij volgde een paar mannen die grote kisten vis wegdroegen. Ze hadden heel dikke jassen en leren handschoenen aan en wollen kappen op, en dat moest ook wel, want in de grote diepvriesruimte was het

veertig graden onder nul.

“Toch wil ik het zien,” zei de kapper bibberend. Hij zette de kraag van zijn jasje op en liep van de ene diepvrieskamer in de andere, langs eindeloze rekken met vis vis vis.

“Wat groot is het hier,” zei de kapper. “Ik moet niet te ver gaan, want ik zou warempel verdwalen. Waar zijn de mannen gebleven?”

“Hallo...” riep hij. En toen er geen antwoord kwam, riep hij nog eens: “Hallo!”

Mijn hemel, ik moet terug, dacht hij. Of ik bevries. Deze temperatuur is niet te verdragen. Hij keerde zich om en ging terug. Van de ene ruimte dwaalde hij in de andere, tussen de vis en na tien minuten was hij de richting totaal kwijt. Wanhopig begon hij te draven en te schreeuwen, maar niemand hoorde hem.

De ijskou kroop in zijn neus en in zijn longen en in zijn ogen en in zijn tenen en alles deed hem pijn. Eindelijk was hij helemaal stijf en ging bovenop een pak vis zitten huilen. Zijn tranen bevroren onmiddellijk en vielen als ouderwetse peerdrops op de vloer waar ze ketsten.

“O lieve mensen, nu vries ik dood,” zei de kapper. “Over vijf jaar vinden ze mijn bevroren lijk. Dan zullen ze zeggen: kijk, daar ligt de kapper die elke maandag uitging om de bezienswaardigheden te bekijken. Gelukkig heb ik geen vrouw die om mij zal treuren. Alleen maar klanten en die

vinden wel een andere kapper. En nu ga ik slapen en ik word nooit meer wakker.”

Hij deed zijn ogen dicht en het was of hij in een diepe put viel. Hij viel en viel en viel en het werd warmer, want slaap is altijd warm.

Toen hij ontwaakte, hield hij de ogen angstig dicht en zei: “Ben ik in de hemel of in de hel? Ik ben dood, dat staat vast, maar het lijkt wel of ik in een auto rijd. Ik beweeg, ik ga vooruit. Zou dit misschien mijn begrafenis zijn? Dan gaat het wel oneerbiedig hard, moet ik zeggen.”

Toen deed hij zijn ogen open. Hij zat op een slee die getrokken werd door zes witte beesten. Ze waren zo groot als wolven, maar toen hij goed keek, zag hij dat het fretten waren. Grote witte fretten.

“Ben je wakker?” vroeg een stem.

Hij keek opzij en zag naast zich een dame in een wit plastic mantelpak. Ze was heel mager, ze had lichtende ogen en ze lachte met witte lippen. Alles aan haar was wit, maar misschien kwam dat door het maanlicht.

“Is het niet toevallig dat ik je gevonden heb?” riep ze. “Wat hebben we elkaar lang niet gezien. Je kent me toch nog wel?”

Ineens herinnerde de kapper zich zijn jeugd en hij zei: “U bent tante Frigitte!”

“Juist,” zei ze. “Nu ben je mijn gast en ik neem je mee

naar huis.”

De kapper voelde zich niet op zijn gemak. Hij wist nog goed dat tante Frigitte hem hard in zijn oor had geknepen toen hij klein was. Omdat hij een plasje deed in de tuin op haar witte fresia's.

“Maar tante,” zei hij. “Ik dacht dat u door het ijs was gezakt toen ik acht jaar was.”

“Dat is ook zo,” zei ze. “En daarom ben ik nu hier. Kijk eens hoe prachtig het is in onze diepvrieskolonie!”

De kapper keek om zich heen.

“Een hele stad van kristal,” riep hij. “Wolkenkrabbers van kristal!”

“Van ijs,” zei ze. “Alles is van ijs en van sneeuw. En toch heb je ‘t niet koud, is ‘t wel?”

“Nee,” zei hij en dat was waar. Hij had het niet koud meer en hij keek geboeid naar de gladde straten tussen de torenhoge ijsflats die fonkelden en schitterden en flitsten met een miljoen briljanten lichtjes in de maneschijn. Er was een druk stadsverkeer. Overal sleeën en in alle sleeën zaten dames en ze werden allemaal door grote fretten voortgetrokken.

“Wonen er alleen dames in deze stad?” vroeg hij.

“Nee,” zei ze. En ze wees naar de verkeersagent.

De kapper moest lachen, want het verkeer werd geregeld door een sneeuwpop met een wortelneus en houtskoologen.

En toen waren ze thuis. Thuis in de diepvriesvilla van tante Frigitte. Het huis leek van glas te zijn, maar het was allemaal ijs wat de klok sloeg. De vloeren waren bedekt met mollige kraaksneeuwtapijten, de muren waren doorzichtig maar hier en daar bedekt met ijsvarens. Overal stonden banken met sneeuw en dekens en tafels van ijs. En op alle banken zaten diepvriesdames in het wit met witte haren en witte kostuums en toen de kapper en tante Frigitte binnenkwamen, begonnen ze te roepen en te babbelen.

“Dit is mijn neef, de kapper,” zei tante Frigitte. “Hij zal ons allemaal een prachtig kapsel geven.” Alle dames begonnen harder te kwetteren met het geluid van ijsbrokken in een koeler. Ze kwamen naar hem toe. Ze bekeken hem van top tot teen. Ze knepen in hem en draaiden hem in ‘t rond en roken aan zijn haar en de arme kapper voelde zich erg onbehaaglijk.

“Laat de jongen eerst wat eten, voor hij aan zijn werk begint,” zei tante Frigitte en ze klapte in haar handen.

Een sneeuwman op plumpe sneeuwvoeten kwam binnen met een blad vol bevroren kabeljauw en een ijsje. De kapper at en toen het op was moest hij aan het werk. Hij kreeg een salon van ijs, helemaal voor zich alleen, met spiegels van ijs en bankjes van sneeuw. Daar kwam de ene diepvriesdame na de andere en hij maakte hun spierwitte haar op. Hij kamde en vlocht en borstelde de witte lokken, stak ze vast met ij

snaaiden en hier en daar een ijsbloem. Het werd prachtig: ze kregen hoge, krullerige, glanzend-witte ijstaarten op hun hoofd en allemaal waren ze verrukt.

Een van de diepvriesdames was jong. Ze heette Sorbet en ze was zo mooi dat de kapper aldoor naar haar moest kijken in de spiegel. Ook zij had wit haar en een wit gezicht, maar haar ogen waren donkere bevroren vijvertjes waar het maanlicht in speelt en haar stem klonk als arrensleebeletjes.

“Vertel me eens iets van het land waar je vandaan komt,” zei ze.

De kapper probeerde zich zijn eigen land te herinneren, maar vreemd genoeg was hij helemaal vergeten hoe het eruitzag.

“Vertel op, hoe is het daar?” vroeg de mooie Sorbet.

“Ik weet het niet meer,” zei hij. En toen ging ze weg en er kwam een volgende diepvriesdame in zijn ijssalon.

De kapper was tevreden. Hij at elke dag bevroren vis en ijs, hij werkte hard en hij dacht nooit meer aan zijn eigen land.

‘s-Avonds mocht hij kijken naar het winterbal op het grote ijsplein. Daar dansten de diepvriesdames op schaatsen in het maanlicht, met hun schitterend witte kapsels. Op een van die avonden kwam Sorbet naast hem staan en vroeg: “Wil je met mij dansen?”

“Ik kan niet schaatsenrijden,” zei de kapper. “Ik heb geen schaatsen.”

“Kom dan een uurtje met me sleeën,” vroeg Sorbet. En ze nam hem mee naar haar eigen slee, bespannen met acht forse fretten.

Maar toen de kapper in de slee wou stappen, kwam hij te dicht bij een van de fretten. Het dier beet hem in zijn vinger en er viel een druppel bloed op de sneeuw.

En toen de kapper het rode bloed zag, wist hij ineens weer hoe zijn eigen wereld eruit had gezien. O ja, daar waren kleuren, dacht hij. Daar was rood. Rood van bloed en rood van geraniums en rood van stoplichten. Daar was groen van gras en geel van kuikentjes en roze van giro-enveloppen. En onderweg vertelde hij aan Sorbet hoe prachtig zijn wereld was.

“Kleuren,” zei hij. “Overal kleuren.”

Ze begreep hem helemaal niet. Hij kon het haar niet uitleggen en begon te stamelen, maar zijn ogen straalden zo, dat ze toch heel geboeid was.

“En er is zon,” zei hij.

“Wat is zon?”

“De zon is geel en heet en heerlijk,” zei de kapper. “O, wat wil ik graag terug naar mijn eigen wereld. Lieve Sorbet, wijs me de weg.”

“Ik kan je de weg wel wijzen,” zei Sorbet, “maar op één voorwaarde.”

“Wat dan?”

“Neem mij mee,” zei ze. “Ik wil bij je blijven. Ik vind je

lief.”

“Akkoord,” zei de kapper. “Dan ben je nu mijn verloofde. Laten we meteen gaan.”

Ze reden de stad uit en kwamen op kale ijsvlakten waar niets was behalve maanlicht en ijs.

“Je tante Frigitte was van plan om je nooit meer te laten gaan,” zei Sorbet. “Ze wou een sneeuwpop van je maken met koollogjes.”

Voor het eerst rilde de kapper en hij zei: “Laten we harder rijden.” Maar het ijs werd brokkeliger. Grote sneeuwhoppen versperden de weg. Er huilden poolwinden om de sneeuwbergen heen, het was een griezelig landschap.

“We moeten er hier uit,” zei Sorbet, “we moeten te voet verder.”

Ze lieten de slee staan en klauterden over de schotsen en sneeuwhoppen verder.

“Hier moet ergens de ingang zijn,” zei ze. “De ingang van de grot. Het is het eind van onze wereld en het begin van de jouwe.”

“Stil eens,” zei hij. “Hoor ik roepen?”

Ze stonden allebei stil om te luisteren. “Het is tante Frigitte,” zei Sorbet. “Ze komt ons achterna.”

“Nee!” riep de stem van tante Frigitte in de verte. “Nee! Kom dadelijk terug!”

“Gauw gauw,” zei Sorbet. “Hier ergens, tussen deze

schotsen, moet de opening zijn.”

Ze zochten wanhopig tussen de ijsschotsen, groeven met hun handen in de sneeuw en gooiden grote brokken ijs omver.

“Opschieten,” hijgde Sorbet. “Ze is er al. Ik hoor haar voetstappen kraken.”

“Hier is een gat,” zei de kapper.

Net op tijd lieten ze zich in de grot zakken. Vlak boven hen hoorden ze tante Frigitte zoeken en roepen en kraken over het ijs, maar ze kropen dieper en dieper de grot binnen en kwamen in een gang.

“Zou ze ons volgen?” vroeg de kapper bevend.

“Nee,” zei Sorbet. “Ze is veel te bang voor jouw wereld, ze durft niet verder.”

Aan het eind van de gang was een deur die heel gemakkelijk openging.

“Het koelhuis,” zei de kapper. “We zijn in het koelhuis en ik weet nu ineens hoe ik de uitgang moet vinden. Kom maar mee.”

Hij vond de uitgang heel gauw en daar stonden ze plotseling in de warme zonneschijn. Het was prachtig. Groene wuivende bomen en rode pioenen en gele boterbloemen in het gras. Wat een mooie wereld. De kapper lachte van geluk en zei: “Hoe vind je dit?”

“Mooi,” zei Sorbet. Ze had het wel warm, dat kon je zien.

Het zweet stond op haar voorhoofd.

“Bij mij thuis is het lekker koel,” zei hij. “Kijk, hier staat warempel mijn autootje nog. Kom er maar in, dan zal ik je alles laten zien.”

“Zie je al die kleuren?” vroeg hij, toen ze reden. “Kijk eens naar die rode daken en het blauwe water.”

Hij was zo opgewonden en hij had zoveel te kijken onderweg dat hij helemaal niet op haar lette en niet merkte dat ze geen woord zei.

Eindelijk moest hij stoppen voor een rood licht en hij keek opzij.

“Hemel, je smelt!” riep hij.

Het arme diepvriesmeisje was bezig een plasje te worden. Ze smolt heel snel. De kapper nam zijn zakdoek en veegde haar gezicht af, maar er kwam meer en meer water. Hij schoof het dak van zijn wagentje open en wuifde haar koelte toe, maar het hielp allemaal niets.

Achter hem begonnen de andere auto's te toeteren, want het licht was op groen gesprongen. Maar hij was te verbouwereerd om door te rijden, en hij bleef jammerend roepen: “Ze smelt, ze smelt.”

Een agent stak zijn hoofd door het portierraampje en vroeg: “Waarom rijdt u niet door, meneer?”

“Mijn verloofde is bezig te smelten,” zei de kapper.

“Waar is uw verloofde dan?” vroeg de agent.

“Hier naast me,” zei de kapper, maar naast hem lag enkel een plasje.

“U bent zeker niet wel,” zei de agent. “Als ik u was zou ik maar doorrijden en thuis een koude douche nemen.”

“Maar die plas is mijn verloofde,” zei de kapper wanhopig en reed door.

De agent keek hem medelijdend na. Toen de kapper thuis was, nam hij een dweil en veegde de voorbank af. Gelukkig is het kunstleer, dacht hij en toen schrok hij zelf van zijn

harteloosheid. “Kan het me dan zo weinig schelen dat de mooie Sorbet is gesmolten?” vroeg hij aan zichzelf.

“Ja, het kan me eigenlijk helemaal niet schelen,” antwoordde hij.

“Ze was me toch te koel. Ik ben blij dat ik weg ben uit dat land met die diepvriesdames. En nu ga ik een lekkere kop hete koffie zetten.”

Hij zette het water op en deed de koelkast open om het flesje room te grijpen. Omdat hij de room niet dadelijk vond, boog hij zich voorover en stak zijn hoofd in de koelkast. En toen voelde hij twee ijskoude handen die zich om zijn nek vastgrepen.

“Nu heb ik je,” zei de koude stem van tante Frigitte. “En ik laat je niet meer los. Je gaat met mij mee terug.”

De kapper stikte haast. Hij proestte en hoestte en gorgelde en rochelde. Met beide handen zette hij zich af aan de deur van de koelkast en toen gaf hij zo’n harde ruk dat hij losschoot en met een klap achteroverviel op de keukenmat. Met zijn voet gaf hij de deur van de kast een zet, zodat die dichtviel.

“Dat was op het nippertje,” zei de kapper en hij had het nu zelf heel warm. Hij dronk zijn koffie zwart en de volgende dag zette hij een advertentie in de krant: Koelkast te koop. Als nieuw.

En tot op de dag van vandaag heeft de kapper geen koelkast in huis. En hij haat alles wat uit de diepvries komt,

zelfs tuinboontjes.

Pas op voor de hitte

Denk aan juffrouw Scholten,
die is vandaag gesmolten,
helemaal gesmolten, op de Dam.
Dat kwam door de hitte,
daar is ze in gaan zitten
- als je soms wil weten hoe het kwam.
Ze hebben het voorspeld: pas op, juffrouw, je smelt!
Maar ze was ontzettend eigenwijs...
Als een pakje boter,
maar dan alleen wat groter,
is ze uitgelopen, voor 't paleis.

Enkel nog haar tasje
lag daar in een plasje...
Alle kranten hebben het vermeld
op de eerste pagina.
Kijk het zelf maar even na.

Ja, daar staat het, kijk maar: DAME SMELT

Die arme juffrouw Scholten...

helemaal gesmolten...

Als dat jou en mij eens overkwam...

La we met die hitte

overal gaan zitten...

maar vooral niet midden op de Dam.

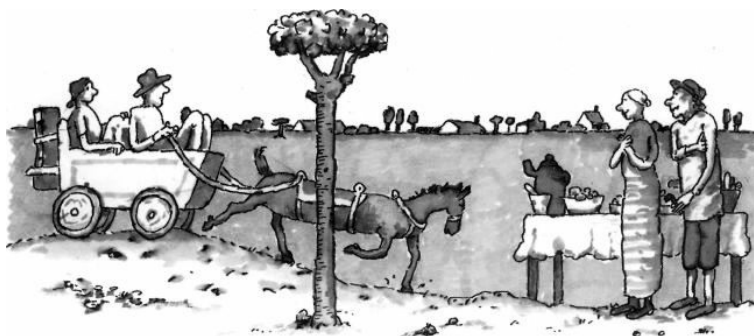

De lange familie Pijpestang

Zeg, ken je de familie ook van Simon Pijpestang?
Zijn zulke lieve mensen en ze zijn verbazend lang.
Zijn vrouw is lang, zijn zoon is lang, zijn dochter is twee meter.
Zijn and're zoon is net een hele lange schoenveter.
Ze gaan op reis vanmorgen, zie je, Simon Pijpestang
gaat samen met zijn vrouw op reis, dat wilden ze allang.
Want ergens heel ver, heel ver weg, in 't zuiden van Europa,
daar woont hun lange oma en daar woont hun lange opa,
daar zijn drie lange nichten en daar zijn een stuk of zeven
ontzettend lange, heeele lange, ellenlange neven.
Hoe willen ze daar komen? Wel, dat hoeft niet te vragen,
ze gaan niet met de trein, ze gaan gewoon met paard en
wagen.
Dat paard van Simon Pijpestang, je staat beslist verstomd,
dat is zo lang, het lijkt wel of er nooit een eind aan komt.
Ze hebben ook een lange hond, het is een soort van taks,
die loopt een eindje achter, zie je 'm niet? Dan zie je 'm

straks.

Tot ziens hoor, Simon Pijpestang, en doe vooral de groeten
aan alle lange mensen, die je ginder zult ontmoeten!

Pluk van de Petteflet: Naar Egwijk aan Zee

Pluk werd met een schrik wakker en keek op z'n wekkertje. Zeven uur! Hij had zich verslapen. Om zes uur zouden de Stampertjes vertrekken in hun auto. Met Aagje. En hij had beloofd om mee te gaan. Ja, wél met zijn eigen kraanwagentje, maar hij had afgesproken dat hij achter hen aan zou rijden. En nu was hij een uur te laat.

In drie tellen had Pluk zich aangekleed. Hij nam het lege punaisedoosje en zei tegen Zaza: “Kom gauw in je doosje, we gaan weg!”

“Vind je ‘t erg als ik thuisblijf?” vroeg Zaza. “Zeelucht is erg slecht voor kakkerlakken.”

“Maar dan ben je zo lang alleen,” zei Pluk. “Misschien wel een hele week.”

“Het hindert niet,” zei Zaza. “Laat maar een paar appelschilletjes achter. En doe vooral de deur goed dicht, dat

er niemand kan binnenkomen. Daag.”

“Weet je ‘t zeker?” vroeg Pluk.

“Heel zeker,” fluisterde Zaza slaperig. “Ik ben liever alleen dan aan zee.”

Pluk zei ‘m goeiendag en ging met z’n koffertje de deur uit. Hij sloot aan de buitenkant z’n torenhuisje af met drie sleutels en holde naar de lift. Maar toen hij buiten op straat stond, was er geen spoor te zien van de Stampertjes. Ze waren weg.

Ik zal heel hard rijden, dacht Pluk. Misschien kan ik ze onderweg nog inhalen.

Hij stapte in z’n kraanwagentje. Het was nog lekker stil op straat zo ‘s-morgens in de vroege en hij reed langs de Petteflet met een flink vaartje en draaide naar rechts, de hoek om en... daar stond de auto van de familie Stamper.

Pluk stopte dadelijk.

Het was een verschrikkelijk oude auto, stampvol met Stampertjes.

Binnenin zaten de zes jongetjes met Aagje. Bovenop lagen de koffers en de tassen en nog een heleboel dingen die ze er niet meer in hadden kunnen krijgen. Aan de voorkant was vader Stamper bezig met de slinger. Want de auto was zo ouderwets, dat hij aan de gang moest worden gebracht met een slinger.

“We hebben pech!” jammerde vader Stamper. “We hebben nu al pech! Tien meter van huis staan we al stil. Hij wil niet verder. De motor is afgeslagen. En ik krijg ‘m absoluut niet meer aan de gang. Begrijp je dat nou? Achteenvijftig jaar lang heeft-ie prima gelopen. Hij was nog van m’n grootvader. En nou ineens is-ie kapot. Hoe kan dat nou!”

“Ik weet wat,” zei Pluk. “Ik heb een kabel in m’n wagen. Ik zal jullie slepen.”

Maar toen de kabel was vastgemaakt en Pluk in z’n kraanwagentje zat en probeerde te rijden...toen gebeurde er niets. Alles bleef stilstaan, zijn wagentje was maar klein en kon die grote zware auto niet trekken.

“Kunnen we niet allemaal met jouw wagentje?” vroegen de Stampertjes.

“Natuurlijk niet,” zei Pluk. “En zeker niet met al die koffers.”

“Misschien kunnen we duwen?” vroeg Aagje. “Ik wil best duwen.”

“Duwen? Helemaal tot aan Egwijk? Dan doen we er veertien dagen over,” bromde vader Stamper. “Nee, jongens, we moeten iets anders bedenken. Kom, laten we allemaal op de stoep gaan zitten om te denken.”

Daar zaten ze dan op de stoep. Vader Stamper en zes kleine Stampertjes en Aagje en Pluk, allemaal op een rijtje. Met gebogen hoofden zaten ze te denken en te denken tot ze

allemaal opschrokken van een barse stem die riep: “Wat moet dat hier!”

Het was de Majoor. Hij zat met zijn adjudant op een heel lang paard. Langhors heette het paard, dat wist Pluk nog best.

“Wat is er aan de hand?” vroeg de Majoor. “Is er iets kapot aan dat oude wrak van een auto?”

“t Is geen oud wrak,” zei vader Stamper. “t Is een prachtige auto, die bijna zestig jaar heeft gelopen. Maar nou is hij stuk en we moeten naar Egwijk.”

“Zo zo,” zei de Majoor. “Wel, ik zou u een lift kunnen geven. Op mijn peerd. De kleintjes kunnen allemaal op mijn peerd. Dan breng ik u naar Egwijk!”

Maar nu begon het peerd zelf tegen te sputteren. “Néé!” riep Langhors. “Dat wordt veel te veel, dat kan niet, dan buig ik dóór!”

“Lariekoek, peerd,” zei de Majoor. “We hebben toch de ‘wieltjes’! Adjudant, haal ogenblikkelijk de wieltjes.”

Pluk was erg benieuwd wat voor wieltjes er zouden komen en waar precies, maar toen de adjudant terugkwam, zag hij het. ‘t Was een heel praktisch onderstel, dat om de buik van Langhors werd vastgemaakt en van onderen wieltjes had.

“Ziezo,” zei de Majoor. “En nu even verdelen. De koffers in de kraanwagen en meneer Stamper ook. En de rest op mijn peerd.”

“Au au, ik begin dóór te buigen,” riep Langhors toen er zes Stampertjes en een Aagje bovenop z’n rug klommen, maar de Majoor zei: “Zeur niet zo! Je buik rijdt op wieltjes, wat wil je nog meer. Als je moe wordt, trek je je benen op, dan rij je nog een poosje vanzelf. En je mag wel eens ‘n keer iets doen voor Pluk! Die heeft jou toen uit het water gered!”

“O ja,” zei Langhors beschaamd. En hij begon braaf te lopen.

Het was wel een vreemde stoet.

Voorop reed Pluk met vader Stamper in de kraanwagen, die was volgestouwd met koffers en pakken.

Daarachter kwam Langhors met de Majoor en zes Stampertjes plus Aagje. De arme adjudant moest achterblijven en stond te salueren bij de stoep.

Gelukkig was het erg mooi weer. Maar het duurde haast een hele dag voor ze eindelijk in Egwijk aankwamen, want

Langhors was niet alleen een langzaam paard, maar hij was ook een zeurderig paard, dat elk uur een poos wou uitrusten. Toen ze eindelijk de zee zagen, juichten alle Stampertjes als gekken en Aagje wilde meteen het water in, maar vader Stamper riep: “Eerst naar ons huisje!” Hij wees de weg naar een klein houten vakantiehuis aan de voet van de duinen, vlakbij het strand en vlakbij de vuurtoren.

“Blijft u vannacht bij ons slapen, Majoor? Het kan best. We hebben tien slaappleatsen.”

“Dank u zeer,” zei de Majoor. “Ik ga terug naar de Petteflet. Kom, peerd, rechtsomkeert!”

Ze bedankten de Majoor en wuifden hem na. En toen gingen ze het huisje in.

Pluk had nog nooit zo’n leuk vakantiehuisje gezien. Er was maar één kamer en een keukentje. En in de kamer hingen tien hangmatjes.

“Voor ons allemaal één,” zei vader Stamper. “En dan hebben we er nog eenkje over voor als er een logé komt. Je kunt nooit weten.”

Toen ze de koffers hadden uitgepakt, was het al acht uur in de avond en de zon was bezig onder te gaan.

“We kunnen nog nét even allemaal de zee in,” zei vader Stamper. “Heel eventjes en meteen er weer uit.”

Dat deden ze. Zeven Stampertjes en Aagje en Pluk, hand in hand, in de hoge golven. Het was heel koud en heel

heerlijk en ze zagen er allemaal roze uit in de avondzon.

Toen ze eruit kwamen en zich afdroogden, zag Pluk iets liggen op het strand. Het was óók roze. Een mooie grote schelp. Hij stak 'm in de zak van z'n bloesje. Een half uurtje later lagen ze allemaal in hun

hangmatje en sliepen en droomden van hoge woeste golven.

Ze waren nu drie dagen in het Stampertjeshuis. Drie heerlijke, zonnige, warme dagen en ze speelden de hele tijd in zee en op het strand.

Het huisje zelf was erg klein. Er was enkel een kamer en een keukentje, maar het was knus en ze sliepen allemaal in hangmatjes. De zes kleine Stampertjes hadden elk een hangmatje. En dan was er eentje voor vader Stamper en een voor Pluk en een voor Aagje. En nog een leeg hangmatje. Dat was óver. Voor als er eens iemand kwam logeren.

Op de ochtend van de vierde dag riep vader Stamper hen alle maal wakker. “Jongens, het stormt!” riep hij. “Kijk toch eens!!” Ze kwamen allemaal uit hun hangmatje en keken uit het raam. De storm raasde om het huis, er was geen zon en het zand woei tegen de ruiten. Je kon het bulderen van de golven horen. Het was een beetje eng.

“En we hebben geen eten in huis!” riep vader Stamper. “We hebben niets voor het ontbijt. Met dit weer kunnen we niet naar het dorp om boodschappen te doen.”

“Ik ga wel even naar het dorp,” zei Pluk. “Met m’n kraanwagentje.”

“In die storm?” zei vader Stamper. “Zou je dat wel doen?”

“Juist wel leuk,” zei Pluk. Met een boodschappenlijst en een grote tas stapte hij in z’n wagentje en reed naar het dorp. Het woei vreselijk. Hij moest zijn pet vasthouden en het

zand vloog in z'n ogen en hij kon haast niets zien. Maar Pluk was flink en zette door.

In de zelfbedieningswinkel van het dorp kocht hij alles wat op zijn lijstje stond. Brood en margarine en kaas en jam en nog een heleboel.

Zijn tas was helemaal vol en bovenop lagen negen ijslollies. Voor ieder één.

Toen reed hij terug.

Ik moet een beetje opschieten, dacht Pluk, anders smelten de ijslollies. Weet je wat, ik ga dwars door de duinen, langs dit smalle weggetje, dat is veel korter. En hij sloeg het duinpad in.

Het kraanwagentje reed dapper door het zand. Maar de storm was zo hevig en het duinzand woei zo hoog op, dat er na vijf minuten geen pad meer te bekennen was en bom! Z'n wagen stond stil.

Hij was blijven steken in een zandhoop.

Pluk stapte uit en begon te duwen en te rukken, maar hij kon het karretje niet loskrijgen.

Ik zal terug moeten lopen, niets aan te doen...

Hij nam de zware tas en begon door de duinen te sjokken. En toen woei zijn pet af. Pluk liep de pet achterna, maar toen hij er vlakbij was, blies de wind weer zand in z'n ogen. Hij moest de tas neerzetten en toen hij weer kon zien, was de pet weg. En wat nog erger was: hij wist de weg niet meer. Hij wist niet eens meer aan welke kant de zee lag. Om hem heen

waren hoge duinen.

Dichte donkere wolken joegen langs de hemel, er was geen zon en hij was verdwaald.

Met de zware tas aan z'n arm sjouwde hij een duin op en er weer af. Maar daarachter waren weer andere duinen en Pluk werd zo moe van het sjokken en van het worstelen tegen de storm, dat hij in een diepe duinpan ging zitten en zei: "Nou weet ik het niet meer. Ik ben verdwaald en ze vinden me nooit. Ik moet hier wachten tot de storm gaat liggen en dat duurt misschien wel een week. En er is niemand aan wie ik de weg kan vragen. Zelfs geen meeuw."

Het was een angstig gevoel om zo helemaal alleen te zijn in de storm met al dat zand. Maar naast hem stond de mand met boodschappen en dat troostte hem een beetje.

Ik zal niet van honger doodgaan, dacht Pluk. Ik heb wel voor een maand eten bij me. Hij luisterde goed of hij door het geraas van de wind heen misschien het geluid van de zee kon horen...

Als hij maar wist aan welke kant de zee lag.

En toen...tussen twee stormvlagen in...hoorde hij een geluid. Vlak bij: Tuuuutuuuu. En nog eens tuuuu-tuuuu. Het klonk net als het tijdsein op de radio.

't Lijkt wel of ik een radiootje in m'n zak heb, dacht Pluk. Maar ik heb geen radiootje bij me.

Hij voelde in zijn zak. De schelp! De mooie grote roze

schelp die hij op het strand had gevonden, de allereerste dag!

Hij legde de schelp tegen zijn oor. Jazeker, het was de schelp. Tuuuu-tuuu. Hij bleef luisteren.

Toen hield het getuut op en er kwam een heel zacht fluisterend stemmetje uit de schelp.

Het stemmetje zei: “Daar if de fee.”

Pluk keek om zich heen. Hij verwachtte half-en-half dat er een fee zou verschijnen tussen de duinen. Maar het stemmetje ging door en zei: “Tuffen die fruiken if de fee.”

Nu begreep Pluk dat de schelp het niet had over een fee. Tussen die struiken is de zee, bedoelde de schelp.

Hij sliste een beetje en zei voor iedere S een F. Pluk pakte de boodschappentas en liep tussen de twee struiken door. Hij bleef de schelp aan z'n oor houden.

“Rechtuit kom je bij de kuft,” zei de schelp.

“Dankjewel,” zei Pluk.

Hij keek even diep in de schelp of er soms een diertje in zat.

Maar nee, het was een lege schelp. Er zat niets in.

“Fteedf rechtdoor,” zei de schelp, “dan fie je het frand vanfelf.”

Pluk liep steeds rechtdoor, over de hoogste top van de duinen en toen zag hij het strand. Hij zag nu ook de vuurtoren en de lange pier, waar ze hadden gezwommen. Nu kon hij ook het Stampertjeshuis terugvinden en hij was heel

blij en zei: “Dankjewel! Kun jij altijd de weg wijzen? Wijs je nooit mis?”

“Ik wif niet mis,” zei de schelp. “Ik ben de Lisleltuut.”

“De Lisleltuut? Wat een leuk woord! Ik hou je voortaan altijd bij me, dan kan ik nooit meer verdwalen. Vertel eens... hoe komt het dat jij altijd de weg weet?”

Maar de Lisleltuut zei enkel nog tweemaal: “Tuuuu.” Toen zweeg hij.

Sjokkend door het natte zand liep Pluk langs de zee naar het huisje.

De hele Stamperfamilie stond met Aagje voor het raam naar hem uit te kijken. Met veel geschreeuw haalden ze hem binnen.

“Pluk zonder pet!” gilden ze.

“Pluk zonder kraanwagen! Wat is er gebeurd?”

“Maar de boodschappen heeft hij tenminste,” zei vader Stamper. “Vertel op!”

Pluk vertelde dat zijn wagentje was blijven steken. En dat hij verdwaald was geraakt. Maar hij vertelde niets over de Lisleltuut. Dat was een geheimje voor hem alleen.

Hij had nu een schelp die hem altijd en overal de weg zou wijzen. En dat was een heel fijn gevoel.

“Zodra de storm gaat liggen, zullen we je wagen uit het zand trekken,” zei vader Stamper. “En je pet opzoeken. Maar nu gaan we eerst ontbijten, want o, jongens, wat hebben we

een honger. Zeg! Wat moeten die negen stokjes die boven op de boodschappen liggen?”

“Dat zijn...dat zijn de ijsslollies,” zei Pluk. “Wat vervelend nou! Ze zijn gesmolten.”

Dag, meneer de kruidenier

Dag, meneer de kruidenier.

Dag, m'n jongen. Dag, m'n jongen.

Dag, meneer de kruidenier,
hebt u suiker, 'n ons of vier?

Wat nog meer?

Wel meneer,
hebt u stroop?

Een hele hoop.

Hebt u gist?

Een hele kist.

Hebt u meel?

Ontzettend veel.

Hebt u krenten?

Heb jij centen?

Ja, zei het jongetje, 'k heb genoeg,
en ik ben jarig, morgenvroeg.

Zeg, meneer de kruidenier.
Nou, m'n jongen? Nou, m'n jongen?
Zeg, meneer de kruidenier,
hebt u kleine kaarsjes hier?
Wacht 's even...
'k Heb er zeven,
hele mooie,
witte en rooie.
Is 't genoeg,
voor morgenvroeg?
Nee, zei het jongetje heel erg zacht,
niet genoeg, want ik word acht.

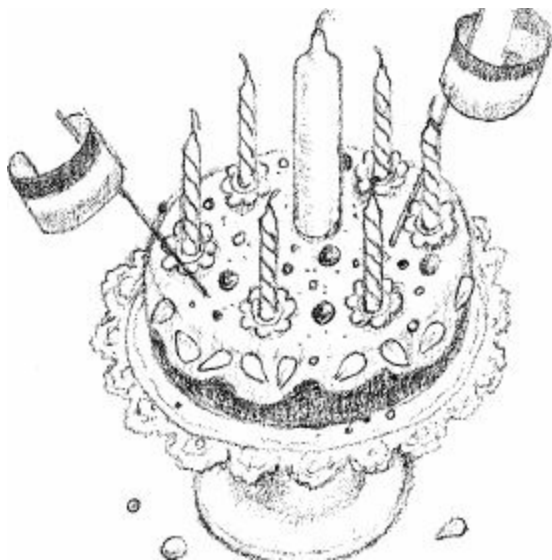
Ah, zei de kruidenier bedaard,
is 't voor jouw verjaardagstaart?
Wel, die zeven aan de rand,
allemaal aan de buitenkant,
en één grote middenin,
is dat zo wel naar je zin?
Omdat je morgen jarig bent,
krijg je die grote kaars present
én een groene ulevel!
Dank u wel,
dank u wel.

Dag, meneer de kruidenier.

Dag, m'n jongen. Dag, m'n jongen.

Dag, meneer de kruidenier.

Dag, m'n jongen en veel plezier!

De Kieledaantse Beer

Al in het Woeste Woud, daar zat de Kieledaantse Beer,
die iedere dag ging wandelen, maar niemand wist wanneer,
en als hij dan ging wandelen, o moeder, hou me vast...
dan beet hij alle kleine zoete beertjes in hun bast!

Hij kwam zo zachtjes naar ze toe: seluip, seluip, seluip...
en dan opeens...van grommeleboom! Ze schrokken zich 'n
stuip!

Dan grauwdde hij en dan snauwdde hij, dan sloeg hij met zijn
klauw!

En iedereen klom in de boom, en iedereen riep: Au!

Grim grom, gruttepeer
de Kieledaantse Beer!

Maar op een keer...wat was er met de Kieledaantse Beer?
Hij ging niet meer uit wandelen. Hij kwam gewoon niet meer!
En niemand, niemand, niemand wist waarom hij binnen
bleef,

behalve dan een neef van hem, een Kielemedaanse neef,
en deze neef vertelde toen aan iedereen in 't rond:
Het is geheim, het is geheim, hou alsjeblief je mond!
Er is iets heel verschrikkelijks...De mot zit in mijn oom!
Toen klommen alle kleine zoete beertjes uit hun boom,
en dansten de beren-hoepsasa en renden heen en weer,
ze riepen: Ha! De mot zit in de Kielemedaanse Beer!
Grim, grom, gruttepeer
de mot zit in de Beer!

De Kielemedaanse Beer zat daar zo akelig bleek en wit,
want wat is nou een Kielemedaanse Beer, waar mot in zit?
Daar kwamen alle kleine beertjes, en ze hielpen 'm,
ze kwamen aan met grote flessen vol petroleum,
ze spoten met de flitsspuit zo van pssst, aan alle kanten!
Ze wreven hem met kamfer in, ze wikkelden hem in kranten,
ze lieten hem een hele kilo mottenballen eten,
en mottenballen zijn niet heel erg lekker, moet je weten.
Ze deden 'm in een hele, hele grote mottenzak,
nu doet hij dan zijn winterslaap, daar hangt hij, aan een tak!
Grim, grom, gruttepeer
de Kielemedaanse Beer!

Abeltje: De dag van meneer Tump

“Nu zullen we eens kijken of we zaken kunnen doen,” mompelde meneer Tump, toen hij zich ‘s-morgens op weg begaf. Zijn tas met mottenballen had hij onder de arm en terwijl hij met ferme pas in de richting van de wolkenkrabbers liep, probeerde hij een plan te maken.

Zovéél mottenballen heb ik niet, dacht hij. Ik moet proberen ze per stuk te verkopen, en zo duur mogelijk. Wat zal ik doen? Zal ik een groot warenhuis binnengaan en op de tapijtafdeling gaan vragen of ze iets tegen motten nodig hebben? Nee, dat lijkt me niet verstandig. Grote warenhuizen hebben vast al allerlei anti-mot-dingen in huis.

Weet je wat, ik ga maar gewoon aan de rand van het park staan, bij een drukke ingang.

Daar stond hij dan, meneer Tump, met zijn jekker en zijn bontkraagje. Zijn hoed had hij afgezet, want het was warm en zonnig. Zijn zakdoek legde hij op de grond en daarop stalde hij de mottenballen uit.

“Anti-mot!” riep hij met stentorstem. “Het middel tegen motten!”

Hij had het liever in het Engels geroepen, maar hij wist niet wat het in het Engels was. Gek, dacht hij, ik spreek vloeiend Engels, maar hier in Amerika kan ik het opeens niet zo goed meer.

“Prachtige balletjes tegen de mot!” riep hij. “Patent anti-motballen!”

Algauw kwam er een kringetje mensen om hem heen staan. Het waren meest dames, nieuwsgierige dames, die zoiets niet gewend waren en eens wilden zien wat er eigenlijk aan de hand was.

Meneer Tump wond zich vreselijk op. Hij probeerde met gebaren uit te leggen waarvoor de mottenballen bestemd waren. Hij wees op z’n kleren, hij wees op de balletjes, hij maakte een beweging van vliegen en fladderen, hij sloeg denkbeeldige motten dood in de lucht en daarbij hield hij een redevoering in het meest brabbelige Amerikaans dat men zich zou kunnen bedenken.

Niemand verstond er ook maar één woord van. Maar een man kwam dichterbij en vroeg om zo’n mottenbal.

“Een dollar,” riep meneer Tump.

De man gaf hem een dollar en kreeg de mottenbal. Maar hij was de enige, die er een kocht. Alle andere mensen keken geamuseerd toe, terwijl de man met de bal wegging. Niemand

verder had zin om een dollar te geven voor een ding waarvan je niet eens wist wat het was en waarvoor het diende.

Maar meneer Tump had moed gekregen door die ene verkoop. “Kum on!” schreeuwde hij, “een dollar voor een juwél van een mottenbal, uw hele verdere leven geen mot meer, voor één dollar!”

De mensen stonden zwijgend om hem heen...een grote klomp mensen en daar achteraan was eensklaps een gedrang en rumoer. Er drong zich iemand naar voren. Het was de man die zo-even de mottenbal gekocht had. Hij had een politieagent bij zich en hij wenkte en zwaaide boos met zijn armen. Hij en de politieagent kwamen op meneer Tump af. Want wat was het geval? De man had de mottenbal opgegeten. Hij dacht dat het een snoepje was, hij had het verkeerd begrepen. En het was afschuwelijk geweest en helemaal niet lekker; daarom had hij een agent aangeklampt om die bedrieger in het park, die vreemdeling met zijn bontkraagje, onmiddellijk te laten arresteren.

Meneer Tump zag wat de bedoeling was. Hij liet er geen gras over groeien. Vlug grabbelde hij de balletjes bij elkaar in de zakdoek, smeed ze in zijn tas, pakte zijn hoed en baande zich een weg door de menigte. De mensen riepen hem van alles na, maar met een paar flinke elleboogdouwen was hij buiten het bereik van de groep omstanders. Hij zette het op een lopen, zo hard hij kon. Maar de agent kwam achter hem

aan.

O jee, o jee, dacht meneer Tump. Wat heb ik gedaan... Wat stom om een mottenbal voor een dollar te verkopen.

Nu word ik wegens oplichterij gepakt. En nu kom ik in de gevangenis. Onder het lopen bedacht hij dat de gevangenis hier Sing Sing heette. Hij had er eens een film van gezien: een man in een gestreept pak in een cel. Vreselijk, dacht hij kreunend, ik wil niet in de gevangenis. En hij liep zo hard als hij maar kon.

Nu was hij het park uit en liep tussen het gewoel van honderden mensen op een trottoir in een drukke straat. Hij begreep wel dat hij hier niet meer zo kon rennen. Dat zou veel te veel opvallen. Hij moest juist proberen gewoon tussen de mensen te verdwijnen. Misschien zou de agent hem nu uit het oog verliezen. Zo onopvallend mogelijk bewoog hij zich tussen de voorbijgangers. Liep die agent nog achter hem? Zaten ze hem op de hielen?

Een fluitje...hij hoorde een fluitje...was dat de politie?

“O, wat moet ik doen,” kreunde meneer Tump zachtjes.

Toen zag hij een paar dames en heren die een huis binnengingen. Zonder er verder bij na te denken liep hij gewoon mee. Het was een prachtig huis, dat zag hij wel, er was een marmeren gang, er waren marmeren trappen met witmarmeren beelden en donkerrode fluwelen lopers en er kwam een huisknecht aan om hen te begroeten. De twee

dames en de twee heren, die vlak voor meneer Tump waren binnengegaan, werden heel beleefd door de huisknecht ontvangen.

Tja, dacht meneer Tump, en nou ik...Hij zal me direct de deur uitgooien, die opgedirkte huisknecht met zijn mooie livrei. Maar eerst zal ik proberen hem een mottenbal te verkopen, dan win ik tenminste tijd. En ondertussen is dan die agent op straat wel het spoor kwijtgeraakt.

Nu kwam de huisknecht naar hem toe. Daar zal je 't hebben, dacht meneer Tump. Maar nee, de huisknecht boog heel onderdanig voor hem en strekte zijn hand uit om de hoed en de jas van meneer Tump aan te nemen.

Wat heb ik nou aan mijn pet hangen, dacht meneer Tump. Heel verschrikt deed hij zijn jas uit en gaf zijn hoed af. Hij werd samen met de anderen binnengelaten in een grote ruimte, waar het blijkbaar feest was. Er klonk vrolijke dansmuziek; er waren grote bloemstukken...prachtige orchideeën en rode rozen.

Toen meneer Tump daar binnenkwam, zijn hoofd vuurrood van het harde lopen, zijn ogen verschrikt en dodelijk verlegen, toen verstomde het gesprek...de mensen riepen: "Aaaaah" en er kwam een grote brede heer op hem toe, die zei: "Aaaaah, there you are."

Dat betekent: "Ha, daar bent u dus."

Nu begreep meneer Tump er helemaal niets meer van.

Werd hij hier dan verwacht? Wie kende hem hier, in deze grote stad, in dit prachtige huis?

“Hallo,” zei hij maar. Het leek hem het enige wat hij kon zeggen.

Er kwam een dame naar hem toe, die allerliefst tegen hem lachte en haar hand uitstak. Ze zei ook: “Hellooooo!”

“Helloooo!” zei meneer Tump weer.

Ze nam hem bij de hand en liep met hem door de zaal. Want dit was geen kamer meer, het was een soort van zaal met prachtige glimmende parketvloeren en palmen met een strikje ertussen dat zachtjes walsen speelde.

De dame vroeg hem van alles, maar meneer Tump verstond het niet. Daarom zei hij maar: “Yes, miss,” en “No, miss,” dat leek hem het beste. Ze lachte steeds en bracht hem naar een tafel waaraan verschillende mensen zaten, allemaal met een bordje in hun hand. Ze aten verrukkelijke kleine slaatjes.

“Johnnie,” riep de mevrouw, die hem bij de hand hield. En toen zag meneer Tump ineens Abeltje zitten. Abeltje zat daar tussen die vreemde mensen aan het tafeltje. Hij had een zwartfluwelen pak aan met een kanten kraag. Hij at van een slaatje, met een doodongelukkig gezicht.

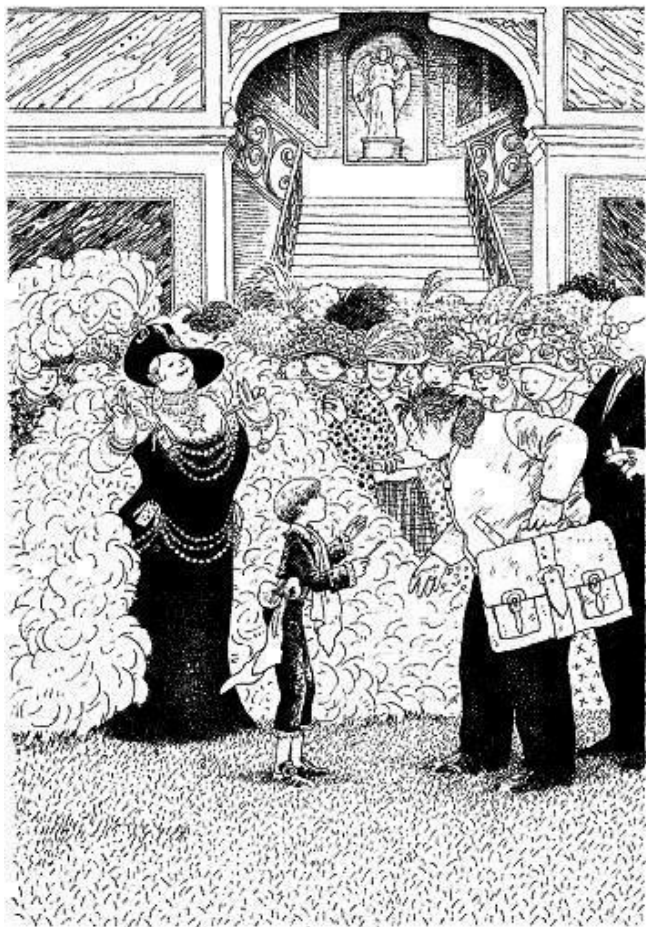
Meneer Tumps mond viel wijdopen van verbazing. “Hellooooo!” zei hij.

Wanneer Abeltje plotseling een engel uit de hemel had

gezien, zou hij niet gelukkiger hebben kunnen zijn. Voor hem was op dit moment meneer Tump een soort engel, regelrecht uit de hemel!

“Helloooo!” zei hij ook.

“Johnnie,” zei mevrouw Cockle Smith, want zij was de dame die meneer Tump zo vriendelijk aan de hand voerde, “Johnnie, hier is een indiaan die jouw taal spreekt en vertel nu maar aan hem wat je allemaal beleefd hebt.”

Meneer Cockle Smith kwam er ook bij staan en alle gasten vormden een grote kring om hen heen. Ze waren er allemaal van overtuigd, dat meneer Tump de indiaan was, die ze hadden besteld.

Het was niet zo verwonderlijk dat ze hem voor een indiaan aanzagen. Van dat harde lopen had hij een donkerrood gezicht, en hij had iets wilds over zich, door de angst. Hij had best een indiaan kunnen zijn, in burger. En ze verwachtten de indiaan immers? Welnu, hier was hij dan!

“Hoe kom jij hier?” vroeg meneer Tump.

“Hoe komt u hier?” zei Abeltje.

“Ze verstaan elkaar,” riep mevrouw Cockle Smith. “Zie je wel, dat het onze Johnnie is? Anders zou hij toch geen indiaans verstaan?”

“Toevallig kwam ik hier binnen,” zei meneer Tump. “Maar jij? Waarom heb je dat malle apenpak aan?”

“Ze denken dat ik hun zoontje ben,” zei Abeltje. Hij kreeg tranen in de ogen. Het was allemaal zo akelig. “Kunt u niet zeggen, dat ik Abeltje ben? Dat ik niets met ze te maken heb? Die mevrouw heeft me gewoonweg geroofd. Ze heeft me mijn uniform afgepakt! Ze heeft me hierheen gesleept in haar auto en nu moet ik hier blijven. En ik moet hun zoon wezen. En dat wil ik niet!”

In één adem ratelde Abeltje dit allemaal af. Meneer Tump dacht één seconde na voor hij antwoordde. Hij begreep dat

hij hier met list en handigheid moest ingrijpen. Hij wist nog steeds niet waarom ze hem hier bij deze jongen gebracht hadden, hij wist niets van het indianenplan, maar...hij moest handelen.

Hij greep Abeltje bij de arm, wees op zichzelf, wees op de deur en zei: “Alone...speak alone...”

Dat betekent: alleen spreken...Gelukkig kende hij deze woorden Engels.

“O, ze willen even samen spreken,” zei mevrouw Cockle Smith. “Dat kan. Laat ze even samen in de zijkamer.”

Meneer Cockle Smith voerde de twee de zaal uit. Iedereen keek hen fluisterend na.

“Hier kunt u even rustig met hem spreken,” zei meneer Cockle Smith tegen meneer Tump. “Thank you,” zei meneer Tump.

Ze waren alleen.

“O,” riep Abeltje, “wat fijn, dat u gekomen bent! Wat ben ik blij!”

“Ja wacht ‘s knaap,” zei meneer Tump. “Nu moeten we nog zien hier uit te komen. Is er eigenlijk iemand op de gang?” Hij sloop naar de deur en keek op de gang. “Geen sterveling,” fluisterde hij. “Kom mee, zachtjes.” Hij greep Abeltje bij een arm en sleepte hem de gang op. In een minimum van tijd waren ze bij de voordeur. Heel zachtjes deed meneer Tump de zware voordeur open. Ze hoorden

binnen duidelijk de dansmuziek en geroes van stemmen.

Hij duwde Abeltje de stoep op en zei: “Wacht hier even op me.”

Toen wandelde hij snel terug door de marmeren gang. Opzij was een soort van garderobe. Daar hing zijn jekker met de bontkraag. Daar hing ook zijn hoed. Meneer Tump deed het jekkertje aan en zette zijn hoed op. En juist toen hij daarmee klaar was, kwam er een huisknecht de trap af. Hij droeg in zijn ene hand het rode uniform van Abeltje, in de andere hield hij een borstel. Blijkbaar was hij van plan dit uniformpje eens flink te gaan afborstelen.

“Senk joe verrie muts,” prevelde meneer Tump en pakte vriendelijk maar beslist het uniform uit de handen van de huisknecht.

Toen bewoog hij zich pijlsnel in de richting van de deur, sleurde Abeltje mee de stoep af en samen verdwenen ze in de woelige straat.

Volkomen verbluft stond de huisknecht in de gang, de borstel nog opgeheven.

Meneer Tump voerde Abeltje de eerste de beste zijstraat in. “Kom,” hijgde hij, “we moeten gauw zien ergens een café te vinden of zoiets, want ze komen ons natuurlijk achterna. Hier is een soort cafetaria.”

Ze gingen binnen in een zaak die in Amerika een drugstore heet, een drogisterij, maar wat je bij ons een

cafetaria zou kunnen noemen.

“Hè hè,” zei meneer Tump, “zijn dat even avonturen?” Ze gingen ieder op een hoge kruik zitten, aan de toonbank, en meneer Tump bestelde voor ieder een broodje en een flesje Coca-Cola.

“Hebt u geld?” fluisterde Abeltje.

“Een dollar,” zei meneer Tump. Hij rilde terwijl hij het zei, en hij keek snel om zich heen of er geen agent in de buurt was die hem zou kunnen arresteren.

Ze aten het broodje een beetje schichtig op, maar toen er geen agent kwam en geen meneer of mevrouw Cockle Smith, werden ze een beetje rustiger en Abeltje vertelde zijn hele avontuur...Meneer Tump vertelde niet alles wat hij beleefd had, want hij schaamde zich een beetje omdat hij een hele dollar had gevraagd voor één mottenbal, die het arme slachtoffer ook nog had opgegeten.

“Weet je wat?” zei meneer Tump. “Ga nu even daar achter naar de toiletten en doe je uniform weer aan. Dat gekke zwartfluwelen pak! Je lijkt precies de kleine Lord!”

“Ja, afschuwelijk hè?” zei Abeltje en keek met afgrijzen naar het pak dat hij aan had. Hij ging even weg en kwam terug in rood uniform, en het fluwelen pronkpak droeg hij over de arm.

De man achter de toonbank, die hen bediend had, keek wel een beetje vreemd op toen het zwartfluwelen jongetje

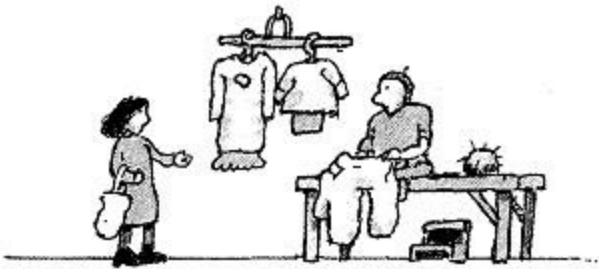
ineens een lift-jongen geworden was. Hij zei iets, maar ze verstonden het niet.

Meneer Tump stond op en betaalde. “Hier,” zei hij toen ze de drugstore uitgingen. “Voor joe!” En hij wierp de man achter de toonbank het kleine-Lord-pak toe.

Alweer bleef er iemand verbluft achter.

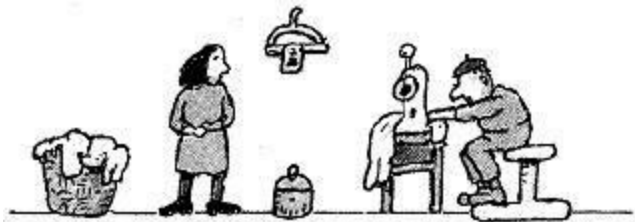
Iedereen een nieuw jekkertje

Kleermaker, wil je een jekkertje maken
voor mijn klein Jantje, voor mijn klein Jantje?
Maak het van 't allerbeste laken
en met een roze randje.
En met een anker op 't mouwtje!
't Komt voor mekaar, mevrouwtje.

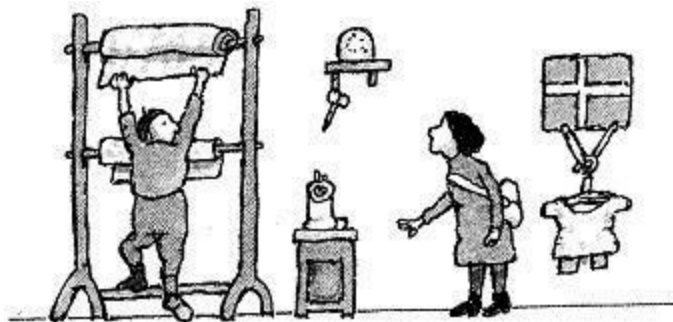

Kleermaker, wil je een jekkertje maken
voor mijn klein Liesje, voor mijn klein Liesje?

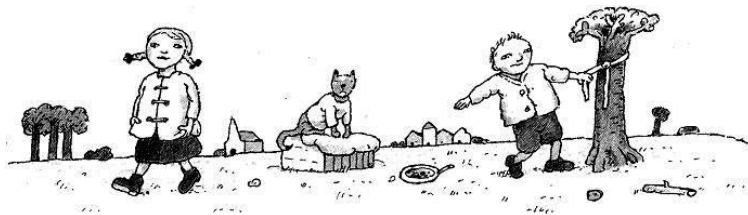
'k Zal het betalen, want zaken zijn zaken.
En met een lila biesje.
Maak maar een houtje-touwtje.
't Komt voor mekaar, mevrouwtje!

Kleermaker, wil je een jekkertje maken
voor mijn klein katje, voor mijn klein katje?
Hij heeft het altijd zo koud op de daken,
heeft het zo koud aan z'n gatje.
O maar mevrouw, dat zal niet gaan.
'k Heb het voor katten nog nooit gedaan!
Kom, doe je best en maak het maar.
'k Zal het proberen, het komt voor mekaar.

Liesje en poesje en kleine Jan,
alledrie met een nieuw jekkertje an.

Isabella Caramella

Isabella

Caramella

doet de baby in het bad.

Isabella

Caramella

heeft een witte wollen kat

en twee witte wollen muizen en een roodgeruit konijn

en ze heeft een krokodil; die heet Petijn.

Isabella

Caramella

speelt zo zoetjes in het zand,

Isabella

Caramella,

met een ruiker in haar hand.

Maar zodra er hele nare mensen op visite zijn,

roept ze zachtjes om haar krokodil Petijn,

en de krokodil Petijn

eet alle nare mensen op,

van hun tenen tot hun haren, hollichap en hollichop!

Zoals juffrouw Schoppetien die niet van kleine kinders houdt
en de dame met het bontje die zo zeurt en die zo snauwt.
En de krokodil verslindt meneer Van Boven op het gras
tot het laatste nare stukje van zijn nare overjas.

Isabella

Caramella,

waar is juffrouw Schoppetien?

Heb jij soms

meneer Van Boven

met zijn overjas gezien?

Weet je of die dikke dame weggegaan is op haar fiets?

Isabella

Caramella

weet van niets.

En ze zit zo

zoet te spelen

met haar roodgeruit konijn

en daar naast haar

op het stoepje

zit de krokodil Petijn.

Isabella

Caramella

zegt ziezo en dat was dat.

Isabella

Caramella
doet de baby in het bad.

Minoes: De buurt

Beneden, in het huis onder de zolder, woonde mevrouw Van Dam.

Gelukkig had Tibbe een eigen voordeur en een eigen trap, zodat hij nooit door het benedenhuis hoefde als hij binnenkwam of uitging.

Die middag zei mevrouw Van Dam tegen haar man: “Leg die krant nou ‘s even neer. Ik moet met je praten.”

“Waarover?” vroeg haar man.

“Het gaat over die bovenbuurman van ons.”

“O, je bedoelt die jongeman? Die Tibbe? Wat is daarmee?”

“Ik geloof dat hij iemand bij zich heeft.”

“Wat bedoel je? Hoezo ‘bij zich heeft’?”

“Ik geloof dat er een juffrouw bij hem mwoont.”

“Nou, dat is dan gezellig voor ‘m,” zei meneer Van Dam. En hij pakte z’n krant weer op.

“Ja, maar ik geloof dat het een erge rare juffrouw is,” zei z’n vrouw weer.

“In elk geval gaat het ons niets aan,” zei hij.

Even was het stil. Toen zei ze: “Ze zit aldoor op het dak.”
“Wie?”

“Die juffrouw. ‘s-Nachts zit ze op het dak.”

“Hoe weet je dat?” vroeg meneer Van Dam. “Zit je zelf dan op het dak ‘s-nachts?”

“Nee, maar de buurvrouw kijkt wel eens uit haar dakraampje en ziet haar altijd zitten. Tussen een paar katten.”

“Je weet dat ik niet van buurpraatjes hou,” zei hij wrevelig. Hij ging door met lezen, terwijl zijn vrouw de voordeur opendeed, want er werd gebeld.

Het was Bibi met haar collectebus.

“Wilt u ook iets bijdragen aan het cadeau voor meneer Smit?” vroeg ze.

“Jazeker,” zei mevrouw Van Dam. “Kom binnen en ga even zitten.”

Bibi zat met bungelende beentjes op een stoel, de bus op haar knie, de tekening onder haar arm en de muizendoos naast zich.

“Vertel eens, ben je al boven geweest? Op de zolder?” vroeg mevrouw Van Dam langs haar neus weg.

“Ja,” zei Bibi. “Bij meneer Tibbe en juffrouw Minoes.”

“Juffrouw Minoes? Wie is dat?” vroeg mevrouw Van Dam liefjes. En ze deed een munt in de bus.

“Zijn secretaresse.”

“Zo zo.”

“Ze slaapt in een doos,” zei Bibi.

Nu keek meneer Van Dam even boven z’n brillenglazen uit. “In een doos?”

“Ja, in een grote kartonnen doos. Ze kan er net in. Opgerold. En ze gaat altijd door het dakraam naar buiten, de daken op. En ze praat met katten.”

“O,” zei meneer Van Dam.

“Ze kan met alle katten praten,” zei Bibi, “omdat ze zelf een kat is geweest.”

“Wie zegt dat?”

“Dat zegt ze zelf. En nou moet ik weg.”

“Vergeet je bus niet,” zei mevrouw Van Dam. “En hier, vergeet die rol papier niet. En je doosje.”

Toen Bibi weg was, zei ze: “Nou? Wat heb ik je gezegd? Is dat een rare juffrouw daarboven? Of niet soms?”

“Een beetje vreemd,” zei meneer. “Maar ik blijf erbij dat het ons niets aangaat.”

“Hoor eens,” zei ze. “Per slot is het onze zolder. Tibbe heeft die zolder van ons gehuurd. En ik wil wel eens weten wat er zich onder mijn dak afspeelt.”

“Wat ga je doen?” vroeg haar man.

“Ik ga erheen.”

“Zomaar? En wat zeg je dan?”

“Dat weet ik nog niet. Ik verzin wel iets.”

Mevrouw Van Dam trok haar bontjas aan, hoewel het een

warme voorjaarsdag was en hoewel ze maar twee stappen over straat moest.

Ze wilde aanbellen maar het hoefde niet want Bibi had de voordeur open laten staan. Mevrouw Van Dam ging de trap op. Het was een hoge steile trap en ze pufte in haar dikke pelsmantel.

“Dag mevrouw Van Dam,” zei Tibbe.

“Dag meneer Tibbe. Neemt u me niet kwalijk dat ik zomaar bij u binnenloop...”

“Helemaal niet, komt u binnen. Wilt u uw jas niet even uitdoen?”

“Nee nee, ik kom maar een ogenblikje,” zei mevrouw Van Dam terwijl ze het woonvertrek binnenkwam.

Er was niemand behalve Tibbe.

“Wat hebt u het hier toch aardig ingericht,” zei mevrouw, terwijl ze overal goed rondkeek. “En dat leuke keukentje...en dat mooie uitzicht over de daken.”

“Zal ik een kopje thee zetten?”

“Nee dank u. Ik kwam eigenlijk alleen maar even aanwippen. Ik wou enkel zeggen dat ik altijd uw stukjes lees in de krant. Erge aardige stukjes...en dat is zeker de bergruimte... daar achter dat schot...ik mag zeker wel even rondkijken?”

“Daar is alleen maar wat rommel,” zei Tibbe. “Oude stoelen, oude dozen en zo...”

Maar ze glipte langs hem heen, vrolijk babbelend.

“Ik vind dat altijd zo enig!” zei ze. “Zo’n oude hoek van een oude zolder.”

Tibbe dwaalde hulpeloos achter haar aan. Nu was ze bij de grote kartonnen doos en ze boog zich voorover. Door die beweging kraakte de houten vloer onder haar gewicht.

Minoes werd wakker. Ze deed een oog open. Toen sprong ze met een krijt de doos uit.

Mevrouw Van Dam deinsde verschrikt achteruit. Woedende kattenogen keken haar aan. Een hand met roze scherpe nageltjes kwam in haar richting en het wezen blies.

“Pardon...” stamelde mevrouw Van Dam en deed haastig nog een paar stappen achteruit. Ze draaide zich om en wilde vluchten, maar Tibbe zei vriendelijk: “Mag ik u even voorstellen aan mijn secretaresse, juffrouw Minoes...En dit is mijn benedenbuurvrouw, mevrouw Van Dam.”

Schichtig keek mevrouw Van Dam om. Het vreemde schepsel was een gewone juffrouw die beleefd glimlachte.

“Prettig met u kennis te maken,” zei mevrouw Van Dam.

“Wilt u niet nog even gaan zitten?”

“Nee nee, ik moet nu echt weg. Ik vond het erg leuk om uw woninkje even te zien.”

Ze keek nog even naar de pleister op Tibbes neus en zei: “Tot ziens.”

Toen ze weg was, zuchtte Tibbe diep en zei: “De zolder is van haar. Ik heb de zolder van haar gehuurd.”

“Wat afschuwelijk!” zei Minoes.

“Ach nee...waarom afschuwelijk? Ik betaal gewoon huur. En verder hebben we niets met haar te maken.”

“Dat bedoel ik niet,” zei Minoes. “Ik bedoel: wat afschuwelijk...het zijn er zeker twintig!”

“Twintig? Twintig wat?”

“Katten.”

“Twintig katten? Waar?”

“Die jas...” zei Minoes huiverend. “Die bontjas. Ik lag te slapen in mijn doos en ineens schrik ik wakker en daar staan twintig dooie katten voor me.”

“O, vandaar dat u blies. Het scheelde maar weinig of u had haar gekrabd. U moet zich wat beter beheersen, juffrouw Minoes. Een dame krabben, enkel omdat ze een mantel van kattenbont aanheeft, bah!”

“Als ze weer hier komt, krab ik haar echt,” zei Minoes.

“Onzin. Ze heeft die mantel in een winkel gekocht en toen ze ‘m kocht waren die katten allang dood. Het komt allemaal omdat u te weinig met mensen omgaat. U zit te veel op de daken. U bent te weinig op straat.”

“Ik was vannacht nog op straat.”

“U moet meer overdag op straat. Boodschappen doen. Gewoon, net als andere dames.”

“Goed. Maar ik wacht wel tot het donker is,” zei Minoes.

“Nee, dan zijn de winkels dicht. Nu.”

“Ik durf niet.”

“Brood en beschuit moet u kopen,” ging Tibbe door.

“Ik ben bang.”

“En de vis is op. Onderweg zou u even langs de haringman kunnen gaan. Hij heeft een stalletje op de hoek van de Groenmarkt.”

“O,” zei Minoes. “Misschien dat ik leer durven. Als ik eenmaal op straat ben.”

“Vast wel,” zei Tibbe. “Langzamerhand leert u durven. Alleen...”

“Wat?”

“Ik wou liever niet dat u de haringman kopjes geeft.”

Met een boodschappenmandje aan haar arm liep Minoes over straat.

Behalve die eerste keer toen ze was komen aanlopen, had ze deze buurt nooit overdag gezien. Ze kende de stad eigenlijk alleen vanaf de daken en bij donker. En ze kende de achtertuintjes beter dan de straten en pleinen.

Ze had de neiging om te sluipen en zich telkens te verschuilen achter een geparkeerde auto of in een portiek. De mensen en het verkeer maakten haar erg onzeker.

“Maar ik hoef niet te sluipen,” zei ze tegen zichzelf. “Ik ben een juffrouw die boodschappen doet. Daar komt een

hondje. Ik hoef niet te schrikken; het is trouwens maar een klein hondje...en ik mag niet tegen hem blazen. En laat ik vooral niet aan de vuilnisbakken ruiken. Ik doe boodschappen, zoals al die andere dames in de winkelbuurt.”

Van heel ver kon Minoes het haringstalletje ruiken op de Groenmarkt en ze liep harder en harder om er gauw te wezen.

En toen ze er dichtbij was, liep ze er eerst een paar keer in een wijde kring omheen, totdat ze ineens dacht: ik mag visjes kopen. Ik heb een portemonneetje. Ik hoef niet te bedelen en niet te stelen. Ze ging naar de haringman. Hij rook verrukkelijk en Minoes gaf hem tersluiks een kopje. Hij merkte het niet, zo druk had hij het met haring schoonmaken.

Ze kocht haring en bokking en makreel, van alles erg veel en toen ze betaald had, raakte ze nog even met haar hoofd de mouw van de haringman aan. Hij keek een tikkeltje verwonderd, maar Minoes ging verder, op weg naar de bakker.

Ze kwam voorbij de school van meneer Smit. De ramen stonden open, ze hoorde kinderen zingen en ze kon de klas zien zitten. Bibi was er ook bij.

Nu kwam er een kat op het schoolhek zitten. De Schoolkat. “Even neussie-neussie...” zei hij.

Minoes stak haar neus naar voren en voelde de koude roze neus van de Schoolkat tegen de hare. Dit was de manier waarop de katten hier in de stad elkaar begroetten, als ze geen ruzie hadden.

“Als je me een stukje vis geeft,” zei de Schoolkat, “dan vertel ik je een nieuwtje voor de krant.”

Minoes gaf hem wat.

“Geweldig nieuws,” zei de Schoolkat. “De Zilvervloot is veroverd. Door Piet Hein. Zorg dat het in de krant komt.”

“Bedankt,” zei Minoes.

Twee huizen verder zat Schele Simon, de Siamese kat van meneer Smit.

“Geef me een stukje vis,” zei hij, “dan zal ik je iets vertellen.”

Toen hij het stukje te pakken had, zei hij: “Je moet nooit

luisteren naar de Schoolkat. Hij zit altijd op school bij de geschiedenisles. Hij vindt het spannend en denkt dat het allemaal pas gebeurd is.”

“Dat begreep ik wel,” zei Minoes. “Maar wat wou je me vertellen?”

“Dat,” zei Simon.

“Het is jullie alleen maar om de vis te doen,” zei Minoes. “Maar ik heb gelukkig een heleboel bij me.”

Nu kwam ze voorbij de fabriek. Het was de Deodorantfabriek. Hier werden de spuitbussen met geurtjes gemaakt en het rook er naar vieze viooltjes. Lang niet zo lekker als bij de haringkar.

Minoes wilde haastig doorlopen, maar de kat van de fabriek kwam naar haar toe. De Deodorantkat was een zoon van de Jakkepoes. Hij rook heel erg naar viooltjes.

“Je hebt zeker nieuws voor me, als ik je vis geef,” zei Minoes.

“Hoe raad je het zo?” zei de kat.

“Je kunt een beetje makreel krijgen.”

“Ten eerste,” zei de Deodorantkat, “is de aardigste kantinejongen van de fabriek er zojuist uit getrapt. Daar staat-ie. Hij heet Willem. Erg jammer want hij was altijd zo aardig voor me en aaide me iedere dag.”

“Waarom is hij weggejaagd?” vroeg Minoes.

“Hij kwam altijd te laat.”

“Ja, jammer,” zei Minoes. “Maar het is geen nieuwtje voor de krant.”

“O niet? Goed, dit was dan ook Ten Eerste. Nu komt Ten Tweede: er zijn plannen om onze fabriek uit te breiden. Ik heb vandaag bij een Geheime Vergadering gezeten. Deze hele buurt wordt één enorme geurtjesfabriek.”

“Dat is echt nieuws,” zei Minoes. “Dankjewel.”

“Maar de vergunning is er nog niet!” riep de kat haar achterna. “Die moet van de wethouder komen.”

Veel mensen had Minoes nog niet ontmoet op haar boodschappentocht. Katten wel en ze kwam er nog een stuk of wat tegen op weg naar de bakker.

De bakkersvrouw stond achter de toonbank en er waren een paar dames in de winkel. Minoes wachtte netjes haar beurt af, maar terwijl ze stond rond te kijken, kwam de Bakkerspoes Leentje luid mauwend de winkel in, uit het woonhuis.

Ze komt op mijn vis af, dacht Minoes eerst, maar toen verstond ze wat Leentje vertelde.

“Mauw mauw...gauw gauw...” riep de poes. “Vertel het aan de Vrouw...Gauw...”

Minoes ging haastig naar de toonbank en zei: “Uw kleine jongetje Jaapje heeft de benzinefles te pakken. Boven, in uw badkamer.”

De bakkersvrouw keek haar verschrikt aan, liet de zachte

puntjes op de toonbank vallen zonder een woord te zeggen en rende het woonhuis in.

Minoes voelde de blik van de twee vreemde dames in de winkel. Ze werd erg verlegen en was het liefst gauw weggelopen, maar nu kwam de bakkersvrouw terug.

“Het was zo,” hijgde ze. “Ik kom boven en daar staat mijn Jaapje van drie...met de benzinefles...hij stond eruit te schenken...je kunt ze ook geen moment alleen laten...Dank u wel dat u gewaarschuwd hebt juffrouw...”

Plotseling hield ze op en keek Minoes aan.

“Hoe wist u dat eigenlijk?” vroeg ze. “U kon toch niet van hieruit in mijn badkamer kijken?”

Minoes wou zeggen: “Van uw poes Leentje...” maar de dames keken zo. Ze hakkelde: “Ik...had er zo’n gevoel van.”

“In elk geval bedankt. Wie was er aan de beurt?”

“De juffrouw mag wel voorgaan,” zeiden de twee dames.

Minoes kocht brood en beschuit. En ze betaalde.

Toen ze de winkel uit was, werd er dadelijk achter haar rug gepraat: “Dat is die juffrouw van meneer Tibbe...”

“Het is zijn secretaresse...en ze slaapt in een doos...”

“En ze zit ‘s-nachts op de daken...”

“Een hele vreemde juffrouw...”

“Wel,” zei de bakkersvrouw, toen ze het allemaal gehoord had, “het mag dan een vreemde juffrouw zijn, mij heeft ze een geweldige dienst bewezen. En daarmee uit. Een halfje

bruin, zei u?”

Intussen zat Tibbe te wachten.

Het was nu meer dan een uur geleden dat Minoes de deur uit was gegaan om boodschappen te doen. Enkel brood en vis, dat kon toch zo lang niet duren.

Hij zat aan zijn schrijftafel en beet ongerust op z'n nagels. Juist toen hij begon te overwegen of hij haar moest gaan zoeken, ging de telefoon.

“Hallo,” zei Tibbe.

“Ja meneer Tibbe, u spreekt met mevrouw Van Dam. Van beneden. Weet u wel? Ik bel vanuit een telefooncel. Uw secretaresse zit in een boom. En ze kan er niet meer uit.”

“O, dank u wel,” zei Tibbe.

“Tot uw dienst.”

Te laat riep hij nog: “In welke boom?” Maar ze had afgebeeld.

“Daar hebben we ‘t weer! Dat gedonder!” riep Tibbe en hij draafde de straat op.

Eerst maar naar de Groenmarkt, daar zijn de meeste bomen.

Toen hij er aankwam, zag hij het al meteen. Er stond een heel groepje mensen omheen. Het was niet dezelfde boom van toen, het was een andere, nog hogere. Bibi stond er ook

bij want de school was net uit.

“Ze werd achternagezeten door een hond,” zei Bibi.

“Ja, ja,” zuchtte Tibbe. Hij kende het. “Hoe krijgen we haar weer naar beneden?”

“De haringman is al bezig,” zei Bibi. “Hij zit al bovenin. Hij helpt haar eruit.”

Onder grote belangstelling werd Minoes uit de takken geholpen, eerst op het dak van een groenteauto en daarna op straat.

“Hartelijk bedankt,” zei ze tegen de haringman en ze rook nog een laatste keer aan zijn mouw. “O, mijn mandje moet hier nog ergens staan.”

Tibbe pakte het op. Er zat brood in en beschuit en nog een heel klein beetje vis.

“We moeten er toch iets aan doen,” zei Tibbe toen ze thuis waren. “Dit kan heus niet langer zo, juffrouw Minoes.”

Ze zat in een hoekje en keek berouwwol.

“Het was dezelfde hond weer van toen,” zei ze. “Hij heet Mars.”

“Het gaat niet alleen om dat bomenklimmen,” zei Tibbe. “Het gaat om al die katse eigenschappen...U zult dat allemaal moeten afleren...”

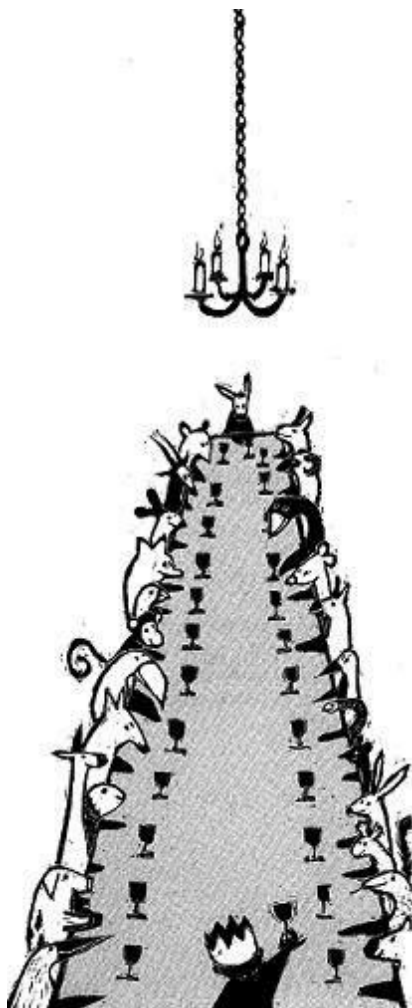
“Het was wel fijn om door de haringman gered te worden,” zei Minoes peinzend.

Tibbe werd nog kribbiger, maar voor hij iets kon zeggen

riep ze: “O ja, ik heb ook nog nieuws gehoord onderweg.” Ze vertelde hem over de uitbreiding van de geurtjesfabriek. Het kalmeerde hem een beetje; hij had weer iets te schrijven.

De koning was
bang voor k...

Er was eens een koning met
goede manieren.
Hij hield veel van dieren, van
allerlei dieren.
Hij hield veel van hondjes en
roets-hagedisjes,
en tijgers en eekhoorns en
kikkervisjes,
hij hield ook van vliegen en
vuursalamanders
en nu en dan ook nog wel
eens van iets anders,
hij hield heel erg veel van zijn
ezeltje Langoor
maar één dier bestond er,
daar was hij zo bang voor!
Voor k...voor k... 'k durf het
woord niet te zeggen,
maar 'k wil wel proberen het
uit te leggen:
het spint, het eet vis en je kunt
het ook aaien,
't heeft vier zachte voetjes.
Nou, kun je het raaien?

Zijn hele paleis zat vol geiten en spinnen,
maar k...die mochten volstrekt niet naar binnen.
Wel mieren en beren en muggen en apen
en kleine konijntjes en kreeften en schapen,
en motten en bevers en kevers en spreeuwen
en heel veel kanariepietjes en leeuwen,
maar op alle hekken en deuren en latten
daar stond het geschreven: Verboden voor k...

Wel, eens op een dag ging de koning proberen
om weer eens van voren af aan te regeren,
want kijk, als zo'n land weer een poosje geregeerd was,
dan zag je zo duidelijk, dat het verkeerd was.
Daar zat hij dus weer en hij zat niet alleen,
de hele ministerraad zat om hem heen,
de koningin was er alleen om te kijken
en rimpeltjes uit zijn gewaden te strijken.
En toen zei er iemand: O help, wat is dat?
De koning keek op. In de zaal stond een k...

De Raad zat te rillen,
de koning ging gillen,
de koningin...nou...
viel onmiddellijk flauw,
en alle lakeien die stonden te schreien,

het was een tumult,
men schrok zich een bult,
het was een geroes,

alleen voor die p...
die daar heel onschuldig en zoet zat te spinnen.
Daar kwam de gravin van Bobbeljak binnen.
Zij maakte een sierlijke buiging, en zei:
O sire, verschoning, die k...is van mij.

Toen werd de gravin uit het land verbannen
met de k...en met al haar potten en pannen.
Zij verdween in haar koets met het grafelijk wapen.
Maar de koning, die kon in geen drie weken slapen.

Waar de koning trek in had

Maar Knelia! zei de koning
al tegen de koningin.

Kijk, hier op dit potje staat honing
en er zit geen honing meer in!

De koningin zat te beven
en vroeg aan de keukenmeid:

Och, wil je wat honing geven
voor Zijne Majesteit?

Maar toen de koning de honing zag
toen wou hij toch liever maar hagelslag.

Hij greep naar de hagelslagtrommel
en zei tot de koningin:

Wat is dit nu weer voor den drommel,
er zit geen hagelslag in!

De koningin zat te beven
en vroeg aan de keukenmeid:

Och, wil je wat hagelslag geven
voor Zijne Majesteit?
Maar toen de hagelslag er was
toen wilde de koning rammenas.

De rammenas kwam en toen, helaas,
wilde de koning pindakaas
en toen de pindakaas er kwam,
wilde hij enkel een boterham.
Maar, zei hij met bulderende stem,
ik wil op die boterham bosbessenjam.
En toen de bosbessenjam er stond
wilde hij liever een suikerklont
en toen de suikerklont kwam zei hij:
Nu wil ik toch liever frambozengelei.
En toen wou hij muisjes en toen wou hij pasta
en toen zei de koningin eindelijk: Basta!

En zo ging Zijne Majesteit
de straat op zonder zijn ontbijt.
Daar stond hij te huilen, en wie kwam daar an?
De ijscoman, de ijscoman!
Toen at de koning een liter ijs
vlak voor 't koninklijk paleis.

Joehoe, riep de koning, Knelia, schat,
dit was nu waar ik trek ik had!

Otje: Lijsterpastei

Tos, de kok, liep langzaam door de tuin van het hotel in de richting van het bos. Hij had het geweer in z'n hand en mompelde aldoor: "Ik doe het niet, ik doe het niet, ik schiet geen lijsters dood."

Toen stond hij stil en keek om. Otje kwam tevoorschijn vanachter een bosje.

"M'n kind," zei Tos. "Zie je dit geweer? Weet je wat ze willen?"

"Ik weet het," zei Otje. "Ik heb alles gehoord. Je moet lijsters doodschieten."

"En ze daarna grillen," zei Tos.

"Bah." zei Otje met afschuw. "Wie eet er nou lijsters!"

"De Fransen."

"Ik vind het gemeen," zei Otje.

"Nou nee," zei Tos. "Wel even eerlijk blijven: wij eten ook vogels. Kippen, kalkoenen, patrijzen..."

"Je wil toch niet zeggen dat je het gaat dóen, pappa?"

"Nee." zei Tos. "Ik zal in de lucht schieten en dan zeg ik straks dat ik er geeneen kon raken. Maar we moeten eerst de

vogels waarschuwen, zodat ze niet te hard schrikken.”

Maar de vogels waren al heel erg geschrokken door het eerste ongelukkige schot van de Fransman.

De tuin was vol zenuwachtig gefladder en getjilp. Merels, vinken, lijsters, koperwieken, kwikstaartjes en spreeuwen, alles kwetterde door elkaar. De mussen waren het lawaaigst. “Tos heeft een geweer! Tos schiet ons mussen dood! Hij wil ons mussen braden!”

“Niemand lust een mus,” zei Tiet de lijster minachtend.

“Wie weet ben ik erg lekker,” zei een dikke mus beledigd.

“En we kunnen niet vluchten,” klaagde het lijster vrouwtje Bessie. “We hebben allemaal een nest. En ik moet vanmiddag m’n eerste ei leggen. Let op, het wordt een roerei!”

“Stilte!” bulderde Tos.

De vogels werden alleen nog maar banger, maar toen Otje rustig op de grond ging zitten en haar armen naar ze uitstreckte werden ze iets rustiger.

“Luister, allemaal,” zei Otje.

De vogels kwamen in een grote kring om haar heen zitten.

“Je hoeft niet bang te zijn,” zei Otje.

“Ik schiet straks een paar keer in de lucht,” zei Tos. “Je moet vooral niet schrikken, ik zal niemand raken. Ga nu allemaal rustig naar je nest.”

Er kwam nog een heleboel gefluit en gefladder, maar

zoetjesaan vlogen de vogels gerustgesteld naar hun eigen bomen en takken.

“En nu,” zei Tos, “nu ga ik naar de rand van het bos om te schieten. Ik kom straks zonder lijsters terug. En ik zal dus wel ontslagen worden.”

Op dat moment dacht Otje aan het dode vogeltje dat ze ‘s-morgens had gevonden en dat nog onbegraven in de tuin lag.

“Ik heb een dooie tante,” zei ze.

“Wat?”

“De tante van Tiet is dood. We hebben dus één lijster. Maar dat is zeker niet genoeg voor vier gasten?”

“Nee,” zei Tos. “Maar wat een geweldig idee. Haal het vogeltje. En haal ook het kussensloop met veertjes van de zolder.”

De Franse gasten zaten op het terras in de zon en dronken wijn. Achter in de tuin, vlak bij het bos, klonken schoten. En bij ieder schot keken de Fransen elkaar aan en likten hun lippen af.

Meneer Pardoes kwam bij hun tafel met een nieuwe fles wijn. “Hoort u dat?” riep hij. “Pang pang! Grieven!”

De gasten lachten. Ze begrepen het.

“Wie wie,” zei meneer Pardoes. “Het zal best lukken, naturel! Pang, daar gaat weer een grief!”

Een uurtje later, juist toen meneer Pardoes de vierde fles wijn openmaakte, kwam de kok langs, het geweer over z’n schouder. Naast hem liep zijn dochtertje met een mand. Een diepe mand met slappe hengsels. Ze liepen haastig en knikten vluchtig in het voorbijgaan.

“Laat zien!” schreeuwde meneer Pardoes.

Heel snel, terwijl ze verder liep, deed Otje de hengsels van de mand uit elkaar.

Ze zagen een mand vol lijsters.

“Bon bon!” riepen de Fransen.

“Knap gedaan Tos!” riep meneer Pardoes.

“Het wordt een lijsterpastei,” zei de kok nog gauw even.

“Het wordt: paté de grives.”

“Bon bon,” zeiden de Franse gasten.

Even later stonden Tos en Otje in de keuken. Ze zuchtten van opluchting. De mand stond op de vloer. Een mand vol vogelveertjes. De veren die Otje had verzameld in een kussensloop. En daarbovenop lag een dode lijster. De tante van Tiet.

“Is één lijster genoeg voor een pastei?” vroeg Otje.

“Ik heb geen enkele lijster nodig,” zei Tos. “Je zult eens proeven wat een heerlijke lijsterpastei ik kan maken van twee diepvrieskippen met kruiden en wijn.”

Het was avond. De eetzaal was verlicht met kaarsen. De Franse heren en dames hadden gegeten. Paté de grives. En ijs toe.

“Was het bon?” vroeg meneer Pardoes.

Wie wie, het was heel erg bon bon geweest.

Alle vier knikten ze geestdriftig.

De baas glimlachte en dacht: toch goed dat ik Tos niet heb ontslagen. Tenminste...Nóg niet heb ontslagen.

Tos en Otje waren druk bezig in de keuken. Ze hadden samen een reusachtige zalmschotel gemaakt, in de vorm van een vis, met twee olijven als ogen, een lange rij kappertjes langs de staart, roze mayonaise bovenop en reepjes tomaat en groene peper als versiering.

Het zag er prachtig uit en dat moest ook, want er zouden die avond elf gasten in het hotel komen dineren.

Dit was het voorgerecht. Het was klaar en Otje ging verder met de fruitschaal. Ze stapelde appels en peren rondom een grote ananas. Daartussen kwamen 'n stuk of wat bananen en een paar hele dure buitenlandse perziken. En om het nog mooier te maken schikte ze er takjes groen tussen en een slingertje madeliefjes. Ook dit zag er beeldig uit.

Maar Otje zelf zag er niet zo beeldig uit. Ze zat van top tot teen onder de mayonaise, met groezelige vegen zand uit de tuin, tomatenpuree en eigeel. In haar haren zat peterselie. Ze leek zelf wel een mislukt voorgerecht. Maar ze had er geen erg in en haar vader ook niet.

Net was ze klaar met de vruchten, toen mevrouw Pardoes binnenkwam. Ze keek en riep: “Niet te geloven!”

“Mooi, nietwaar?” zei de kok tevreden.

“Mooi? Schandelijk! Dat vieze kind in de keuken!”

Ojje veegde verschrikt haar handen af aan haar broek en wilde weggaan, maar haar vader hield haar tegen.

“Dit kind heeft heel hard gewerkt,” zei hij. “En prima meegeholpen.”

“Meegeholpen? Allemaal onkruid tussen de vruchten.”

Mevrouw Pardoes rukte de madeliefjes uit de fruitschaal en zei: “De deur uit, smerig kind!”

Vader Tos werd eerst bleek en toen zo rood als een

tomaat. Hij zei geen woord, maar hij zwol op en het leek of hij straks zou barsten.

Otje wist dat haar vader een van zijn verschrikkelijke driftbuien kreeg. En dat hij met alles zou gooien wat er maar te grijpen viel.

Tos greep datgene wat vlak voor hem stond, de zalmschotel. Hij hief het gevaarte langzaam boven z'n hoofd, terwijl hij een snuivend geluid maakte.

“Niet doen, o nee, niet doen!” riep Otje.

Tos deed een pas voorwaarts in de richting van mevrouw Pardoes die achteruitdeinsde en stotterde: “Tos, je zult toch niet...”

Maar Tos hief de schotel nog dreigender en met een kort gillete vluchtte ze de keuken uit. Ze sloeg de deur achter zich dicht.

“Zet asjeblieft neer,” zei Otje. Ze begreep dat Tos de schaal nu tegen de muur wou smijten. “Toe nou, pappa, we hebben er zo ons best op gedaan.”

“Kan me niks schelen!” riep Tos.

“Denk aan de elf gasten.”

“Kan me nog minder schelen.”

“Als je gaat smijten word je ontslagen. En dan moeten we weg.”

“Dan gaan we weg!” riep Tos woedend, maar hij gooide

nog niet.

“En je krijgt geen andere baan,” waarschuwde Otje.

Tos weifelde, maar hij hield nog altijd de zalmsla omhoog.

Nu greep Otje een stapel keukenborden uit de kast.

“Zet maar neer, pappa,” zei ze. “En neem deze liever.”

Tos zette de schaal neer, pakte de stapel borden en smeed ze een voor een hard tegen de muur kapot.

Op de gang, aan de andere kant van de keukendeur, stonden meneer en mevrouw Pardoes angstig te luisteren.

“Daar heb je ‘t,” zei mevrouw. “Het voorgerecht kunnen we wel vergeten. Hij heeft de zalmschotel tegen de muur gesmeten. En nu is hij bezig met de rest van het diner. Ga naar binnen en ontsla hem.”

“Ontslaan? Terwijl er elf gasten komen vanavond?”

“Die moeten dan toch al van de muur eten,” zei mevrouw. “Wat hebben we aan een kok die al het eten om zich heen smijt.”

In de keuken zat Tos moe maar voldaan op een stoel.

“t Is over,” zei hij. “Ik ben weer kalm. Dankjewel, m’n kind.”

Juist toen Otje de scherven had opgeveegd, stak meneer Pardoes z’n hoofd om de deur. Hij keek angstig rond want hij verwachtte muren volgekwakt met zalm. Hij zuchtte opgelucht toen hij de mooie schotel nog helemaal gaaf zag staan.

“Eh...mijn vrouw was een tikje nerveus,” zei hij. “Ze

bedoelt het niet zo kwaad.”

Toen keek hij naar Otje.

“Maar dat kind hoort inderdaad niet in de keuken,” zei hij scherp.

Even leek het of Tos weer begon op te zwellen, maar Otje zei haastig: “Ik ga al...ik ga al...ik ga al!”

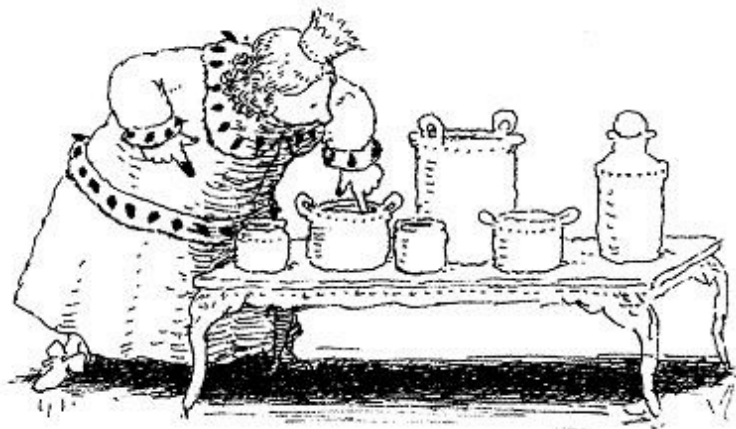

Vingertje-Lik

Er woont een prinsesje, hier heel ver vandaan
met handschoentjes aan, en een manteltje aan,
en schoentjes van goud, en een zilveren strik.
Dat kleine prinsesje heet: Vingertje-Lik.
Is ‘Vingertje-Lik’ dan een naam voor prinsesjes?
Zo heet ze, omdat ze zo snoept van de besjes,
en van de framboosjes en van de garnalen!
Omdat ze haar vingertje steekt in de schalen,
in iedere pan en in iedere kom,
daarom heet ze Vingertje-Lik, daarom.
Op eerste paasdag kwam het kleine prinsesje
om kwart over zeven precies uit haar nestje;
het venster stond open, een vogeltje zong er,
maar Vingertje-Lik had alleen maar weer honger.
Ze wilde niet uit. Ze had lak aan de lente,
want ‘t rook in de keuken zo heerlijk naar krenten,
naar room en amandeltjes, boter en honing...
Zo ruikt het met Pasen altijd bij een koning.
Er was nog geen mens, en de keuken was leeg,

maar daar op de vloer stond een tobbe met deeg.
Kom, eventjes proeven, zei Vingertje-Lik.
Ze klom op de rand en...o jee, wat een schrik!
Daar viel ze pardoes in het taartenbeslag...
die Vingertje-Lik! Och, och, och...Ach, ach, ach!
Haar vader en moeder, dat spreekt vanzelf,
die waren pas op zo om kwart over elf,
ze zeiden direct met veel angst en veel beven:
Waar zou toch ons Vingertje-Lik zijn gebleven?
Ze gingen aan 't zoeken, ze zochten als gekken,
in hoeken en gaten, in alle vertrekken...
Ze zochten de tuin door, tot kwart over twee,
en toen was het tijd voor het grote diner!
Daar kwamen de gasten al: veertien baronnen
en zeven gravinnen, in kanten japonnen!
Eerst aten ze soep en een paasomelet,
en toen werd de taart op de tafel gezet.
De koningin zuchtte maar, elk ogenblik:
Waar zou ze toch wezen? Mijn Vingertje-Lik...
Komaan, zei de koning, het mes er maar in!
U houdt toch van roomtaart, hè lieve gravin?
Toen nam hij het mes om de taart aan te snijden,
maar o, wat een wonder! De taart stond te schreien!
De taart stond te huilen, de taart gaf geluid!
En duidelijk hoorde men: Ik wil eruit!

Ze sneden de taart aan; wat kwam er naar buiten?
Ten eerste een hele stroom tranen. Met tuiten.
Toen kwam er een voetje, dat heuselijk leefde,
en toen het prinsesje, dat vreselijk kleeft.
En iedereen juichte, en ieder stond paf,
toen Vingertje-Lik hun een handje gaf.
Ziezo, zei de koning, en nu tot je straf:
nu lik jij jezelf maar eens helemaal af!

Tante To

Toen tante To in Amsterdam
vanmorgen naar beneden kwam,
om vijf voor halfzeven,
toen zei ze heel verwonderd:
Hé, wat zit daar op de kanapee?
Wat zal ik nou beleven?

De hele kamer was versperd,
want op de sofa zat een hert.
En tante To riep: Ksst! en Vort!
Ze gooide met een keukenbord.
Maar 't beest bleef rustig binnen.

Daar zat het, bij de radio,
terwijl die arme tante To
niet wist wat te beginnen
en heel erg opgewonden werd,
want op de sofa zat dat hert.

Ze heeft de brandweer opgebeld
en 't ook aan ome Bert verteld
en aan de commissaris.
De burens uit de hele wijk,
die kwamen. En ze riepen: Kijk,
daar zit-ie nou. Kijk daar 's.

Het is toch wat, zei ome Bert,
daar op die sofa zit een hert!
Maar niemand die er raad op wist.
Daar zat het beest. Het wou beslist
de kamer niet verlaten.

In vredesnaam, zei tante To, vooruit,
het is nou eenmaal zo,
we zullen 't daar maar laten.
Ze heeft zich erbij neergelegd.
Nu is ze aan het hert gehecht
en kan er niet meer zonder.

En bovendien, aan het gewei
daar hangt nu het eetgerei
van boven en van onder.
En tante To zegt: 't Is niet gek,

ik heb een beeldig pannenrek.
Zo is het goed, naar mijn gevoel.
En 't hert heeft ook een levensdoel.

Tante Patent: en de grote Sof

Hé...dacht tante Patent, toen ze vroeg in de ochtend wakker werd. Ik heb gedroomd. Ik heb heel vreemd gedroomd. Ik droomde dat ik een Batavier te logeren had. Wat een malle droom.

Even bleef ze stil liggen soezen: toen hoorde ze een hevig gesnurk uit de logeerkamer.

“Het was geen droom,” zei tante Patent. “Het is waar gebeurd: ik heb een Batavier in huis.” Wat een pijnlijke toestand, dacht ze, terwijl ze zich aankleedde. Wat zullen de mensen hiervan zeggen als ze het merken? Ze zullen zeggen: Heb je ‘t gehoord van tante Patent? Altijd een keurige vrouw geweest en nu heeft ze een barbaar onder haar dak. Zij repte zich naar de logeerkamer, maar tot haar verwondering vond ze het bed leeg. “Vertrokken...naar het Walhalla...” prevelde tante.

Maar de Batavier bleek niet vertrokken te zijn naar het Walhalla. Hij lag breeduit op de piano en keek nors.

“Wel wel, en hebt u lekker geslapen?” informeerde tante Patent opgewekt. “Was het bed niet helemaal naar uw zin? Prefereerde u de piano?”

“Waar is mijn offervat?” gromde de wildeman.

O help, daar begint hij weer over z'n vervelende offervat, dacht tante Patent. “Kom kom,” zei ze sussend, “dat offervat komt wel. U zult vermoedelijk trek hebben in een kopje thee. En blijft u een eitje? Hier heb ik iets voor u om aan te trekken, een duster. Het is weliswaar een nylon damesduster, maar u kunt niet in beestenvacht aan tafel verschijnen, wel?”

En zo sprekend deed ze zorgzaam de knoopjes voor hem dicht.

Tante Patent verdween in haar keukentje en was druk bezig met theezetten en eieren koken, toen ze ontzettend lawaai hoorde in de richting van de eetkamer. Gerinkel van aardewerk, heftige dreunen en een driftig hijgen. Met de eierwekker in haar hand vloog ze op het tumult af. Een merkwaardig tafereel bood zich aan haar oog: de Batavier was bezig haar poes Dommeltje op te jagen. Hij achtervolgde het

stomme dier met zijn knots en onder een vervaarlijk gebrul joeg hij het beest kamer in, kamer uit.

“Help, niet doen...” jammerde tante Patent. “Meneer de Sof, astublieft, wat gaat u nou toch beginnen! Mijn arme lieve Dommeltje.”

De poes vluchtte blazend en miauwend van het ene vertrek in het andere, terwijl de woeste Batavier met zijn knots achter het dier aan stoof.

“Vlees...lekker vlees...” brulde hij. “Vlees, buit...njef njef!”

“Dat is geen vlees, dat is mijn lieve Dommeltje...” jammerde tante Patent. “U bent een moordenaar, een kannibaal. Zijn dat de manieren van de Batavieren? Is dit de dank van een logé? Heb ik u daarvoor onderdak verleend? Ga terug naar uw Thor en uw Wodan. Ga naar ‘t Walhalla en laat mijn Dommeltje met rust.”

Zo hilde en smeekte tante Patent, maar de grote Sof luisterde totaal niet. Met bloeddorstige ogen bleef hij de kat achtervolgen, die in doodsangst zijn toevlucht zocht in de klimplant.

“Ik roep de brandweer! Ik bel de politie! Ik roep de bb!” schreeuwde tante Patent, die nog steeds met de eierwekker in haar hand stond. “Valsaard! Wilt u mijn zoete poes opeten?”

De grote Sof lette niet op haar woorden. Hij liet zijn tanden zien en sprong op het schakelmeubel om van daaruit de kat uit de klimplant te plukken. Gelukkig was Dommeltje

een behendige en vlugge poes die steeds op het laatste moment aan zijn greep wist te ontkomen.

“Vlees...lekker vlees...” hijgde de Batavier.

“Ik verbied het u!” gilde tante Patent. “U bent geen heer! O, wat is het verschrikkelijk om een Batavier in huis te hebben. Wat ben ik begonnen.”

Toen de barbaar zag dat hij op deze manier de kat niet kon bereiken, greep hij de antieke lichter, hees zich daaraan op en begon door de kamer te zwaaien.

De grote Sof hing in de kaarsenkroon en keek grimmig neer op tante Patent. “Ik heb thee en een eitje voor u...” weeklaagde ze. “U hoeft mijn poes niet te nuttigen, zo zijn

onze zeden niet. Wij leven in een beschaafde maatschappij en ik ben iemand met humanistische levensopvattingen...”

Het had allemaal geen effect. De Batavier luisterde niet. Hij zwaaide woest heen en weer in de lichter en greep wild naar de kat, die uit de klimplant vluchtte en radeloos door de kamer stoof.

Toen liep de eierwekker af. De grote Sof schrok daar ontzettend van. Hij liet zich met een plof op het hogepool tapijt vallen en zat daar enigszins wazig terneer. Dommeltjere rende door de openslaande deuren de tuin in en tante Patent zat snikkend in haar rotanstoel.

“Waarom doet u niet gewoon?” vroeg ze. “Het leven kan zo gemakkelijk zijn wanneer men gewoon doet.”

Op dat moment werd er gebeld.

Tante Patent haastte zich met verwarde haren naar de voordeur.

“Pardon,” zei de dokter, die op de stoep stond. “Ik kwam even horen hoe het met u ging...ik bedoel...u had vannacht een nachtmerrie enne...”

Tante Patent zou ‘t liefst haar hoofd op zijn schouder hebben gelegd om eens heerlijk te schreien en uit te roepen: Help mij tegen de barbaar. Maar ze schaamde zich. Hij mag niet weten dat ik een vieze wildeman in huis heb, dacht ze. “Ja dokter, het was een nachtmerrie, maar ik ben blij dat u even langskomt want ik zou zo dolgraag de vaas terug die ik u

gisteren gegeven heb. Is dat mogelijk?”

“Tja...” zei de dokter verlegen. “Mijn vrouw heeft die vaas in gebruik genomen. Zij had een inmaakpot nodig voor snijen witte bonen.”

“O,” zei tante Patent verbluft.

“Ze zitten er al in,” zei de dokter. “Maar zodra de pot leeg is...over een jaar...”

“O juist, ja,” zei tante Patent. “Over een jaar dus...”

“En nu moet ik naar mijn spreekuur,” zei de dokter. “Tot ziens.”

En hij reed weg in zijn wagentje terwijl tante Patent verslagen achterbleef.

“Het spijt me erg,” zei tante Patent bits tot de Batavier. “Dokter Vierus kwam even langs en ik heb hem naar uw offervat gevraagd, maar mevrouw Vierus heeft het als inmaakpot in gebruik. Snijbonen en witte bonen. Over een jaar kunt u het krijgen, maar nu niet. Het lijkt me dus het beste dat u zonder offervat naar het Walhalla weerkeert. Doe de groeten aan Thor en zeg hem dat hij kan opwippen.”

Toen tante Patent dit briesend van kwaadheid had gezegd, flitste er een bliksemstraal langs het raam en een knetterende donderslag volgde, hoewel het buiten stralend weer was.

De Batavier knikte plechtig en voldaan met zijn ruige

hoofd. “De grote Thor heeft gesproken,” zei hij. “De grote Thor zal u straffen.”

“Ik ben niet bang voor uw Thor,” zei tante Patent. Zij greep de grote Sof bij een knoop en keek hem onbevreesd aan. “Ik ben helemaal niet bang,” zei ze. “Niet voor die Thor en niet voor u. Onweren jullie maar zo hard als je wilt. En u, meneer de Sof, daar is de deur. U hebt bijna mijn poes opgegeten, u hebt mijn antiek blauw gebroken; ik wil u niet langer in huis hebben. Mijn duster mag u aanhouden, maar u gaat.”

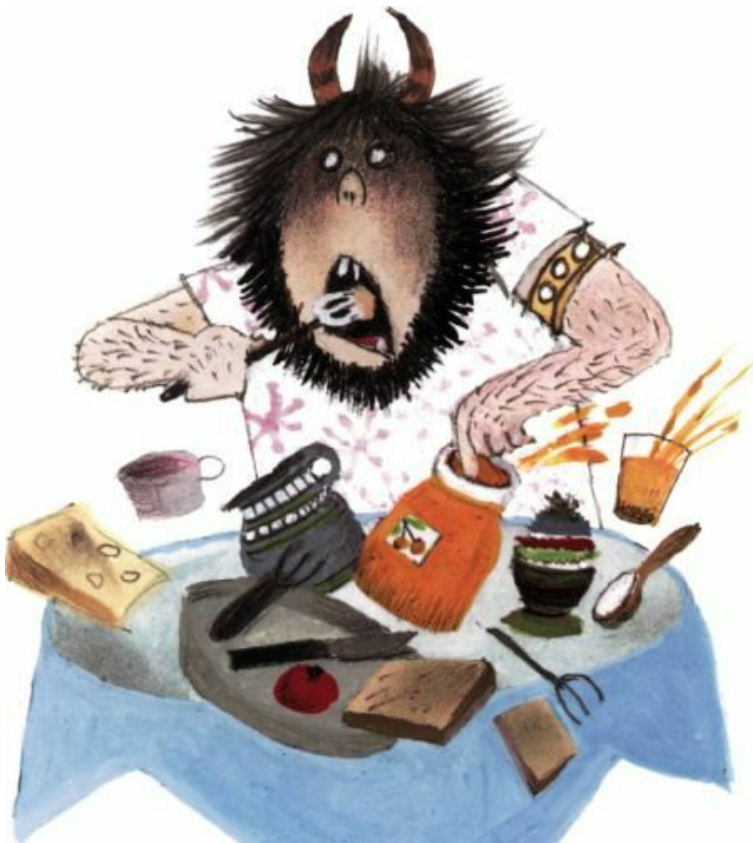
Ze had verwacht dat de Batavier opnieuw zou dreigen en donderen, maar hij reageerde ditmaal anders. Hij viel op zijn knieën, sloeg zijn handen voor zijn gezicht en schreide bitter. Grote druppels vielen op het parket.

“Zonder offervat...” kermde hij, “...zonder offervat kan ik niet weerkeren in het Walhalla. Heb meelij, vrouw.”

Tante Patent was niet gewend om ‘vrouw’ genoemd te worden, maar ze kreeg meelij met de arme barbaar en werd zachter gestemd.

“Kom,” zei tante Patent, “laten we eerst ontbijten. Als men eenmaal ontbeten heeft zien alle problemen er makkelijker uit, vindt u niet? De eitjes zijn ongetwijfeld veel te hard, ziet u, dat komt ervan. Goed, na het ontbijt zullen we beslissen wat er gedaan moet worden. Wanneer u belooft dat u zich behoorlijk zult gedragen en mijn arme Dommeltje met rust

zult laten, dan beloof ik u dat de vaas op een of andere manier terugkomt. En u moet netjes eten. Niet een heel ons boterhamworst meteen in uw mond stoppen. Niet uw vuist in de marmelade steken.

En nu ga ik boodschappen doen. In de tussentijd kunt u zich verdienstelijk maken in het huishouden. Misschien wilt u stofzuigen? Een stofzuigende Batavier is natuurlijk nooit eerder voorgekomen: welnu, ik zal u uitleggen hoe een stofzuiger werkt.”

Tante Patent zette haar hoed op en maakte zich gereed om uit te gaan.

“Kijk,” zei tante Patent. “Misschien wilt u zo vriendelijk zijn om de kamer te stofzuigen, terwijl ik naar de slager ben? Ik zal u uitleggen hoe dit ding werkt.”

Toen ze de stekker in het stopcontact stak, sprong de Batavier een meter in de lucht van schrik, want hij had nog nimmer een stofzuiger in werking gezien en het gezoem en gebrom bracht hem even buiten bezinning van angst. Maar dat wende heel vlug en toen tante Patent de deur achter zich dichttrok en met haar boodschappenmandje de straat opging, liep de grote Sof zielstevreden achter de stofzuiger. Hij neuriede een krijgszang en zoog het tapijt. Na een poosje begon het hem te vervelen. Hij probeerde of hij de chocoladehagelslag uit het kommetje op de tafel ook kon opzuigen. Het lukte bijzonder goed. De Sof lachte tevreden.

De mislukte fee

Er was er 's een moeder-fee.
En had ze kindertjes? Ja, twee.
Twee kleine feeënkindertjes
met vleugeltjes als vlindertjes.
Ze waren beiden mooi en slank,
maar 't ene kind was lelieblank,
zoals de feetjes wezen moeten
en 't andere kind zat vol met sproeten.

De moeder was heel erg ontdaan.
Ze waste 't kind met levertraan,
met katjesdauw, met tijgermelk,
ze doopte 't in een bloemenkelk,
maar 't hielp geen steek, o nee, o nee,
het was en bleef een sproetenfee.

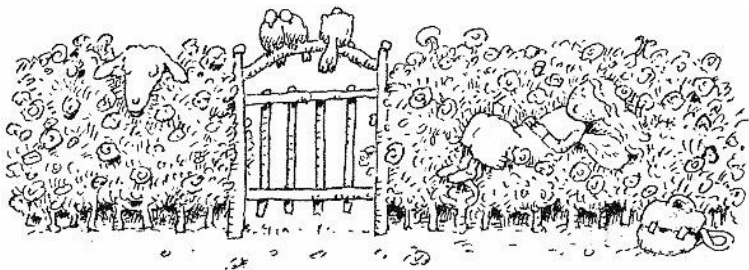
M'n dochter, zei de moeder toen,
nu kan ik niets meer aan je doen.
Je bent als fee (zacht uitgedrukt)

volledig en totaal mislukt.

Ga naar de koning Barrebijt
en zeg daar: Uwe Majesteit,
m'n moeder doet de groeten.
Ik ben een fee met sproeten.

Wellicht neemt koning Barrebijt
je dan in dienst als keukenmeid.
Die man heeft altijd wel ideeën
voor min of meer mislukte feeën.

Het feetje ging direct op weg.
Het sliep 's-nachts in de rozenheg
en 't prevelde de hele tijd:
O Sire, Uwe Majesteit,
m'n moeder doet de groeten.
Ik ben een fee met sproeten.

En toen ze aankwam in de stad
stond ze te trillen als een blad.
De koning opende de deur
en zei: Gedag, waar komt u veur?

En wit van zenuwachtigheid
zei 't feetje: Uwe Majesteit,
m'n moeder doet de groeten.
Ik ben een spree met foeten.

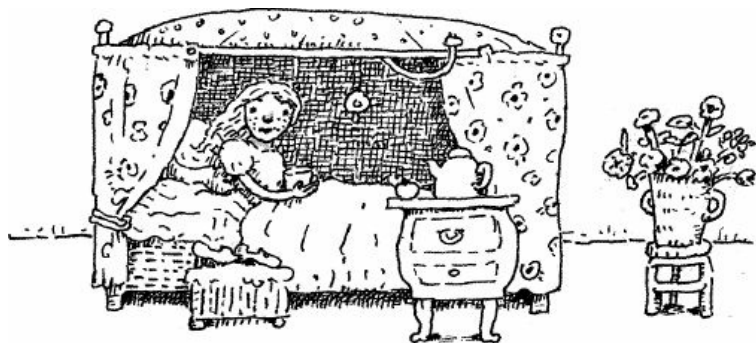
Wel, sprak de koning heel beleefd
ik zie wel dat u voeten heeft,
maar u bent, op mijn oude dag,
de eerste spree die ik ooit zag.

Toen heeft hij dadelijk gebeld

en 't hele hof kwam aangesneld.
De koning zei: Dit is een spree.
Iets héél bijzonders. Geef haar thee
en geef haar koek. En geef haar ijs
Ze blijft hier wonen in 't paleis.

Nu woont het feetje al een tijd
aan 't hof van koning Barrebijt
en niet als keukenmeid, o nee!
Ze is benoemd tot opperspreet.

Ze heeft een gouden slaapsaet
en gouden muiltjes voor haar bed.
En alle heren aan het hof
die knielen voor haar in het stof.
Waaruit een ieder weer kan lezen
dat men als fee mislukt kan wezen,
maar heel geslaagd kan zijn als spree.
Dit stemt ons dankbaar en tevree.

Tante Marijke

Elektro-man! zei tante Marijke.
Wilt u gauw naar mijn stofzuiger kijken?
Allemachies,
hij zuigt zo zachies!
Wel, zei toen de elektro-man,
hij staat ook op zachies, daar ligt het an.
Drukt u nou voortaan op deze knop,
dan neemt zo'n stofzuiger beter op.

Tante Marijke is weggegaan
en zette thuis de stofzuiger aan.
En toen dat ding op 'hevig' stond,
toen zoog hij alles van de grond;
het hele karpet
en de kast en het bed
en grootvaders klok
en het kippenhok
en de bok en de geit
en de knecht en de meid,

je kon het zo gek niet verzinnen
of alles alles alles alles alles ging naar binnen

Wat was er nog over, om kwart voor elf?

Enkel maar tante Marijke zelf.

Ze holde en holde en holde en holde
tot vlak in de buurt van Paterswolde,
maar hoe ze ook liep, het had geen zin,
de stofzuiger haalde haar toch wel in.

O wee! O wee! en voor onze ogen
is tante Marijke opgezogen.

Dus kinderen, denk om jullie hachies
en zet de stofzuiger altijd op zachies.

Ibbeltje: Sliskoorts

“Wat is dat nou? Waarom huil je zo, Ibbeltje?”

“De burgemeester...” snikte Ibbeltje.

“Wat is er met de burgemeester?”

“Hij is ziek.”

“Ach,” zei vader. “En huil je daarom, Ibbeltje? Wat heeft ons kind toch een gevoelig hartje, hè moeder?”

“En nou gaat het feest niet door...” snotterde Ibbeltje.

“O, dus je huilt omdat het feest niet doorgaat. Dat is waar ook, er zou morgen een groot feest zijn.”

“Ja,” hilde Ibbeltje, “een geweldig feest;

met vlaggen en bloemen
en mooie cadeautjes
en hoedjes en neuzen
en varen in bootjes
en hoempa-muziek en een heel groot koor,
maar nou gaat het feest niet door

met slingers en lichtjes

met veel limonade
en spelletjes spelen
en raadseltjes raden
en hoempa-muziek en een heel groot koor,
maar nou gaat het feest niet door.”

“En zou de burgemeester morgen niet beter zijn, Ibbeltje?
Weet je ook wat hij mankeert, Ibbeltje?”

Nee, dat wist Ibbeltje niet. Maar de twee katten,
Rosencrantz en Guildenstern, die wisten het wel. Ze kwamen
op zachte voetjes aandribbelen en riepen: “Mrrauwww.”

“Vertel eens gauw,” zei moeder. “Ach...is het heus? Wat
zielig!”

“Wat zeggen ze? Wat zeggen de katten?” riepen vader en
Ibbeltje.

“Nou,” zei moeder, “onze katten hebben vanmorgen de
kat van de burgemeester gesproken. Die grijze gestreepte. En
die zegt: ‘burgemeester heeft de sliskoorts.’”

“De sliskoorts? Wat is dat? Is dat ernstig?”

“Ernstig niet,” zei moeder, “maar wel vervelend, hoor,
want hij slist zo. En hij kan dus geen redevoering houden. En
dus kan het feest niet doorgaan. Maar wacht eens even...wacht
eens even...ik herinner me ineens, toen ik nog een kat was...
toen ik nog de kat was van de heks...”

“Hè moeder, vertel eens.”

“Later,” zei moeder. “Het gaat nu om de burgemeester. Indertijd heb ik van de heks geleerd dat er een middeltje bestaat tegen de sliskoorts. En dat middeltje, dat heette...kom, dat heette...ik weet het weer: ribbeltjeskruid.”

“Ibbeltje,” riep vader, “haal een ons ribbeltjeskruid bij de drogist.”

“O, maar bij de drogist kun je het niet krijgen,” zei moeder. “Nee, we zullen het moeten plukken. Het groeit buiten. Waar heb ik het ook weer zien bloeien? Wacht, ik weet het, bij de muziektent in het plantsoen.”

“Goed zo,” zei vader. “Ik haal de auto.”

Vader reed weg en binnen een paar minuten stonden ze bij het plantsoen.

“O, wat vervelend nou,” riep moeder. “Er staat een bordje: verboden zich op het gras te bevinden. Het mag dus niet.”

“Heel vervelend,” zei vader. “Maar we doen het voor de burgemeester en er is niemand die ons ziet, dus zouden we niet heel eventjes...”

“Natuurlijk,” zei moeder. “Kom mee. En jij, Ibbeltje, blijf bij de auto en hou de wacht. Als er iemand aankomt,

waarschuw je direct, begrepen?”

Vader en moeder liepen tot vlakbij de muziektent, waar het ribbeltjeskruid welig groeide. En ze begonnen haastig te plukken.

“Hoe-oe,” riep Ibbeltje, “opgepast, er komt iemand aan.”

“O, gauw...vlug moeder,” en holderdebolder vlogen vader en moeder naar de auto terug.

“Wie was het, Ibbeltje? We zien niemand meer.”

“Het was meneer Pinkepank,” zei Ibbeltje. “Hij is weg, maar hij heeft jullie gezien.”

“Niets aan te doen,” zei vader. “Als hij het gaat verklikken, dan zien we wel weer. En nu gauw naar het huis van de burgemeester.”

Vader reed naar het mooie burgemeestershuis.

Mevrouw van de burgemeester deed zelf open.

“Wel wel,” zei ze. “Dag meneer Verharen, dag mevrouw Verharen. Dag Ibbeltje.”

“Dag mevrouw,” zei vader. “We hebben gehoord dat burgemeester ziek is.”

“Inderdaad,” zei mevrouw treurig. “En de dokter weet niet wat het is. Zo’n vreemde ziekte. Hij slist.”

“Meneer de burgemeester heeft waarschijnlijk sliskoorts,” zei moeder.

“Denkt u werkelijk?” vroeg mevrouw verbaasd. “En wat is daartegen te doen?”

“Wij hebben een middeltje meegebracht, tegen sliskoorts.”

“O ja? Komt u dan gauw binnen, dan ga ik u even voor naar de slaapkamer.”

Ze gingen met mevrouw mee door een lange gang en kwamen bij het bed van de arme zieke burgemeester. “Dag burgemeester,” zeiden vader, moeder en Ibbeltje tegelijk. “Ach, goedendag,” zei de burgemeester. “Hoe maakt u het?” vroeg moeder bezorgd. “Flecht,” zei de burgemeester. “Ik kan de ef niet feggen. Ik flif.”

Ik fnap niet wat het if
ik flif, ik flif
ik kan beflift niet fpreken
ik fou vaft blijven fteken
dat feeft, dat feeft gaat mif
omdat ik fo verfrikkelijk
fteedf maar fo verfrikkelijk flif.

“Ja, we kunnen het een beetje horen,” zei vader. “Maar mijn vrouw heeft een geneesmiddel meegebracht, ribbeltjeskruid geheten, en dat moet erg goed helpen tegen sliskoorts.”

“Ik zou het maar doen, Frederik,” zei mevrouw van de burgemeester. “Neem het maar in.”

“Nee Fafkia,” zei de burgemeester. “Uitgefloten, de artf

legt: ftoppen met geneefmiddelen.”

“U hoort het,” zei mevrouw van de burgemeester, “mijn man wil niet. Kom, Frederik, doe het toch maar, om mij plezier te doen.”

“Geen kweftie van,” zei de burgemeester. “Fafkia, geef me mijn finaafappelfap. Ik heb zo’n verfrikkelijke dorft.”

“Asjeblief, Frederik.”

De burgemeester dronk zijn sinaasappelsap met haastige teugen.

“Nou het spijt me erg,” zei mevrouw van de burgemeester. “U hebt het gehoord, mijn man wil het middelje niet proberen.”

“Het spijt ons ook,” zei vader. “Dan gaan we maar weer.”

“Tot ziens,” zei de burgemeester. “Het was erg aardig van u mij te bezoeken. Maar dat geneesmiddel durf ik niet te gebruiken. Ik ben ontzettend bang voor geneesmiddelen, ziet u. Als het zondag is, neem ik hoogstens een aspirientje en...”

“Frederik,” zei mevrouw, “je slist niet meer.”

“Slis ik niet meer?” riep de burgemeester. “Snip snap snorresnabbel, nee, ik slis beslist niet meer.”

“Dat klopt,” zei moeder bescheiden, “want ik heb ribbeltjeskruid in uw sinaasappelsap gedaan, toen u even niet keek.”

“Is het heus?” riep de burgemeester. “O wat heerlijk, ik ben beter. Ik slis niet meer. Ik kan morgen naar het feest.”

“Hoera,” riep Ibbeltje. “Het feest gaat door.”

“Lieve meneer en mevrouw Verharen,” zei de burgemeester, “wat ben ik u dankbaar. Ik nodig u uit om morgen met mij op de eretribune te zitten. En Ibbeltje mag de koningin zijn van het bloemencorso. En blijft u nu bij ons eten? We eten saucijsjes. Saskia, hoor eens, Saskia...ze blijven eten. Hé, waar is mijn vrouw nu?”

“Ze is even naar de voordeur,” zei moeder, “want er werd gebeld.”

Mevrouw van de burgemeester kwam zenuwachtig binnen en zei: “Frederik. Daar is een zekere meneer Pinkepank. Hij wil een klacht indienen. Hij zegt dat de heer en mevrouw Verharen plantjes hebben gestolen uit het plantsoen.”

“Dat geloof ik niet,” zei de burgemeester ontdaan. “Is dat zo, meneer en mevrouw?”

“Ja,” zei vader bedremmeld. “Maar het was voor u, burgemeester. Het ribbeljeskruid, tegen de sliskoorts.”

“O dat,” zei de burgemeester. “Saskia, zeg dan tegen die meneer Pinkepank, dat we de klacht in onderzoek zullen nemen. En laat hem weggaan. En hé, Saskia, deze mensen blijven bij ons eten. Saucijsjes.”

“Een ander keertje dan,” zei mevrouw van de burgemeester, “want er zijn maar twee saucijsjes, Frederik. Een voor jou en een voor mij.”

Toen vader en moeder en Ibbeltje even later in de auto zaten op weg naar huis, zei vader: “Ik had beft faufijfjef geluft. Fneu.”

“Vader,” gilde moeder, “je slist. Je hebt sliskoorts. Het is besmettelijk. Gauw naar de muziektent.”

Ze reden naar het plantsoen en Ibbeltje haastte zich om wat ribbeltjeskruid te plukken, terwijl vader en moeder in de auto bleven.

Juist toen vader de blaadjes innam, kwam om de hoek meneer Pinkepank aan.

Vader gaf gas en reed weg. Maar ze hoorden meneer Pinkepank nog schreeuwen: “Ik heb het gezien! Ik dien weer een klacht in!”

“Hij schreeuwt ons na,” zei moeder.

“Het hindert niet,” zei vader. “O zeg, we zijn haast thuis en ik slis niet meer. Wat is je moeder toch knap, Ibbeltje. Dat komt..Je moeder is vroeger een kat geweest.”

Liever kat dan dame

Er was eens een dame in Bronk aan de Rijn,
die zei: Ik had liever een kat willen zijn.
Ik hoef me gelukkig voor niemand te schamen,
maar toch ben ik liever een kat dan een dame.

Waarna zij zich fluks naar de leeszaal repte
en een toverboek leende met toverrecepten.
Op bladzijde negentien stond, onder andere:
Hoe gij uzelf in een kat kunt veranderen.

Dat was het recept en zij kon dus beginnen.
Zij was al een eindje gevorderd in spinnen.
Zij gaf al een kopje, maar toen, na twee weken
was de uitleentermijn van de leeszaal verstreken

en moest dus dat boek naar de leeszaal terug.

Wel, dat was natuurlijk een beetje te vlug.
Toen moest deze dame haar pogingen staken
midden in het hoofdstukje Kroelen op daken.

Ze zei: Het is vervelend zo alles tezamen,
maar goed, als het zo staat, dan blijf ik maar dame.
Nu zit zij dus weer in het dagelijks bestuur
van de huisvrouwenbond, maar des nachts om één uur,
dan gaat zij het vlierinkje op zonder bril
en als zij een muis ziet, dan zit ze heel stil.

En laatst kwam ik eventjes daar op visite.
Zij dronk juist haar schoteltje melk, in de suite.
Toen dacht ik oei, oei en ik moest het beamen:
zij is nog geen kat, maar toch ook niet meer dame.

Het kameeltje

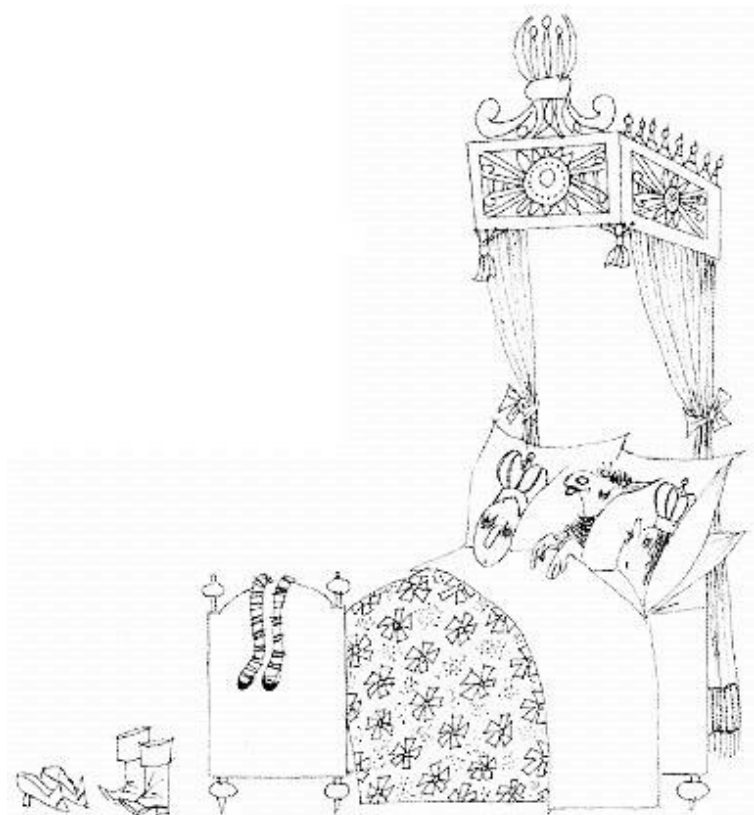
Er was een oude koning in een zilveren paleis,
hij was heel goed en nobel, en zijn baard was lang en grijs.
Nu moet je weten, dat die koning een kameeltje had,
een lief klein wit kameeltje, dat gewoonlijk naast hem zat.
Hij nam het mee uit wandelen; 't zat bij hem op de troon
en alle mensen in dat land, die vonden het gewoon,
behalve dan de koningin. Ze kon het niet goed velen.
Ze hield wel van de koning, maar ze hield niet van kamelen.

Toen zei de oude koning: Zit niet altijd zo te vitten
en voortaan moet het lieve dier bij ons aan tafel zitten.
Toen zweeg de koningin een poos. Ze zuchtte en ze sprak:
Hier lieve, neem wat appelmoes en neem een bal gehak.
En het kameeltje zat aan tafel met een grote slab
en het kameeltje kreeg ook soep en rijst met bessensap.

En op een goeie ochtend zei de koning welgemoed:
Ik wil 't kameeltje mee naar bed, dat vind je toch wel goed?
Nee, zei de koningin beslist, nou zit het me tot hier!

Nu hangt het me de keel uit, dat verschrikkelijke dier.
'k Wil wel een teddybeer in bed, dat kan me echt niet schelen
en ik wil heus van alles in m'n bed. Maar geen kamelen!

Toen ging de koning schreien, en de hele vloer werd nat.
Hij snikte en hij jammerde: Ik mag ook nooit 's wat!
Vooruit dan maar, vooruit dan maar, zo zei de koningin.
Nu gaan ze altijd slapen met 't kameeltje tussenin.

Het hele schaap Veronica

Nee, zei de dominee beslist, de speeltuin ben ik tegen!
Ik wil wel naar de Keukenhof, ik wil wel naar de zee,
ik wil wel naar de theetent, en ik wil me laten wegen,
maar naar de speeltuin wil ik niet. Hier zeg ik glashard: Nee!

Kom, zei het schaap Veronica, u hoeft toch niet te wippen!
U gaat maar lekker zitten en u drinkt een glaasje bier.
Welja, zeiden de dames Groen, u kijkt 's naar de kippen,
ga heus maar met ons mee, de bus vertrekt om kwart voor vier.

Het schaap ging op de schommel en de dames gingen wippen.
Kijk, riep het schaap Veronica, o kijk, hoe hoog het gaat!
De dominee keek voor zich uit met toegeknepen lippen.
Ik wip niet. Uit principe wip ik nimmer! zei hij kwaad.

Eén keertje maar! begon het schaap Veronica te vleien.
Een enkel keertje van de glijbaan roetsjen, dominee!
Nou goed dan, sprak de dominee. Ik zal één keertje glijen.
Hij klauterde het trapje op en roetste naar benee.

Toen hij beneden aankwam, klom hij daadlijk weer naar boven.

Vierhonderd vierendertig keren gleed hij naar omlaag.
Wel wel, zeiden de dames Groen, 't is niet om te geloven!
Verschrikkelijk, verschrikkelijk. Hij houdt niet op vandaag!

Kom, riep het schaap Veronica, ach dominee, niet meer!!
Wat jammer, zei de dominee. Maar...morgen gaan we weer.

Hè, zeurde 't schaap Veronica, hè, magge we daar binnen?
O nee, zeiden de dames Groen, dat is ons veel te eng!
Zo'n spooktent op de kermis, daar gaan wij niet aan beginnen!
Wie weet wat er gebeurt! Als het niet boeng zegt, zegt het béng!

De dominee keek voor zich uit met dromerige ogen...
Ik heb er altijd naar getracht, zo sprak hij met een snik,
om één keer in mijn leven in de autootjes te mogen...
Vooruit, zei 't schaap Veronica, daar gaan wij, u en ik.

Ze stapten in de autootjes, ze werden losgelaten...
daar ging het...Rang! en Pats...en Pleng! en Klang! en Boem-
diejee!

De dames Groen, die stonden aan de overkant te blaten...
Hoei! riep het schaap Veronica. Hoi! riep de dominee.

O help! kermden de dames Groen. Straks is het schaap aan stukken...

de dominee ligt in de prak...en wat heeft het voor nut?

Hè, hè, de rit is afgelopen, zonder ongelukken...

‘t Was heerlijk, sprak de dominee, en nu de kop van Jut.

Hou op! riepen de dames Groen. Wij zien de wereld draaien!

En weet u wat die man daar zei, die van de autobaan?

Hij zei...wat zei hij ook alweer...‘t was iets van Ouwe Taaie...

In elk geval was ‘t niet beleefd. Wij willen hier vandaan!

Maar, zei het schaap Veronica, wij moeten niet vergeten om, voor wij weggaan, eerst nog even poffertjes te eten!

Hè nee, zei ‘t schaap Veronica, ik wil niet ganzenborden!

Wat dan? riepen de dames Groen. Wie heeft er een idee?

Of zal het voor vanavond eens een bioscoopje worden?

Gaat u maar! zei de dominee. Ik ga beslist niet mee!

Toe, zei het schaap Veronica, toe, luister nou ‘s, luister!

Er is een film van cowboys en dan komt er nog veel meer!

En even later zaten zij gezellig in het duister.

‘k Moet zeggen, sprak de dominee, ‘t is aardig voor een keer...

Er kwam een schurk op 't witte doek, heel bleek en
ongeschoren,
hij ging uit wandelen met een juffrouw in een witte jurk.
De dominee stond haastig op en deed een stap naar voren:
Juffrouw toch! riep hij angstig uit. Pas op, dat is een schurk!

Kom, zeiden toen de dames Groen, kom, 't is toch maar een
film...

Dat zal wel! riep de dominee. Maar zoiets neem ik niet!
Als ik die man te pakken krijg zo dadelijk, ik vil 'm!
Oei! riep 't schaap Veronica. O, kijk toch eens, hij schiet!

Maar 't liep gelukkig heel goed af; de schurk werd opgegeten
door achtentachtig zwarte beren, buiten in het woud.
Hè, hè, zo sprak de dominee, ik heb in angst gezeten.
Ik ook, zei 't schaap Veronica, mijn voetjes zijn ijskoud.

Wel, zeiden toen de dames Groen, het licht gaat op, 't is uit.
Nu op de hoek van 't straatje nog een ijsje, tot besluit?

Uit met juffrouw Knoops

Lot vond het heerlijk om bij juffrouw Knoops te logeren. Ten eerste kreeg ze tweemaal per dag een ijsje. Ten tweede mocht ze net zo hard schreeuwen met de buurkinderen als ze wou, en zelfs van het balkonnetje naar beneden spugen. En ten derde ging ze vaak naar de bioscoop met juffrouw Knoops. “Het is wel een liefdesfilm...” zei juffrouw Knoops dan, “maar je kunt best voor veertien doorgaan, al ben je dan nog maar elf...en trouwens: je zal er niks geen kwaad van leren, kind, daar zal ik wel voor zorgen.”

En nu was het woensdagmiddag en ze zouden weer naar de bioscoop gaan. “Zo...” zei juffrouw Knoops, “voor jou een zakje droptoffees en voor mij een zakje bonbons. Geef m’n handschoenen even aan, wil je? Nee, sufferd, dat is de zakdoekendoos. Nee, dat mahonie kistje moet je hebben, daar zitten handschoenen in.”

Terwijl juffrouw Knoops voor de spiegel stond en haar hoed met de blauwe voile opzette, vertelde ze: “Kijk, we gaan

vanmiddag naar het Trianon Theater, en daar zijn twee cinemascopefilms. Staat die hoed zo goed, vind je?”

“Mooi!” zei Lotje, die alvast een droptoffee had gepikt en daar luidruchtig op zoog.

“Nou...en die eerste film gaat over de natuur, ergens ver weg, wildernis, jungle, of hoe het heten mag. En de tweede film gaat over de liefde. Maar erg onschuldig hoor. En allebei cinemascope.”

“Wat is cinemas...mas...”

“Cinemascope. Dat is een film die veel échter is dan een gewone film. Als er een trein aankomt op zo’n film, dan is het net of die trein de zaal in zal rijden, o, heerlijk eng! En als je mensen in een kamer ziet lopen en bewegen, dan is het net of je zó die kamer in kunt gaan en mee kunt praten met ze. Maar je moet het zien! Ik kan het je niet helemaal uitleggen.”

Juffrouw Knoops schoof haar voile wat omhoog om een beetje crème op haar neus te doen, terwijl Lotje aandachtig toekeek.

“Doet u uw bont niet aan?” vroeg ze.

“Natuurlijk doe ik m’n bont aan.”

“Mag ik ‘m dan eerst even vasthouden?”

Juffrouw Knoops haalde de bont uit de doos en Lotje pakte het beest voorzichtig aan. Het was een rode vossenbont. Je zou zeggen dat de vos leefde. Hij had een dikke rossige poezige staart en vier pootjes met echte nageltjes en een mooi

driehoekig vossengezichtje met bruine oogjes. Lotje vond die vos zo lief, zo lief. En zo écht; het was bijna een echte vos. Maar deze vos rook sterk naar kamfer en echte vossen ruiken niet naar kamfer.

En bovendien had dit vosje een zijden voering en echte vossen hebben nooit een voering.

Lotje zat verrukt met de vos op haar knieën en ze aaide de kop en de rug, totdat juffrouw Knoops ongeduldig zei: “En geef nou op, anders komen we te laat.”

Ze legde het beest voorzichtig om haar hals...daar lag ie in een kringetje en met de tandjes beet hij in zijn eigen staart, zodat hij er niet af kon vallen.

Lotje huppelde op straat naast juffrouw Knoops, die er erg

chic uitzag met haar grijze mantelpak, haar hoed met de voile en de mooie vos.

Ze waren laat. Het was al pikdonker in de bioscoopzaal en er klonk harde marsmuziek.

“Is dit nu al cinemas...mas...” fluisterde Lot.

“Neee...” siste juffrouw Knoops terug, “dit is heel gewoon reclame.”

Ze vonden twee plaatsen middenin de zaal, vlak naast het gangpad, en daar installeerden ze zich, gezellig in de zachte stoelen, ieder met hun eigen zakje snoep.

“Nu komt het...” fluisterde juffrouw Knoops. “De film over de natuur.”

“Kijk...daar komt het. Fauna in het bos.”

“Wat is fauna?” vroeg Lotje.

“Fauna betekent...eh...dieren. Alle dieren bij elkaar, dat heet fauna,” zei juffrouw Knoops.

Lotje ging helemaal voorover leunen en deed haar mond wijdopen, om beter te kunnen zien. Dat deed ze altijd, hoewel juffrouw Knoops er haar om uitlachte. “En toch kan ik dan beter zien,” zei Lotje.

Een bos! Het was een bos!

Een klein beekje spette en danste en kletterde over een grijze rots. Hier en daar viel het water allemaal tegelijk naar beneden; daar was dan een watervalletje. Het beekje verdween tussen de bomen...donkergroene naaldbomen met

hier en daar een plekje loofhout en struiken waarover zachtjes de wind streek en waartussen nu en dan de zon lichtgroene ronde plekken maakte. Een bos...Maar zó echt! Het was of je er zó in kon gaan, of je maar een paar stappen hoefde te doen en je was werkelijk zelf in dat bos.

“Zie je wel...?” fluisterde juffrouw Knoops. “Dat is nou cinemascopie.”

Lotje zag het. Het was mooier dan een gewone film. Ze zou het liefst willen dat juffrouw Knoops maar helemaal niets meer zei; ze wilde zo graag geloven dat ze écht in het bos was, tussen hoge ruisende bomen, tussen rotsige stenen en varens en...o kijk, een beestje...een martertje, dat langs de struiken sloop en heel voorzichtig om zich heen gluurde, schichtig met z'n glanzende oogjes...

En nu verschoof het beeld en je zag in het kreupelhout een nest. Een vogelnest, met een moedervogel die doodstil zat. Te broeden? Had ze eitjes? Of waren het al kindertjes... waren het kleine vogeltjes. Ja, Lotje zag het duidelijk, er kwam een klein kopje gluren onder die moedervogel uit...ach, wat schattig...als die marter ze maar niet vond. Daar liep weer een beest...was het die marter weer? Nee, een...een...het was een vos. Een rode vos. Hij keek niet op of om...hij schoof heel snel tussen de lage boompjes door. Hij was op weg naar zijn nest, misschien. Jawel hoor, het hol. Het vossenhol. En juist aan de ingang van het hol zat nog een vos, met drie kleintjes.

Het vossenhol verdween weer.

Lotje genoot intens en ze hoopte maar dat juffrouw Knoops nou niet zou gaan praten.

Er viel iets op haar hand. Iets nats. Een druppel. Ze veegde hem af en dacht toen pas: hé, huil ik? Nee, ik huil niet. Ik vind het allemaal veel te fijn. Huilt juffrouw Knoops dan? Ze keek even opzij en zag juffrouw Knoops met een kalm gezicht, een gezicht dat wel kauwde, maar niet hilde.

Toen keek Lotje ineens in de ogen van de vos. De vos van juffrouw Knoops. Uit allebei de ogen van de vos viel een traan. Het vosje hilde. Het vossenbontje hilde.

Maar dat kan toch niet...dacht Lotje verward. Bonten kunnen toch niet huilen?

Maar voordat ze verder kon denken gebeurde er iets.

Het vossenbekje had de staart losgelaten. De vos viel geluidloos van juffrouw Knoops' hals. Lotje bukte zich onmiddellijk om hem op te rapen, nog voor juffrouw Knoops zelf haar hand uitstak.

Maar allebei waren ze te laat. Het vosje liep weg...langs het gangpad van de bioscoop, in het duister liep het weg.

“M'n vos...” zei juffrouw Knoops verschrikt en ze stond

half op. Lotje was al langs haar heen geschoven en holde het vosje achterna. Achter zich hoorde ze juffrouw Knoops dringend fluisteren: “Pak ‘m dan. Hou ‘m dan!”

Lotje boog zich voorover om de staart van de vos te grijpen, maar het dier klom een trapje op, voor in de zaal en Lotje greep mis. Ze rende ook het trapje op. Achter haar hoorde ze een mannenstem roepen: “Hé daar!” Maar Lotje trok er zich niets van aan en ging verder, steeds de rossige pluimstaart in het oog houdend.

Juffrouw Knoops was nu vlak naast haar en hijgde.

“Lotje...” riep ze. “Lotje!”

“Ja...” hijgde Lotje terug, zonder haar vaart in te houden.

“We zijn...Lotje dan toch! Sta even stil!” Er was angst in de stem van juffrouw Knoops.

Lotje stond stil en draaide zich om. Ze greep even naar haar hoofd om te voelen of ze soms droomde. Ze waren in het bos.

“We zijn erin gelopen...” jammerde juffrouw Knoops.

“Regelrecht de cinemascopie in gelopen, Lot!”

Het was zo. Om hen heen was bos. Ze liepen over naalden en zachte mossige grond; ze hoorden de bomen ruisen, de zon speelde vrolijk tussen de takken door, en waar was de bioscoopzaal gebleven?

“We moeten teruggaan,” zei juffrouw Knoops. “Anders verdwalen we hier. Kom mee. Terug naar de zaal.”

Juffrouw Knoops ging voorop en Lotje volgde haar weifelend. De vos was allang verdwenen tussen struiken en kreupelhout.

“Hier was het,” zei juffrouw Knoops. “Hier zijn we langs gekomen. Of niet? Of moeten we zo?”

Ze draaide om allerlei dikke bomen heen, keerde weer terug en keek Lotje radeloos aan. “We zijn al verdwaald,” zei ze.

Lotje en juffrouw Knoops zaten op een dikke boomstronk. Ze kauwden op hun laatste bonbon en hun laatste droptoffee.

“Het vosje had heimwee,” zei Lotje. “Ik kan het me goed

voorstellen. Hij zag daar ineens het bos en z'n kameraadjes en wou ernaartoe. Gewoon.”

“Noem jij dat maar gewoon,” zei juffrouw Knoops. “M’n goeie vos, die ik in de uitverkoop van Brink & Jossen heb gekocht. Weggelopen. In de bioscoop. Weggelopen, de film in. Noem jij dat maar gewoon.”

“Tja, dat komt van de cinecope,” zei Lotje. “Cinemascope,” verbeterde juffrouw Knoops. “Maar het bos was zo echt, geen wonder dat hij erin wou.” Juffrouw Knoops bekeek mismoedig de veertien ladders in haar nylonkousen. Haar hoed stond scheef op haar ene oor, de voile was vuil en gescheurd en haar mantelpak zat vol vlekken.

Ze hadden nu een uur gedwaald door het woud; ze hadden gezocht en gezocht en gezocht naar de uitgang, of liever gezegd de ingang bij het bioscoopdoek, maar nee hoor. Niets gevonden. Het beekje hadden ze gevonden, met de kleine witte watervalletjes, en daar zaten ze nu.

Lotje hield haar blote voeten onder het sprinkelende water en ze genoot.

Ook zij zag er lekker verwilderd uit; haar trui was gescheurd en haar bloes was een vod geworden, maar het kon haar allemaal niks schelen. Ze vond dit een zalig avontuur en ze wilde best haar hele leven in het bos blijven en leven van eh...jacht en zo, en wilde bessen.

Juffrouw Knoops zuchtte.

“Ik had je niet mee naar de bioscoop moeten nemen...” zei ze. “Dit is nu mijn straf. We zijn in een griezelig oerwoud geraakt en we weten niet eens waar. We weten niet eens in welk werelddeel. Misschien zitten we in Siberië. Of in Alaska. Denk je dat we in Siberië zijn, Lotje? Aan ‘t begin van de film werd toch nog gezegd waar de film speelde? Of niet? Weet jij ‘t nog?”

“Eh...” zei Lotje. “Ik weet het niet. Ik heb er niet op gelet.”

“Ik ook niet,” zei juffrouw Knoops spijtig. “Maar het doet er ook niet toe. Per slot zijn we uit de bioscoopzaal gekomen en we moeten dus proberen de bioscoopzaal terug te vinden. Maar hoe? Hoe? Morgen moet ik weer op kantoor zitten, dan is mijn vakantie om. En jij moet morgen naar je ouders terug. En wat zullen die wel zeggen als je niet komt? En straks wordt het donker. Straks komt de nacht. O Lotje! Ik ben bang!”

En juffrouw Knoops hilde.

Lotje legde haar arm over haar schouder en zei: “Niet huilen, niet zo huilen. Ik zal goed op u passen. Laat de beren en de wilde beesten maar opkomen. Ik zal wel zorgen dat ze u niet opeten.”

Ze voelde zich ineens heel groot en sterk. Ze was niet bang. Ze vond het allemaal eigenlijk verrukkelijk en het enige nare was dat juffrouw Knoops praatte over kantoor en ouders en teruggaan. Wat kon er nou heerlijker zijn dan in een echt

wild bos te verdwalen?

“Kom kind, we moeten weer verder,” zei juffrouw Knoops en ze stond moeizaam op.

En daar ging het weer. Ze probeerden steeds in dezelfde richting te lopen, maar dat was nu juist zo moeilijk omdat er geen paden waren. Telkens moesten ze hele omwegen maken, omdat er rotsen en dichte struiken in de weg stonden en ze hadden het gevoel of ze aldoor in een kringetje liepen.

“Ik kan niet meer...” jammerde juffrouw Knoops en ze ging zitten op een open plek.

“Zullen we hier dan maar kamperen?” vroeg Lotje. “De zon gaat straks onder.”

“Kamperen? Hier? Tussen de wilde beesten? Nooit!” zei juffrouw Knoops en ze stond dadelijk weer op en wankelde verder op haar hoge hakken.

“Goed,” zei Lotje. Zij kon nog wel verder. Ze was niet moe en ze had geen last van zere voeten omdat haar gymbjes veel makkelijker waren dan de elegante pumps van juffrouw Knoops.

Lotje liep voorop. Ze boog telkens de takken van de struiken opzij zodat ze er allebei door konden.

Hé, er schemerde iets rossigs tussen de bomen. Weg was het weer. Misschien een vos? Misschien hun vos?

“Zag je dat?” vroeg juffrouw Knoops.

“Het was een vos,” zei Lotje. “Misschien de onze.”

“Voor mijn part,” zei juffrouw Knoops. “Het kan me niets meer schelen. Als ik hier maar uit kom. Die nare vos. Het is zijn schuld dat we hier strompelen. Ik wil het beest nooit meer zien.”

Lotje snoof even de lucht in. Het was mogelijk dat ze het zich verbeeldde, maar rook ze niet even een vleugje kamferlucht?

“We gaan waarschijnlijk niet eens de goeie kant op...” klaagde juffrouw Knoops. “Wie weet raken we dieper en dieper in de bossen en kijk hoe laag de zon staat. Het wordt donker.”

En het was zo. De zon speelde niet meer tussen de takken; het leek nu of het bos stiller werd en eenzamer en killer. Ze werden door het duister ingesloten, ze konden niet meer zien waar ze liepen, telkens struikelden ze... “Ik ga niet verder...” riep juffrouw Knoops. “Laat ons dan maar sterven in dit woud.” Waarna ze haar schoenen uittrok en languit op de hobbelige bodem ging liggen.

“Wacht even,” zei Lotje. “Laten we een bed maken van bladeren en mos. Laten we het een beetje makkelijk en gezellig maken.” En ze liep bedrijvig heen en weer in het donker, verzamelde een hele berg droge blaren die ze in een holletje tussen twee boomstammen uitspreidde.

“Zo,” zei ze. “Hier kunnen we heerlijk slapen.” Juffrouw Knoops sleepte zich naar het blarenbed en ging erop liggen,

doodmoe. “Wat ben je toch een lief kind,” zei ze. “Wat zorg je goed voor me. En wat ben ik een ouwe zeurpiet.”

Toen viel juffrouw Knoops in slaap. En Lotje die naast haar lag soesde nog even met dichte ogen en genoot. Het was zo heerlijk en zo bijzonder en zo avontuurlijk. Het was zo wonderbaarlijk om zomaar in de open lucht te slapen, helemaal in het wild, in een groot woest woud. En het rook zo lekker, het rook naar dennen en ook naar loofbomen en ook naar aarde en naar rotte blaren en ook naar vrijheid en naar nooit-meer-iets-hoeven en naar...naar...wat was dat voor een geurtje, dat ze opving, vlak voor het slapen gaan. Lotje snufte...kamfer. **Kamfer!** Dat betekende...Maar de slaap drukte zo zwaar op haar oogjes...langzaam zonk ze weg tussen de dorre blaren met al die duizend geuren om haar heen, heel diep, heel diep in een slaap zonder dromen.

Was het door de wind, dat Lotje ineens wijd, wagenwijd wakker was? De wind ruiste hoog boven haar in de toppen van de dennen. Het suizen was zo sterk, zo sterk en nu ze naar boven keek zag ze een zilveren reep van de hemel. De maan scheen. Maar nee, er was ook nog een ander geluid. Er ritselde iets. Er schuifelde iets tussen de bomen. Er kwam iemand aan. Iemand? Iets?

Lotje zat recht overeind, leunend op haar handen en binnenin haar werd het ijskoud van schrik. Naast haar lag juffrouw Knoops, roerloos en diep in slaap, Vlak om hen

heen was het pikdonker, maar iets verderop zag Lotje duidelijk de silhouetten van de bomen en de struiken in een vloed van maanlicht. Het geritsel kwam dichterbij. Lotjes ogen keken en keken en het was of al haar haren prikten op haar hoofd van spanning.

Toen zag zij hem. Het was een beer. Een beer die op zijn vier voeten zachtjes voortschuifelde tussen de blaren en de struiken en het mos. Zij zag zijn grote donkere lijf, zijn kop die licht heen en weer wiegelde...

“Help!” gilde Lotje. “Heéééééelp!”

Juffrouw Knoops proestte en hikte in haar slaap en riep: “Hè? Wat?”

Lotje was opgestaan; ze trok juffrouw Knoops aan één arm overeind en ze stotterde: “W-w-w-weg! Kom!”

Met de half slapende juffrouw Knoops aan de hand wrong zij zich tussen een haag van struiken door.

“En nu lopen. Hard lopen,” beval ze.

“Ik heb m’n schoenen niet,” jammerde juffrouw Knoops. Maar Lotje trok aan haar hand en rukte haar mee. Ze liepen, ze holden, ze renden, nu en dan struikelend over boomwortels.

De takken van lage boompjes zwiepten in hun gezicht,
dorens krasten in hun armen en langs hun benen.

“Toe dan...” hijgde Lotje.

“Wat was er dan toch?” vroeg juffrouw Knoops klaaglijk.

“Een beer,” zei Lotje.

En nu was het juffrouw Knoops die het hardst liep. Zij trok aan Lotjes arm en sleepte haar verder, verder, verder door dit grote stille nachtelijke ontoegankelijke bos.

Toen ze eindelijk stilstonden omdat ze geen adem meer over hadden, hijgde Lotje: “Laten we even luisteren.”

Ze luisterden.

Het was stil.

De bomen ruisten boven in de toppen. Maar er kraakte niets. Er ritselde niets langs de grond. Of toch? Was er een licht gekraak van brekende dorre takjes, daarginds?

Lotje luisterde en haalde diep adem. En toen rook ze het weer. Kamfer.

“Het is ónze vos...” fluisterde ze. “Het is onze vos. Kijk, daar gaat-ie.” En ze wees tussen de boomstammen.

“Waar?” vroeg juffrouw Knoops.

“Daar,” zei Lotje. “Kom mee...Ik heb hem gezien. Ik zag duidelijk zijn lijfje en zijn staart. Kom...”

Gek, het was alsof ze ineens niet zo bang meer waren voor de beer en voor andere wilde dieren die hier misschien rondzwierven. Ze hadden nu het gevoel of ze een gids hadden in het bos. Nu en dan snoof Lotje, zoals een hond die een spoor volgt en zolang ze kamferlucht rook, wist ze dat ze de goede richting uit gingen.

De arme juffrouw Knoops had haar schoenen achtergelaten, maar haar tas klemde ze tegen zich aan en zonder zeuren of klagen bleef ze volhouden op die moeilijke tocht.

“Hij heeft ons in de film gebracht, die vos,” zei juffrouw Knoops. “Hij zal er ons misschien ook weer uit brengen.”

“Nou ruik ik ‘m opeens niet meer,” zei Lotje.

Ze stonden allebei stil en snuffelden.

Nee, er was geen spoor van kamferlucht meer te bekennen. Waren ze het spoor kwijt? Hadden ze een verkeerde richting gekozen? Waar was hun vos?

“Toch is het net of het bos hier heel anders is,” zei juffrouw Knoops. En het was inderdaad zo. Hier leek het veel meer op een park dan op een bos. Er groeide hier gras. Er waren zware olmen, in plaats van dennen en laag loofhout. De rotsen waren verdwenen.

“Ik zie een huis!” riep Lotje. “Ik zie licht!”

“Goddank,” zei juffrouw Knoops. En ze hilde van opluchting. “Een huis.” Met nieuwe moed zetten ze koers naar het huis dat tussen de bomen schemerde.

“Het is een kasteel of zoiets,” zei juffrouw Knoops. “In elk geval is het een heel groot huis. Kijk ‘s, met een torentje.”

Ze waren er nu vlakbij. Tegen de zilveren maanhemel stak het silhouet van muren en torentjes scherp af. Er was één kamer verlicht.

“Hoe komen we erin?” zei Lotje. “Waar zou de voordeur zijn? We moeten bellen.”

Ze liepen om het huis heen, maar ze konden geen voordeur vinden.

“Hier is wel een trap,” zei juffrouw Knoops. “Kijk, een trap naar de veranda. Laten we daar maar langs gaan.”

Ze gingen zachtjes de trap op en kwamen op de veranda, die langs de hele achterkant van het huis liep.

“Ik hoor zingen,” zei Lotje. “Luister ‘s.”

Ze stonden stil en luisterden. Er klonk pianomuziek uit de verlichte kamer. En een vrouw zong erbij.

“Mooi hè?”

“Ja, mooi,” zei juffrouw Knoops. “Kom, we gaan even door het raam kijken. Als die mensen geen voordeur hebben, dan gaan we maar aan hun ramen tikken.”

Ze liepen de veranda langs tot bij de verlichte ramen en ze keken. Daarbinnen was een grote, prachtig gemeubelde kamer. Aan de vleugel zat een jong meisje in een groenzijden japon. Naast haar, op een taboeret, zat een jongeman die luisterde en glimlachte.

“Och, kijk nou toch ‘s, wat snoezig...” fluisterde juffrouw Knoops. “En wat zingt ze mooi.”

“Zullen we aan het raam tikken?” vroeg Lotje.

“Nog niet...even wachten. ‘t Is zo onbeleefd om ze te storen middenin het lied.”

“Maar ik heb zo’n honger,” klaagde Lotje. “Ik wil zo graag om eten vragen.”

“Toch even wachten,” hield juffrouw Knoops vol.

Ze stonden vlak naast het open raam, tegen de muur aan gedrukt. Lotjes ogen gluurden nieuwsgierig door de hele kamer. Er stond een prachtige antieke kast, er was een tafeltje waar boeken op zwierven en tijdschriften, er lagen donkerrode kleden op de vloer en daar in de hoek was een soort toonbank met glaasjes en flessen. En daarnaast...Lotje hield ineens haar adem in. Daar, in die hoek, halfverscholen tussen de gordijnen, stond een man.

Het was een man met een lange hals. Hij had een gemeen gezicht. En in zijn hand hield hij een revolver. En hij hield de revolver gericht op het jonge meisje voor de piano.

“Aaaah...” zuchtte Lotje. Het was een zucht van ontzetting.

“Wat is er?” fluisterde juffrouw Knoops.

Lotje zei heel zacht: “Kijk daar, in die hoek.”

Juffrouw Knoops keek. Toen gaf zij een enorme gil. Abrupt stopte de muziek. Er klonk een schot, geluid van brekend glas... “Kom mee,” zei juffrouw Knoops en ze trok Lotje aan de hand mee, langs de veranda. Het was nu donker daarbinnen, ze hoorden het meisje gillen en ze hoorden een mannenstem.

“Kom mee...” drong juffrouw Knoops aan.

“Nee...” fluisterde Lotje. “We moeten haar helpen. We

moeten iets doen.”

Maar juffrouw Knoops rukte aan haar arm, en plotseling hoorden ze iemand over de veranda lopen. Hij kwam op hen af. Blijkbaar was de man met de lange hals uit het raam op de veranda geklommen en achtervolgde hij hen nu.

“Gauw, gauw...” siste juffrouw Knoops. Ze holden samen de lange veranda langs. Juffrouw Knoops stootte een deur open en ze kwamen in een pikdonkere gang die ze door liepen. Maar ook de man was die deur door gegaan en hij volgde hen...hij was vlak achter hen...ze hoorden hem stommelen en hijgen.

Zonder een woord te zeggen renden juffrouw Knoops en Lotje het huis door. Ze gingen trapjes op, door slaapkamers heen; in hun vaart gooiden ze stoelen om, duwden ze tegen tafeltjes met vazen, die kletterend in stukken vielen. Ze trokken deuren open en ze sloegen deuren dicht, en ze durfden niet stil te staan om te luisteren of hun achtervolger hun nog op de hielen zat.

“Gauw, gauw. Kom dan...” hijgde juffrouw Knoops telkens weer en ze deed nu een deur open, waarachter een steile trap naar beneden leidde. Samen holden ze de trap af, kwamen in een gang, duwden de eerste de beste deur weer open en bleven achter die deur stilstaan.

“Ssst...” zei juffrouw Knoops. “Niet bewegen. Komt hij?”

“Ik weet het niet,” fluisterde Lotje. Ze hijgden allebei van

uitputting.

“Wat is het hier voor een kamer?” vroeg juffrouw Knoops.

Lotje deed een paar stappen. Het was pikdonker. Ze bukte zich. “Ik geloof een wijnkelder, of zoiets,” zei Lotje. “Ja, een wijnkelder. Ik voel flessen.”

“Ssst...” zei juffrouw Knoops. “Hij komt. Ik hoor ‘m de trap afkomen. Gauw, gauw, kom hier achter de deur.”

Nauwelijks was Lotje weer bij juffrouw Knoops achter de open deur gekropen, of ze hoorden de man in de benedengang. Hij voelde blijkbaar dat de deur open was en hij kwam binnen, hijgend, zoals zij.

Even stond hij heel stil. Toen deed hij een paar passen naar binnen en Lotje begreep dat hij om zich heen tastte. Straks zou hij achter de deur voelen en haar of juffrouw Knoops pakken.

Zij hield haar adem in en wachtte nog een paar seconden. Toen schoot ze als een veer uit een doosje naar voren en gaf de man een duw. Met haar volle gewicht was ze tegen hem aan gelopen en de man viel languit tussen de flessen. Voor hij weer op kon krabbelen, had Lotje juffrouw Knoops bij de hand gepakt, ze gingen de kelder uit en deden de deur aan de buitenkant op slot.

“En nu naar boven,” zei Lotje. “Misschien is die mooie dame wel gewond. Laten we gauw die kamer zien terug te

vinden. Hoort u ergens iets?” Ze luisterden even op de trap, maar ze hoorden geen geluid. Blijkbaar waren ze te diep beneden in het huis.

“We moeten in elk geval deze trap op,” zei juffrouw Knoops. “En nu, geloof ik, zó. En dan deze gang door. Ja, hier zijn we geweest. Kunnen we nergens licht opdraaien? Zoek jij eens naar een knopje. O, ik geloof dat we nu die deur moeten hebben.”

Zij deed weer een deur open en ging erdoor, met Lotje op haar hielen.

“Weer een trapje,” zei Lotje. Ze stommelden het trapje af en kwamen alweer in een gang.

Wat een gek huis, dacht Lotje. Het hangt van trapjes en gangen aan elkaar. Maar nu stonden ze beiden plotseling stokstijf stil. Deze gang...er waren mensen...er zaten aan weerszijden van de gang mensen. In het donker. Heel stil. En daarnaast weer mensen. Hele rijen zwijgende mensen. Het was...

“De bioscoop...” fluisterde Lotje.

“We zijn weer in de bioscoopzaal...” zei juffrouw Knoops.

“Ssst,” werd er dringend gefluisterd. “Wees toch stil!”

Juffrouw Knoops en Lotje liepen een eindje langs het gangpad en ze vonden twee plaatsen, waar ze volkomen verbijsterd gingen zitten. Voor hen was het doek.

“Daar zijn wij uit gekomen,” zei juffrouw Knoops, nog

hijgend. “Kijk, daar is die kamer.”

Lotje keek. Het was die kamer. Diezelfde antieke kast, het tafeltje, de Perzische kleden, de flessen en de glazen en de tijdschriften. Maar het mooie jonge meisje stond nu naast de piano in haar groene jurk.

“Ze is niet gewond, gelukkig,” zei Lotje. “En de jongeman ook niet. Kijk, er is al een agent bij.”

“Ah, ze hebben de politie gebeld,” zei juffrouw Knoops. “Dat is wijs. Nu zoeken ze naar die langhals.”

Ze zagen het meisje, de jongeman en de agent de gang in gaan, lichten aandoen en het huis doorzoeken. Ze zagen de kamers en de lange gangen waar ze zelf zo-even in het donker doorheen waren gestommeld. Nu en dan wees de agent op gebroken vazen en omgegooide tafels.

“Hij zit in de wijnkelder,” siste juffrouw Knoops luid.

“Ja,” riep Lotje. “In de wijnkelder moet u zoeken!”

“In de wijnkelder,” riep juffrouw Knoops nog eens hard.

“Ssssst...” riepen de mensen om hen heen. “Weest u toch stil!”

“Nou, dan moeten ze ‘t zelf maar weten,” zei juffrouw Knoops.

Maar het was of de agent op de film hun woorden toch had gehoord. Hij ging nu tenminste regelrecht de steile trap af, en de wijnkelder binnen. En toen was het nog maar een kwestie van enkele minuten. De boef werd overweldigd en

geboeid. Het jonge meisje ging met haar jongeman op de veranda zitten, in de maneschijn. En ze omhelsden elkaar.

“Kijk, ónze veranda...” fluisterde Juffrouw Knoops.

“De vos!” gilde Lotje plotseling.

“De vos!” stamelde juffrouw Knoops.

Het jonge meisje op de film had de vos om haar hals. Hun vos. De vos van juffrouw Knoops. Blijkbaar had ze het ding omgeslagen voor ze naar de veranda ging, want daarvóór had ze hem niet aangehad.

“Mijn vos...” zei juffrouw Knoops verontwaardigd.

“Wacht, ik zal ‘m eens even gaan halen.”

“Niet doen...” zei Lotje en hield haar stevig vast aan een mouw. “Niet de film in gaan.”

“Je hebt gelijk,” zuchtte juffrouw Knoops. “Maar het is toch schandalig!”

“Ze legt ‘m neer,” zei Lotje.

Het meisje op de film had de vos van haar schouders afgenomen en liet het ding achteloos op de grond glijden.

“Waar ligt-ie nou?” vroeg juffrouw Knoops. “Kun jij ‘m zien?”

Lotje rekte zich, maar daar beneden op de vloer van de veranda was het donker. Ze zag niets.

Het meisje en de jongeman omhelsden elkaar nog eens. Er klonk muziek van een groot orkest. De film was uit. De lichten gingen aan; de mensen stonden op en gingen de zaal

uit. Juffrouw Knoops keek Lotje aan.

“Dit was de hoofdfilm,” zei ze. “Begrijp je nou zoiets, Lot? We zijn de voorfilm in gegaan, en we zijn de hoofdfilm uitgekomen. En onze vos is in de hoofdfilm gebleven.”

“Nee,” zei Lotje. “Dat geloof ik niet.” Ze bukte zich en raapte iets op.

“Astublieft,” zei ze. En ze reikte juffrouw Knoops de vos.

“Goeie genade...” prevelde juffrouw Knoops en ze durfde het beest bijna niet vast te pakken. Toch was het haar eigen vos, met de klauwtjes en de staart en het rossige kopje met de bruine oogjes. Gewoon een slappe vossenbont.

“Weet je wat het is, Lotje? We hebben het gedroomd,” zei juffrouw Knoops. “Heb jij het ook gedroomd, dat we de film in liepen en al die avonturen beleefden?”

“We hebben het niet gedroomd,” zei Lotje. “Kijk maar hoe vuil we zijn. En uw schoenen. Waar zijn uw schoenen?”

“O jee,” kreunde juffrouw Knoops. “Die staan nog in het bos!”

“Gaat u niet naar huis?” vroeg een vriendelijke bioscoopjuffrouw. “De voorstelling is afgelopen. Wij sluiten.”

Toen ze buiten kwamen, zagen ze dat het pikdonker was op straat. En op de torenklok zagen ze de wijzers op half twaalf staan.

“Wel heb ik van m’n leven,” zei juffrouw Knoops. “Vanmiddag zijn we naar de bioscoop gegaan. We zijn toen

de voorfilm in gelopen en nu vanavond bij de tweede voorstelling zijn we de hoofdfilm weer uitgekomen.”

“Het komt allemaal door de vos,” zei Lotje. “De vos had heimwee naar het bos en is erin gelopen toen hij zijn kameraadjes zag. Maar de andere vosjes wilden hem niet meer kennen, denk ik, want hij rook zo naar kamfer. Hè? Jij rook zo naar kamfer...” zei Lotje tegen de vos om juffrouw Knoops’ hals.

“Toen heb je ons weer opgezocht,” zei Lotje tegen de vos. “Je dacht: als ik dan toch niet meer bij mijn kameraadjes mag zijn, laat ik dan maar weer teruggaan. Is het niet?” Het vosje keek haar aan, maar het zei niets. “Och meid,” zei juffrouw Knoops. “Wat fantaseer je toch.”

“Ja,” zei Lotje. “Zo moet het gegaan zijn. Ons vosje heeft toen de uitgang naar de bioscoopzaal weer teruggezocht. Of de ingang, wat moet ik eigenlijk zeggen. In elk geval kwam hij, net als wij, in de hoofdfilm terecht. En is er op ‘t allerlaatste moment uit gelopen. En weet u wat ik me nou afvraag? Zou die film anders zijn afgelopen als wij er niet geweest waren?”

“Jij loopt maar te praten...” klaagde juffrouw Knoops. “En hier staan we op straat, vuil en bemodderd. En ik zonder schoenen. O, daar is een broodjeswinkel. Laten we een broodje eten met een glas melk, ‘t is nu tóch laat.”

Toen ze in een broodje met ham hapten, voelden ze pas hoe erg hun honger was. “Mmmm...” zei Lotje, “wat fijn! En wat hebben we een heerlijke dag gehad.”

“Welja...” bromde juffrouw Knoops. “Noem het maar heerlijk. Enfin, ik heb m’n vos terug, al ben ik m’n schoenen kwijt. Denk erom, Lot, dat je hier met geen mens over praat. Iedereen zou ons voor gek verklaren als we het vertelden. Stel je voor, dat ik aan mijn vriendinnen vertelde: we zijn naar de bioscoop geweest en we zijn de voorfilm in gelopen, en ‘s-avonds kwamen we er in de hoofdfilm weer uit! Stel je voor, dat ik dat vertelde. Ze zouden me stellig voor getikt houden.”

“Mag ik het dan aan mijn vriendinnetjes thuis vertellen?” vroeg Lotje.

“Ga je gang maar. Kom, nu nemen we een taxi, want ik ga niet op mijn kousenvoeten naar huis.”

Toen ze in de taxi zaten, vuil en moe, lag Lotje slaperig tegen de schouder van juffrouw Knoops aan. En ze dacht: wat heerlijk was het. En wat jammer dat het nu uit is. Maar... besloot ze, als ik in de kerstvakantie weer in de stad ga logeren, dan wil ik beslist naar de cinemascope. Op m’n eentje. En dan ga ik de film weer in...

Toen de taxi stopte, moest juffrouw Knoops een slapende Lotje de trap van het huis op dragen.

Vier vosjes

Lodewijk

Toen vader Tom naar huis toe kwam, op tweeëntwintig maart, toen vond hij daar vier kindertjes met pluimpjes aan hun staart.

En moeder Mam zat al te roepen: Kijk eens, vader, kijk! dat had je zeker niet gedacht! Vier kindertjes tegelijk!

Wat moeten die kindertjes drinken,
vader Tom, vader Tom?

Wat moeten die kindertjes drinken?

Melk uit een kom.

Wat moeten die kindertjes eten,
moeder Mam, moeder Mam?

Wat moeten die kindertjes eten?

‘n Dubbele boterham!

Hoe moeten die kindertjes heten,
vader Tom, vader Tom?

Hoe kan ik dat nou weten?

Wat geef ik daar nou om?

Wel, weet je wat? zei moeder Mam.

Dan doen we dat wel samen:

Ik geef de dubbele boterham, en jij bedenkt de namen!

En vader Tom ging zitten en hij dacht en dacht en dacht

en dacht en dacht en dacht en dacht,
de hele lange nacht.

Ik weet het! zei hij eindelijk. Ik ben de koning te rijk!

‘t Was moeilijk, maar nou weet ik het.

Ze heten Lodewijk.

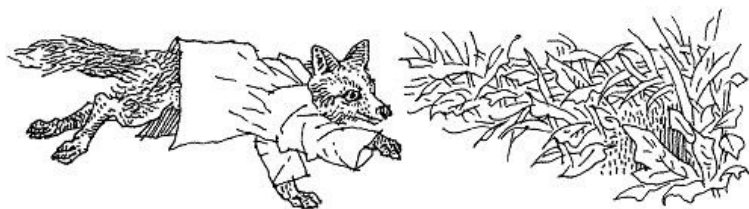
Maar ‘t zijn er vier, zei moeder Mam, hoe heten de anderen dan?

Ook Lodewijk, zei vader Tom, wat vind je daar wel van?

Wat knap, wat knap, zei moeder Mam, en zo is het gebeven:
de vosjes heten Lodewijk voor heel hun verder leven.

Als vader Tom en moeder Mam nu roepen: Lodewijk!
dan komen alle vier de kleine kindertjes tegelijk.

Voor wie meer wil lezen

Alle gedichten in dit boek komen uit *Ziezo*, de bundeling van alle kindergedichten van Annie M.G. Schmidt. Een uitzondering daarop zijn de drie gedichten over het schaap Veronica, die je kunt vinden in *Het hele schaap Veronica*.

Meer verhalen als *Vreemde juffrouw Bok*, *De diepvriesdames* en *Uit met juffrouw Knoops* staan in het boek *Misschien wel echt gebeurd*, een verzameling van alle verhalen en sprookjes van Annie M.G. Schmidt.

Spiegeltje Rondreis werd in opdracht van de KLM geschreven en getekend en verscheen voor het eerst in 1964, en wel in het Nederlands en het Engels. Het verhaal is later, maar met andere illustraties, gepubliceerd in *Visje bij de thee*, een eerdere bloemlezing uit het werk van Annie M.G. Schmidt.

De verhalen en hoofdstukken uit de boeken *Jip en Janneke*, *Abeltje*, *Wiplala en Wiplala weer*, *Tante Patent* en

de grote Sof, Minoes, Pluk van de Petteflet, Floddertje, Otje, Ibbeltje en Pluk redt de dieren zijn hier opgenomen onder de titel van het boek waaraan ze zijn ontleend. Daarna volgt de titel van het hier opgenomen hoofdstuk of verhaal, zodat je het gemakkelijk in het betreffende boek terug kunt vinden en daarin verder kunt lezen.

En wie is nou eigenlijk wie?

Het beroemdste paard van Nederland is misschien wel Langhors van de majoor uit Pluk van de Petteflet. Bijna iedereen kent hem. Maar niemand weet dat Langhors familie is van het paard van Simon Pijpestang. Daar ben ik zelf achtergekomen. Ook weet niemand dat mevrouw Cockle Smith uit Abeltje de hoed van Juffrouw Dieuwerdje D. van Duimen op heeft of dat de beren Moem en Psasj uit Pluk redt de dieren al bij Mevrouw van Gelder in de kelder zaten voor ze bij Spijtebijts Tante Pleeg terecht kwamen.

Alle mensen en dieren in de wereld van Annie M.G. Schmidt zijn familie van elkaar.

Wist jij dat Floddertje familie is van Slordige Saartje? En Wiplala van Pietertje Pluim? Dat Minoes al net zo'n hekel heeft aan nare overjassen als Isabella Caramella? Ik denk het niet. Jammer alleen dat je misschien ook niet weet wie Floddertje of Wiplala of Minoes zijn.

Toen uitgeverij Querido mij vroeg een bloemlezing te

maken uit het werk van Annie M.G. Schmidt, dacht ik Ha, dit mijn kans.

En het is gelukt. In Het grote Annie M.G. Schmidt voorleesboek kom je iedereen tegen, Otje en Abeltje, Tante Patent en Jip en Janneke, Ibbeltje en Nella Della en ga zo maar door. Alleen Jorrie en Snorrie vind je hier niet. Die beleven zoveel avonturen, dat ik het hele boek had moeten opnemen. En dat was net iets te veel.

Els van Eeden

Inhoud

1. De sprookjesschrijver: Met een tekening van Thé Tjong-Khing
2. Pluk redt de dieren: Moem en Psasj: Met tekeningen van Fiep Westendorp
3. Wat is dat, mevrouw Van Gelder?: Met een tekening van Jan Jutte
4. Pietertje Pluim: Met een tekening van Margriet Heymans
5. Wiplala: Tinkelen, tinkelen: Met tekeningen van Jan Jutte
6. Pepijn de kat: Met een tekening van Jan Jutte
7. Als al mijn kinders groot zijn: Met een tekening van Margriet Heymans
8. Spiegeltje Rondreis: Met tekeningen van Fiep Westendorp
9. Zeven kleine eskimootjes: Met een tekening van Fiep Westendorp
10. Slordige Saartje: Met een tekening van Fiep Westendorp

11. Floddertje: Opgesloten: Met tekeningen van Fiep Westendorp
12. Marietje was bang voor water en zeep: Met een tekening van Martijn van der Linden
13. De koning van Bellevu: Met een tekening van Harrie Geelen
14. Ibbeltje: Sommen, sommen: Met tekeningen van Fiep Westendorp
15. De verstrooide professor: Met een tekening van Jan Jutte
16. Een hoed met gele pluimen: Met een tekening van Harrie Geelen
17. Abeltje: New York: Met een tekening van Thé Tjong-Khing
18. Hans Andree en Adelbrecht: Met een tekening van Mance Post
19. Dikkertje Dap 82: Met een tekening van Martijn van der Linden
20. Jip en Janneke: Aap, zebra en nog meer: Met tekeningen van Fiep Westendorp
21. Flopje wou een nieuw hansopje: Met een tekening van Martijn van der Linden
22. De heks van Sier-kon-fieks: Met een tekening van Fiep Westendorp
23. Vreemde juffrouw Bok: Met een tekening van Jan Jutte

24. Het toverstokje: Met tekeningen van Margriet Heymans
25. Ik ben lekker stout: Met tekeningen van Mance Post
26. Wiplala weer: Mee met Johannes: Met tekeningen van Jan Jutte
27. Jorisje moet snoepen: Met een tekening van Fiep Westendorp
28. Luilekkerland expres: Met tekeningen van Martijn van der Linden
29. Ibbeltje: Luilekkerland: Met tekeningen van Fiep Westendorp
30. Naar Zwoerdjesland: Met een tekening van Martijn van der Linden
31. Meneer van der Peet had 't altijd zo heet: Met een tekening van Harrie Geelen
32. De diepvriesdames: Met tekeningen van Friso Henstra
33. Pas op voor de hitte: Met een tekening van Margriet Heymans
34. De lange familie Pijpestang: Met een tekening van Margriet Heymans
35. Pluk van de Petteflet: Naar Egwijk aan Zee: Met tekeningen van Fiep Westendorp
36. Dag, meneer de kruidenier: Met een tekening van Mance Post
37. De Kielemedaanse Beer: Met een tekening van Martijn

van der Linden

38. Abeltje: De dag van meneer Tump: Met een tekening van Thé Tjong-Khing
39. Iedereen een nieuw jekkertje: Met een tekening van Margriet Heymans
40. Isabella Caramella: Met een tekening van Mance Post
41. Minoes: De buurt: Met een tekening van Carl Hollander
42. De koning was bang voor k...: Met tekeningen van Martijn van der Linden
43. Waar de koning trek in had: Met een tekening van Harrie Geelen
44. Otje: Lijsterpastei: Met tekeningen van Fiep Westendorp
45. Vingertje-Lik: Met een tekening van Thé Tjong-Khing
46. Tante To: Met een tekening van Fiep Westendorp
47. Tante Patent: Tante Patent en de grote Sof: Met tekeningen van Fiep Westendorp
48. De mislukte fee: Met tekeningen van Margriet Heymans
49. Tante Marijke: Met een tekening van Jan Jutte
50. Ibbeltje: Sliskoorts: Met tekeningen van Fiep Westendorp
51. Liever kat dan dame: Met een tekening van Thé Tjong-Khing

- 52. Het kameeltje: Met een tekening van Fiep Westendorp
- 53. Het hele schaap Veronica: Met een tekening van Fiep Westendorp
- 54. Uit met juffrouw Knoops: Met tekeningen van Fiep Westendorp
- 55. Vier vosjes Lodewijk: Met een tekening van Peter Vos

EOF